

EDITURA SCRIPTUM

FII LINISTIT, SUFLETE!

Descrierea CIF a Bibliotecii Naționale a României ELLIOT, ELISABETH

Fii liniștit, suflete! / Elisabeth Elliot; trad.: Sofia Gheorghe. -Oradea: Scriptum, 2006

ISBN (10) 973-87770-2-X; ISBN (13) 978-973-87770-2-X

I. Gheorghe, Sofia (trad.)

# ELISABETH ELLIOT

## Fii liniștit, suflete!

Editura Scriptum Oradea

Originally published in U.S.A. under the title

*Be Still My Soul*

by Fleming H. Revell, a division of Baker Publishing Group

RO. Box 6287, Grand Rapids, MI 49516-6287

ISBN 0-8007-5989-3

© 2003 by Elisabeth Elliot

All rights reserved.

Ediția în limba română, publicată sub titlul *Fii liniștit, suflete!* de Elisabeth Elliot

© 2006 Editura Scriptum

str. Lăpușului nr. 28, 410264 Oradea - Bihor

Tel./Fax/Robot: 0259-457.428; E-mail: [scriptumCSscriptum.ro](mailto:scriptumCSscriptum.ro).

Pagina web: [WWW.SCRIPTUM.RO](http://WWW.SCRIPTUM.RO)

Prima ediție în limba română Toate drepturile rezervate asupra prezentei ediții în limba română

*Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a Editurii Scriptum, Oradea.*

Traducerea: Sofia Gheorghe

Editarea: Elena Jorj

Coperta și tehnoredactarea: Olimpiu G. Filip

Poza autor (coperta spate și ultima pagină): Lester A. Gimpelson

Corectura: Florentina Pop

Manager distribuție: Lucian M. Petrișor

ISBN 973-87770-2-X

Tiparul executat în U.E.

# Cup/tlng

|                                          |     |
|------------------------------------------|-----|
| Dedicație și mulțumiri.....              | 7   |
| Purtători ai lui Cristos.....            | 9   |
| 1. Știm oare la ce ne-am înhămat?.....   | 13  |
| 2. Acceptare și pace.....                | 23  |
| 3. Toate lucrurile sunt ale voastre..... | 37  |
| 4. Dovezi materiale.....                 | 47  |
| 5. Ajutor în vederea sfințirii.....      | 57  |
| 6. Umblarea cu Isus.....                 | 67  |
| 7. O inimă de slujitor.....              | 77  |
| 8. Ajutor în rugăciune.....              | 87  |
| 9. O dragoste îndelung răbdătoare.....   | 97  |
| 10. Nădejdea slavei.....                 | 109 |
| Despre autoare.....                      | 118 |

## dedicație si maHtumM

11 i

e-a lungul anilor, ne-am împrietenit cu o mulțime de oameni în timpul călătoriilor noastre. E posibil să fiți foarte departe, dar cu toate acestea foarte aproape de inima noastră. Pe unii dintre prietenii noștri i-am cunoscut doar pe calea undelor, prin scrisori sau prin intermediul conferințelor noastre. Vă mulțumim pentru bucuria pe care ne-o prilejuiți și pentru că ne spuneți că vă rugați pentru noi.

Această carte vă este dedicată vouă, cu mulțumiri.

Îi aducem mulțumiri și lui Don Cooper de la Servant Publications pentru a fi tipărit mai multe din cărțile mele și pentru că ne este un prieten foarte devotat. (Lars are niște amintiri duioase în legătură cu zilele petrecute de ei doi împreună la un târg de carte din Frankfurt, Germania, când Don se necăjea că soțul meu, grijuliu cu banii, își adusese cu el din State o cutie plină cu heringi afumați care costase doar nouăzeci și opt de cenți, în timp ce el era nevoit să plătească cincisprezece dolari doar pentru un hot dog, o pungă de cips și un sifon.)

Apoi mai e și Kathy Deering, care mi-a editat ziarul timp de mai mulți ani și care a compilat unele din cărțile mele bazate pe

# q>

8

Fii liniștit, suflete!

materialele din el. Doresc să le amintesc cu recunoștință și pe Linda Meyers, Kay Hill, Kathy Gilbert, Pat Cresoe, Jeannie Illges și Jan Wismer, care mi-au dat cu toții o mână de ajutor de-a lungul anilor.

*Elisabeth Elliot* Magnolia, Massachusetts

## ^Pu/ttato/tl

## al Hal C/tistos

i-am petrecut viața sondând adâncimile întrebării ce înseamnă să fii creștin. Mă aflu încă, și în această dimineață, în procesul învățării. Un lucru pe care l-am aflat cu mulți ani în urmă este că trebuie să primim noi înșine viața lui Cristos înainte de a o putea trăi. Și trebuie să o trăim înainte de a le-o putea transmite altora. Să o primim, să o trăim, să le-o transmitem altora. Teologii numesc acest lucru „incarnare”, și el ni se aplică atât nouă, creștinilor, cât și însuși Domnului nostru.

înainte ca Isus să Se nască, o tânără fecioară pe nume Măria a răspuns chemării cerești și I-a permis Duhului lui Dumnezeu să devină carne. Ea și-a dăruit trupul ca pe un pocal în care a fost turnată viața lui Dumnezeu. Un pocal este o cupă. Ceea ce a făcut Măria este ceea ce suntem chemați să facem tu și cu mine, noi toți, în fiecare zi, indiferent de locul și de împrejurările în care ne aflăm - adică să-L purtăm pe Cristos în această lume. Suntem ca niște pocale, vase goale dornice și gata să se lase umplute cu viața lui Dumnezeu. În cursul acestui proces, noi suntem curățați și folosiți în beneficiul altora. Viețile noastre

# JA

10

Fii liniștit, suflete!

arată cum este Dumnezeu mai mult prin ceea ce *suntem* și *facem*, decât prin ceea ce spunem. Noi luăm parte la întruparea lui Cristos atunci când ne ridicăm crucea și II urmăm pe El, făcând exact ceea ce a făcut Isus în ascultare de Tatăl.

Cuvântul *incarnare* înseamnă „asumarea cărnii” sau „manifestare sub forma unui trup omenesc”. El provine din combinația a doi termeni care înseamnă „în carne” sau „întrupare”. Dumnezeu, care este Duh, a luat o formă vizibilă timp de treizeci și trei de ani prin persoana lui Isus Cristos. Când Isus a murit, lumea nu L-a mai putut nici vedea, nici atinge. Însă prin faptul că ne-a dat Duhul Său când a înviat din morți și S-a întors la Tatăl Său, Isus S-a asigurat că lumea îl va putea vedea în continuare pe Dumnezeu în carne. Duhul care este în El este și în noi, creștinii: „Cristos în voi, nădejdea slavei” (Coloseni 1:27b). Chiar dacă e posibil ca Isus să fi devenit invizibil pentru oamenii din lume, tu și cu mine suntem foarte vizibili pentru ei și unul pentru celălalt. Prin noi, lumea îl poate vedea de fapt pe Dumnezeu.

Când îngerul a venit la Măria, el a spus: „«Plecăciune ție, căreia ți s-a făcut mare har; Domnul este cu tine»... Tulburată foarte mult de cuvintele acestea, Măria se întreba singură ce putea să însemne urarea aceasta” (Luca 1:28-29). Mesajul îngerului a fost alarmant de clar, iar răspunsul Măriei la el a fost teamă - și uimire. Atunci când ceva ne întrerupe activitățile obișnuite (presupun că îngerul a întrerupt treburile casnice ale Măriei), cei mai mulți dintre noi suntem nemulțumiți. Pentru majoritatea fetelor logodite, mesajul lui Dumnezeu adresat Măriei li s-ar fi părut unul foarte deranjant, chiar un adevărat dezastru. Ei i-a provocat o stare de perplexitate care a durat o clipă (cum se va face lucrul acesta?). Apoi, după câte știm, ea nu a ridicat niciun fel de obiecții privitoare la ce se va întâmpla cu ea sau cu logodnicul ei. Răspunsul ei a fost unul foarte simplu: „Facă-mi-se după cuvintele tale.”

Fie că vine sau nu vreun înger și la noi, e posibil ca unele din cuvintele adresate nouă de Dumnezeu să ne tulbure și pe noi. S-ar putea să ne dorim să nu le fi auzit niciodată. Însă răspunsul nostru ar trebui să fie modelat după cel al Măriei sau al Fiului ei,

*Purtători ai lui Cristos*

11

Isus - o ascultare imediată. Asemenea cuiva care ridică un pocal pentru a fi umplut atunci când se toarnă băutura, și noi trebuie să ne deschidem inimile atunci când Dumnezeu Se oferă să Se toarne în noi în vederea unei slujbe, mari sau mici. Aceasta este atitudinea unui purtător al lui Cristos.

Un scriitor a spus cândva: „Măria avea goliciunea voită a unei inimi feciorelnice”, nu o goliciune a inimii care este lipsită de formă și de sens. Asemenea Măriei, suntem potriviți pentru a fi purtători ai lui Cristos când avem această goliciune voită, această disponibilitate de a ne lăsa umpluți. Dacă ne umplem inima cu lucruri lipsite de importanță și cu îngrijorări, nu vom mai avea loc în ea pentru El.

Un purtător al lui Cristos consideră că nu există nicio dihotomie între lucrarea seculară și cea spirituală. Așa a gândit Măria, și la fel trebuie să gândim și noi. Slujba ei a fost de a-I spune *da* lui

Dumnezeu și de a face tot ce trebuia făcut în fiecare zi. Ea s-a ocupat de nevoile soțului și ale familiei ei, care erau simple, dar consumau mult din timpul ei. L-a crescut pe Isus din clipa în care S-a născut și până când a devenit adult. Ea l-a eliberat apoi pentru ca să poată face lucrarea împărăției lui Dumnezeu.

Viața noastră poate părea mult mai complicată decât cea a Măriei, dar elementele ei de bază sunt aceleași. Trăim într-un univers al lucrurilor vizibile și tangibile. Ne confruntăm cu mașini de spălat care se strică, cu fripturi care se ard, cu facturi care trebuie plătite și cu ore de vârf la care traficul este blocat. Este un act de predare obediență să îți crești copilul mic și să cureți toată mizeria pe care o face, să petreci nopți nedormite și să jonglezi cu responsabilitățile de la serviciu și de acasă.

Pruncul Isus urma nu numai să fie hrănit de Măria și să învețe la picioarele ei și în atelierul de tâmplărie, ci și să simtă într-o bună zi legătura de pe ochi, funiile, biciul, spinii și - în cele din urmă - sângele și roind, cuiele și piroanele crucii. Domnul universului a îmbrăcat trupul unui om obișnuit, vulnerabil, muritor, pentru a putea suferi și a putea fi golit complet și anihilat - cu scopul de a aduce viața lui Dumnezeu în lume. „Pâinea pe care o voi da Eu este trupul Meu, pe care îl voi da

12

Fii liniștit, suflete!

pentru viața lumii" (Ioan 6:51b). Ce fel de pâine îi putem oferi tu și cu mine lumii?

Noi suntem creați în așa fel, încât să fim niște pocale, niște purtători ai lui Cristos. Ca expresii ale ființei lui Dumnezeu, noi devenim pâine frântă și vin turnat. Nu există o plinătate mai mare.

## Capitolul 1

# Știm oare *la ce ne-am înhămat?*

Într-o bună zi, pe când Isus Se plimba pe malul Mării Galileii, El a zărit doi pescari, pe Simon Petru și pe fratele său Andrei, care aruncau o plasă în apă. Isus le-a zis: „Veniți după Mine, și vă voi face pescari de oameni" (Matei 4:19). Ei și-au părăsit îndată plasele și L-au urmat. Știau oare la ce s-au înhămat?

Isus a început imediat să-și învețe noii ucenici. Predica de pe munte a fost punctul Lui de plecare și ea era un bombardament cu cereri aparent imposibil de urmat. Apoi a continuat prin demonstrarea puterii Sale supranaturale, vindecând bolnavii și orbii, potolind furtuna, înviind morții. El le-a spus ucenicilor Săi că învățăcelul trebuie să fie ca dascălul său, slujitorul ca stăpânul său - și că ei vor fi în stare să facă lucrări mai mari decât ale Lui. I-a avertizat chiar să nu fie surprinși dacă li se va cere să-și dea viața pentru El. Isus i-a anunțat că va trebui să meargă la Ierusalim unde va avea parte de multe suferințe, după care va muri. Asta a fost prea mult pentru Petru! „Să nu Ți se întâmple așa ceva", a strigat el. Motiv pentru care a avut parte de o replică tăioasă: „Înapoia Mea, Satano: tu ești o piatră de poticnire

# 3

14

Fii liniștit, suflete!

pentru mine! Căci gândurile tale nu sunt gândurile lui Dumnezeu, ci gânduri de ale oamenilor" (Matei 16:22-23). Apoi, imediat după ce a vorbit atât de aspru, Isus a făcut o invitație: „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea, și să mă urmeze" (Matei 16:24).

### Prețul este mare

Isus nu și-a momit niciodată ucenicii prin promisiuni false. La un moment dat, când era urmat de mari mulțimi, El S-a întors spre ele și a zis: „Dacă vine cineva la Mine și nu-l urăște pe tatăl său,

pe mamă-sa, pe nevastă-sa, pe copiii săi, pe frații săi, pe surorile sale, ba chiar însăși viața sa, nu poate fi ucenicul meu" (Luca 14:26). În asemenea condiții, lumea nu s-a înghesuit să-L urmeze pe când bătea drumurile Galileii. Nici acum nu pare să o facă.

El dorea să aibă ucenici, nu-i așa? Obişnuia El să încheie un fel de înţelegere cu potenţialii recruţi? Obişnuia oare să le fluture în faţa ochilor echipamentul pe care-1 vor primi? Nu. El a mai adăugat pe deasupra încă o cerinţă: „Tot așa, oricine dintre voi, care nu se leapădă de tot ce are, nu poate fi ucenicul Meu" (Luca 14:33). Cu siguranţă că exagera.

Exagera oare? El a repetat de două ori aceste cuvinte lipsite de echivoc în faţa unor mari mulţimi. El nu le vorbea într-un cerc restrâns celor doisprezece, care fuseseră instruiţi deja în privinţa principiilor uceniciei, ci maselor. Mesajul Său era: Ce cer Eu este mult mai mult decât poate da oricare dintre voi. Trebuie să căutaţi să îmi aflaţi condiţiile.

Nu există niciun fel de speranţă pentru niciunul dintre noi până când nu ne mărturisim neputinţa de a trăi ca nişte creştini. Abia apoi ne vom afla în starea în care să putem avea parte de har. Iată care sunt „condiţiile”: har - la început, la urmă şi întotdeauna. Atât timp cât ne considerăm competenţi, noi nu vom corespunde. Isus a descris în culori vii obligaţiile ce ne revin, ca fiind dincolo de puterile noastre. El a spus însă: „Veniţi la Mine". *Luaţi-vă crucea şi urmaţi-Mă.*

*Numai Eu pot face ucenici din voi.*

*Ştim oare la ce ne-am înhămat?*

15

Asemenea celor doisprezece, şi noi, potenţialii ucenici, suntem „nesăbuiţi şi zăbavnici cu inima să credem". Noi nu ştim la ce ne-am înhămat, dar ne-am oferit voluntar şi suntem siguri că vrem să străbatem tot drumul împreună cu El. Cu toate acestea, suntem încetiniţi de dorinţa noastră de a avea parte de confortul cu care ne-am obişnuit şi uneori şi de ideile noastre înalte despre sacrificiile nobile pe care le vom face pentru Căuză. Noi pierdem din vedere semnificaţia acelor sacrificii care conţinează cel mai mult, cele care ne fac să ne aşternem inimile în faţa Celui Care ne-a cumpărat cu sângele Său.

Primele jertfe descrise în Biblie au fost cele ale lui Cain şi Abel. Cain cultiva pământul şi a adus ca jertfă grâne, iar Abel era vânător şi a jertfit sânge. Dumnezeu a acceptat jertfa lui Abel şi a respins-o pe cea a lui Cain. Acesta s-a infuriat peste măsură de mult. Însă problema nu a fost una legată de alegerea obiectului jertfit, ci una a inimii. Jertfa lui Cain nu a fost adusă dintr-o inimă plină de încredere. „Prin credinţă a adus Abel lui Dumnezeu o jertfă mai bună decât Cain. Prin ea a câpătat el mărturia că este neprihănit, căci Dumnezeu a primit darurile lui. Şi prin ea vorbeşte el încă, măcar că este mort" (Evrei 11:4).

Când un băieţel vine la mama lui cu mânuţele transpirate pline de pădăii zdrobite, darul lui nu are nicio valoare reală, însă este bine primit de ea fiindcă este oferit de fiul ei. Când eram mică, obişnuiam să-i cer bani tatălui meu pentru a-i putea cumpăra un cadou, iar el îmi dădea un bănuţ. În acele vremuri, cu un bănuţ puteai cumpăra o cutie întreagă de praline. Aşa că mă duceam la magazin şi cumpăram dulciuri pentru tatăl meu. Nu ciocolată îşi dorea el şi nu pentru ea îmi dădea el banii în primul rând, însă era încântat de micul meu dar.

### **Nu există cale de întoarcere**

Dacă am ales calea cea îngustă, nu vom găsi, din fericire pentru noi, o modalitate de a ne întoarce. Suntem dedicaţi - ne-am încrezut în Dumnezeu şi am fost de acord cu obiectivele Lui, deşi nu înţelegem pe deplin ce va însemna acest lucru.

16

**Fii liniştit, suflete!**

Una din primele lecţii ale dedicării este asemănătoare mersului cu trenuleţul într-un parc de distracţii. Adu-ţi aminte de aşteptarea înfrigurată de la sol, de graba cu care te sui în cabină atunci când vehiculele opresc cu zgomot în dreptul platformei, de extazul cu care apuci oţelul rece al barei de protecţie din faţa ta, de primul urcuş abrupt până în vârf - toate acestea doar pentru ca să vezi şinele prăvălindu-se sub tine? Erai plin de încântare la gândul a ceea ce urma să faci.

Imposibilitatea schimbării mentalităţii tale a fost o revelaţie teribilă pentru tine. De ce sunt

dispuși atât de mulți dintre noi să plătească doar pentru a fi aruncați nemilos în aer, roțiți, răsuciți și coborâți în acest mod dur? Lucrul cel mai rău este, cel care nu-i deranjează însă deloc pe copii, că trenulețul nu merge nicăieri. Adică, te-ai angajat la această cursă doar de dragul *cursei*? Decizia inițială de a parcurge tot drumul cu Dumnezeu este luată, din necesitate, într-o completă ignoranță în ce privește urmările. Suntem avertizați că drumul va fi unul dificil, fiindcă și Stăpânul nostru a mers pe un drum greu de parcurs, iar El ne amintește că slujitorii nu sunt mai presus de stăpânul lor. Dar dacă, având în vedere tot ce urmează, ne-am încăpățânat să mergem pe urmele Căpeteniei credinței noastre, vor exista totuși multe ocazii în care vom privi în urmă, tânjind, ca israeliții în drum spre Țara Promisă, după „pepenii... ceapa și usturoiul” sclaviei noastre (Numeri 11:5). De aceea, din fericire pentru noi, drumul de întoarcere este unul greu de găsit.

În primul an petrecut de mine în junglă, înainte de a mă căsători cu Jim, mi-am pierdut atât traducătorul, cât și toate materialele mele lingvistice. Era ca și cum Dumnezeu mi-ar fi spus: „La ce te-ai așteptat? Mi-ai dat totul când aveai doisprezece ani. Mai târziu, mi-ai spus că vei merge oriunde voi dori Eu. Te-ai rugat: «Împlinește-Ți toată voia în viața mea, cu orice preț.» Așa că acum, când traducătorul tău a fost ucis și reședința lui Jim a fost luată de apele revărsate, iar tu ți-ai pierdut însemnările lingvistice, consideri că asta e treaba ta? Este a Mea. Pot să fac ce vreau cu ceea ce Mi-a fost dăruit.”

Prețul uceniciei părea a fi unul foarte mare.

*Știm oare la ce ne-am înhămat?*

17

### **Paradoxul bucuriei**

Care este rezultatul? Paradoxal (și generații de creștini vor confirma acest lucru), este *bucuria*. „Isus,... pentru bucuria care îi era pusă înainte, a suferit crucea, a disprețuit rușinea și s-a dat la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu” (Evrei 12:2). Nu trebuie să așteptăm să ajungem în cer pentru a avea parte de această bucurie; o primim regulat deja aici, pe pământ. Domnul însuși ne conduce în așa fel, încât să putem împărtăși bucuria Stăpânului nostru. Un Tată plin de îndurare ne despoaie așa cum un pom este despuiat de florile lui înainte de a putea rodi. El încă nu a terminat cu noi, în ciuda pierderilor pe care le suferim. Pe măsură ce ne pierdem controlul asupra lucrurilor vizibile, cele invizibile devin tot mai prețioase pentru noi. Unde este comoara noastră, acolo va fi și inima noastră (Matei 6:21).

Cândva, un tânăr plin de zel a întrebat la ce lucruri lumești trebuie să renunțe de dragul lui

Cristos. Răspunsul pe care l-a primit a fost unul foarte specific:

La hainele colorate, de exemplu. Scapă de orice lucru din garderoba ta care nu este alb. Încetează să mai dormi pe o pernă moale. Vinde-ți instrumentele muzicale și nu mai consuma pâine albă.

Dacă vrei să asculți cu adevărat de Cristos, nu mai poți face băi calde și nu te mai poți rade. A te rade înseamnă a-L minți pe El, care ne-a creat, a încerca să-I îmbunătățești opera.

Sună absurd? Acesta a fost un răspuns sincer și a fost dat de către cele mai prețuite școli ale celui de-al II-lea secol d.Cr. Ne putem gândi cu toții la replicile contemporane. Oare „renunțarea la cele lumești” ne asigură un bilet spre fericire?

Nu a existat niciun dram de ascetism la Isus. El a mâncat ce au mâncat și ceilalți, a băut ce au băut și ei - chiar într-o tovărășie

18

### **Fii liniștit, suflete!**

dubioasă, și încă într-o asemenea manieră, încât a fost acuzat că e un gurmând și un bețiv. Fiul Omului a participat la o nuntă într-un sat. Nu numai că a fost prezent, dar a făcut și o minune care le-a permis oaspeților să continue să bea după ce rezerva de vin a gazdei s-a epuizat. Cu siguranță că Se îmbrăca asemenea celorlați, din moment ce în multe împrejurări era greu de recunoscut. (A trebuit să fie identificat cu ajutorul sărutului lui Iuda.) Singura piesă de îmbrăcăminte despre care ni se vorbește a avut probabil croiala tipică acelor vremuri, altminteri este greu de imaginat că soldații ar fi aruncat cu zarurile pentru a o obține.

Așadar, dacă Isus nu a condamnat lucrurile lumii ca atare, de ce avem listele din Epistolele către

Coloseni și Iacov care le condamnă? Să observăm cu mare atenție că ele nu enumera lucruri materiale, ci caracteristici ale oamenilor, adică, păcate specifice. Trebuie să dăm morții aceste lucruri lumești (sau „pământești”), din moment ce am fost înviați din morți cu Cristos însuși și nu mai avem nicio legătură cu imoralitatea, necurăția, dorințele rele, poftele, mânia, răutatea, vorbirea de rău sau minciuna. Ele izvorăsc dintr-o dorință după „lucrurile” pe care le poate da lumea, cum sunt recunoașterea și statutul social, sau se agață de unele lucruri materiale într-o asemenea manieră, încât s-ar putea să fie nevoie să fim despuiați de ele pentru a ne putea pocăi de păcatul respectiv.

E posibil ca El să ne ceară să vindem o casă mult îndrăgită, să ne retragem dintr-o poziție în care ne simțim de neînlocuit, să-i predăm acele temeri care ne robesc, să renunțăm la anumite forme de îmbunătățire a performanțelor noastre sau de recreere sau la anumite activități sociale care ne împiedică să ascultăm de El. După aceea, având o stare de spirit luminoasă și o conștiință crescută a implicării active a lui Dumnezeu în făurirea fericirii noastre, s-ar putea să ne întrebăm de ce am așteptat atât de mult.

Procesul despuierii nu este unul plăcut. Însă bucuria de care vom avea parte nu este incompatibilă cu durerea. Îmi amintesc că m-am trezit într-o dimineață în casa mea din Shandia după ce Jim a fost ucis. Patul era gol lângă mine. Brusc, în locul unor lacrimi de durere, am fost copleșită de un val neașteptat de bucurie, provocată de gândul că Jim este acum în cer. Nu va mai

*Știm oare la ce ne-am înhămat?*

19

trebui să sufere niciodată. Nu va fi nevoie să treacă prin degradarea și umilințele bătrâneții. Nu va mai trebui să petrec zile și nopți cu groaza de a nu ști dacă e în siguranță. El era acum cu Domnul. În ciuda faptului că eram văduvă, că fetița mea nu avea tată și că eram nevoită să mă îngrijesc singură de casă și de bază eram copleșită de bucurie! Psalmul 116:17 spune: „Îți voi aduce o jertfă de mulțumire.”

Îi voi oferi Lui atât lacrimile mele, cât și bucuria mea. Nimic din ce-I oferim Lui nu se va pierde. Persoana care încearcă să se salveze pe sine este cea care pierde totul. Isus Și-a dat cuvântul: „Cine își va pierde viața pentru Mine o va câștiga” (Matei 10:39).

Ba încă, și acum privesc toate aceste lucruri ca o pierdere, față de prețul nespus de mare al cunoașterii lui Isus Cristos, Domnul meu. Pentru El am pierdut toate și le socotesc ca un gunoi, ca să-L câștig pe Cristos, și să fiu găsit în El, nu având o neprihănire a mea, pe care mi-o dă Legea, ci aceea care se capătă prin credința în Isus Cristos, neprihănirea pe care o dă Dumnezeu prin credință. Și să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui și părășia suferințelor Lui, și să mă fac asemenea cu moartea Lui.

FILIPENI 3:8-10

### **Scoaterea proptelor**

A te face asemenea cu moartea Lui este un proces continuu și nu poate fi realizat fără scoaterea proptelor. Dacă înțelegem că Dumnezeu este la lucru chiar și atunci când cad proptele mai mici, ne va fi mai ușor să acceptăm când ni le va scoate pe cele mari.

Chiar în săptămâna în care mi-am propus să încep să scriu o carte, am fost cuprinsă de ceea ce părea o răceală cumplită, însoțită de o tuse persistentă. Am încercat să lucrez în locul și în ritmul meu obișnuit. Nu am reușit. Nu puteam să apuc nici

20

**Fii liniștit, suflete!**

măcar un gând, să-l urmăresc cu fermitate și să-l duc spre concluzia lui logică. A trecut o zi sau două fără să se producă vreo schimbare semnificativă. M-am luat de guler spunându-mi: „Apucă-te odată de treabă!” - dar am descoperit că mi se luase o proptă. Aveam febră. Nu prea mare, dar suficientă pentru a-mi încălci gândurile și a-mi aduce aminte în mod salutar că starea normală a sănătății și capacitatea de a mă achita de sarcinile mele zilnice sunt daruri de la Dumnezeu pentru care ar trebui să îi mulțumesc în fiecare zi din viața mea. „S-a întâmplat” (a fost rânduit) să-mi parvină tocmai atunci o scrisoare în care se făcea remarcă potrivit căreia Dumnezeu este mult mai

interesat să ne facă sfinți, decât să ne ajute să terminăm o treabă. Aceste rânduri m-au făcut să mă opresc. În acele câteva zile, întreruperea a fost mult mai importantă decât cartea în sine. Mi-am adus aminte de cuvintele Sfântului Augustin: „Oamenii dobândesc plăcerile vieții omeneste prin dificultăți.” Uneori le recunoaștem doar prin retrospectivă. În una din acele zile teribile în care cel de-al doilea soț al meu suferea din cauza cancerului, când îi era imposibil să îndure gândul unui al doilea ciclu de tratament, iar eu nu mai puteam îndura suferința la capătul lui, noi am remarcat cât de minunat ar fi fost dacă am mai fi avut doar o singură zi *obișnuită*. Apoi mai sunt și tragediile bătrâneții. Oboseala și lacrimile sapă șanțuri adânci pe fețele noastre reflectate în oglindă, fețe care (în mod ciudat și șocant uneori) devin fețele unor străini. Ne cuprinde frica atunci când remarcăm cât de mult ne-am degradat și când contemplăm ce ne mai așteaptă. Spectrul singurătății, al bolii, al abandonării și al privării de puterile noastre ne privește din oglindă de pe fețele noastre pline de riduri și descompuse. Dar Dumnezeu va fi acolo. Nu avem motive să ne temem de viitor, *Dumnezeu este deja acolo*, iar promisiunea Lui pentru noi este: „Ei aduc roade și la bătrânețe” (Psalmul 92:14). Cel mai bun rod este produs de ramura cel mai bine curățată.

*Știm oare la ce ne-am înhămat?*

21

### **Mai mult, și încă pe deasupra**

Îi voi oferi rugăciunile și suspinele mele. Îmi voi vărsa sufletul înaintea Lui. Pot să mă încred în faptul că, în ciuda superficialității, a lipsei de consistență și a deficiențelor lor, rugăciunile mele se înalță spre El ca fumul de tămâie („Ca tămâia să fie rugăciunea mea înaintea Ta, și ca jertfa de seară să fie ridicarea mâinilor mele!” Psalmul 141:2). El îmi primește rugăciunile imperfecte așa cum primește o mamă un pumn de păpădii zdrobite, ca pe un dar fără cusur prin dragostea cu care e făcut. În plus, El însuși S-a rugat pentru *mine* tot timpul: „De aceea și poate să mântuiască în chip desăvârșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El, pentru că trăiește pururea ca să mijlocească pentru ei” (Evrei 7:25).

Ce altceva I-aș putea oferi? În cuvintele marelui imn al lui Isaac Watts, „Când privesc crucea minunată”:

*Și de ar fi a mea toată natura,*

*Tot o jertfă prea mică ar fi;*

*O dragoste atât de uimitoare, de divină,*

*Îmi cere sufletul, viața, totul.*

Totul din partea mea, pentru a câștiga totul.

Văduva din Sarepta (1 împărați 17) era săracă lipită pământului, chiar mai disperată decât vădulele obișnuite din acea vreme, pentru că trăia într-o perioadă de foamete. Vine Ilie, care fusese aprovizionat cu pâine și carne dimineața și seara prin curtoazia corbilor trimiși de Dumnezeu, dar care a pornit la drum când pământul a crăpat din cauza secetei. Corbii nu l-au însoțit la Sarepta. Când a ajuns în dreptul porții cetății, a zărit femeia care aduna vreascuri.

22

### **Fii liniștit, suflete!**

El a chemat-o și a zis: „Du-te și adu-mi, te rog, puțină apă într-un vas, ca să beau.” Pe când se ducea ea să-i aducă, a chemat-o din nou, și a zis: „Adu-mi, te rog, și o bucată de pâine în mâna ta.” Și ea a răspuns: „Viu este Domnul, Dumnezeul tău, că n-am nimic copt, n-am decât un pumn de făină într-o oală și puțin untdelemn într-un ulcior. Și iată, strâng două bucăți de lemne, apoi mă voi întoarce și voi pregăti ce am pentru mine și pentru fiul meu: vom mânca și apoi vom muri.”

1 ÎMPĂRAȚI 17:10-12

Era foarte improbabil ca această văduvă să se poată ocupa de nevoile lui. Însă profetul Ilie a convins-o, iar ea l-a crezut când i-a spus: „Căci așa vorbește Domnul, Dumnezeul lui Israel: «Făina din oală nu va scădea și untdelemnul din ulcior nu se va împușina, până în ziua când va da Domnul ploaie pe fața pământului»” (1 împărați 17:14).

Văduva, căreia nu i se dă numele, și-a folosit toată făina și tot uleiul pentru a-i face pâine, dând

tot ce avea, și cuvântul rostit s-a adevărit. Același Dumnezeu care a comandat pentru Ilie mult mai mult decât se afla în meniu va face același lucru și pentru noi, dacă ascultăm de El atunci când ne cere să facem vreun sacrificiu mic, dar de obicei foarte important.

## Capitolul 2

# Acceptare și pace

Am stat cândva la un prânz alături de o doamnă care mi-a spus că ea și soțul ei au aflat la scurt timp după căsătorie N—/ ^- că el are o boală incurabilă, cu o evoluție foarte lentă. Ea mi-a spus: „Când am ajuns acasă, ne-am așezat alături și ne-am întrebat ce vom face în continuare. Am căzut de acord că puteam să ne simțim groaznic pentru următorii douăzeci și cinci de ani sau câți vor fi sau puteam fi fericiți. Și am ales să fim fericiți". Apoi a adăugat: „Am avut parte de douăzeci și cinci de ani minunați împreună înainte ca el să moară".

Cu un alt prilej, în timp ce vindeam cărți după un seminar, o doamnă a ieșit din mulțime, a lăsat să-mi cadă o scrisoare în poală, și mi-a spus: „Puteți s-o citiți dacă doriți sau puteți s-o aruncați pur și simplu", după care a dispărut fără urmă. Abia dacă am avut timp să-i zăresc fața, dar firește că i-am citit scrisoarea și am simțit împreună cu ea. Scria că o cheamă June și că este o creștină dedicată, supraveghetoare a activității școlii duminicale, o mărturie pentru vecini și prieteni, croitoreasă, gospodină și mama a trei copii. Povestea pe care o relata ea nu este una nouă:

24

Fii liniștit, suflete!

„îmi puteți spune, vă rog, ce să fac? Nu-mi iubesc, nici nu-mi respect soțul." Ea îl descria în felul următor: un bărbat creștin, prezbiter al bisericii lor, absolvent strălucit, om de afaceri plin de succes. „Părem a fi un cuplu ideal, însă sunt groaznic de nefericită de treizeci de ani de când suntem căsătoriți." Ea a continuat apoi. „Bill a ajuns handicapat din punct de vedere emoțional din cauza copilăriei sale nefericite și nu se deschide față de mine, deși l-am iubit ani la rând. Sufăr teribil."

Ce ar trebui să facă June? Situația ei i se pare unică, însă nu e ceva nou pentru Dumnezeu. Promisiunea Lui se află în Cartea Sa - asigurarea că o va ajuta și îi va da putere. „Cu niciun chip nu te voi părăsi." Însă noi trebuie să venim la El cu umilință, recunoscându-ne starea de neajutorare și dependența totală de El, fără a ne agăța de așteptările noastre. Mă întreb dacă nu cumva June îi cere (sau dacă nu cumva *eu* îi cer) unui bărbat mai mult decât poate el oferi. Să presupunem că June s-a rugat cu credincioșie, și-a pledat cauza cu curaj și a încercat în toate modurile posibile să îl scoată pe Bill din carapacea lipsei de comunicare. Ceea ce o face pe June foarte nefericită nu ar deranja o altă femeie, însă acest aspect nu contează. Domnul cunoaște alcătuirea fiecăruia dintre noi, speranțele și dezamăgirile noastre, și *El a promis că suferințele noastre se vor transforma într-o bună zi în glorie dacă reacționăm la ele prin credință și ascultare*. Aici este esența problemei.

Mai întâi, noi putem sta liniștiți, convinși fiind că în situația în care ne aflăm (și nicăieri altundeva) Dumnezeu vrea să Se întâlnească cu noi. Acesta este locul în care vom crește în asemănarea cu Cristos. Ceea ce înseamnă că suferința noastră în sine nu este lipsită de sens, ea nu este „pentru nimic". Ea este un element al scopului plin de dragoste al lui Dumnezeu.

Nefericirea lui June, cred eu, izvorăște nu din eșecurile și limitările soțului ei, ci din neputința ei de a-l accepta așa cum este. El este darul lui Dumnezeu pentru ea.

Ea a avut anumite așteptări în legătură cu ceea ce ar trebui să fie și să facă un soț pentru soția sa, unele dintre ele realiste, altele nerealiste. Le au toate soțiile (și toți soții). Însă a iubi cu adevărat înseamnă a te dăruia celorlalți. Dăruirea de sine include și

*Acceptare și pace*

25

dezamăgirea, și acceptarea suferinței. A suferi - dacă o faci în compania intimă a lui Cristos - înseamnă în cele din urmă a domni cu El. June are șansa perfectă de a le face pe toate acestea de mai sus, fără a fi prea ispitită să le facă doar pentru recompensele de aici și acum.

Mi-ar plăcea să-i spun lui June să îi mulțumească lui Dumnezeu pentru soțul ei. Dumnezeu îi înțelege perfect trecutul, incapacitatea de a se deschide și refuzul de a-și asuma responsabilitatea pentru acest lucru. Toate acestea sunt probleme între Bill și Dumnezeu. Dumnezeu nu o va face responsabilă pe June pentru ceea ce Bill nu a făcut. Cu alte cuvinte, ea nu este tutorele lui moral. Slujba ei este să îl iubească, să facă tot ce ar face dacă ar fi îndrăgostită nebunește de el. Fă-o June. Fă-o cu bucurie, ca pentru Domnul. Poate că Domnul vă va schimba pe amândoi în urma acestui lucru. Poate că nu o va face. Însă atunci când îl vei vedea față în față, eu cred că îți va spune: „Bine rob bun și credincios. Intră în bucuria stăpânului tău!” Așa că va merita efortul. Sunt sigură că vei descoperi cu mult înainte de acest moment că merită efortul și *acum* - dacă faci totul cu mulțumire și bucurie, ca pentru Domnul! Dumnezeu nu *ne* face niciodată nimic *nouă* ce să nu fie *pentru* noi.

### **Să primim cu ambele mâini**

Amy Carmichael a scris un poem pe care l-a intitulat: „Pacea constă în acceptare”. Această expresie a devenit un dicton pentru mine. Acceptarea împrejurărilor în care mă aflu - primul pas spre obținerea bucuriei și a păcii - începe cu credința. N-aș fi avut niciun motiv să accept pur și simplu lucrurile groaznice care mi s-au întâmplat dacă nu aș fi știut că Cineva guvernează această lume și că destinul meu individual se află în întregime sub controlul Cuiva care posedă o înțelepciune perfectă, o dreptate perfectă și o iubire perfectă.

26

Fii liniștit, suflete!

Noi trebuie să ne întrebăm în repetate rânduri, mai ales când vin ispitele și vremurile întunecate: „Cred eu cu adevărat acest lucru? îl mai cred încă? Mă pot agăța cu tot sufletul de el? Cred eu cu adevărat că Dumnezeu conduce lumea și tot ce mă atinge pe mine cu o înțelepciune, o dreptate și o iubire perfecte?” Cel Care ne păzește nici nu doarme, nici nu dormitează. Iubirea Lui este mereu trează, mereu conștientă, mereu învăluitoare și înălțătoare și protectoare. Dacă o săgeată sau un glonț nimerește trupul unuia dintre slujitorii Săi, acest lucru nu este din cauza neatenției Sale, ci a iubirii Sale.

Dacă El domnește peste mine nu contează (aș putea spune chiar „nu e mare lucru”) dacă trăiesc sau mor. Sunt ușor de înlocuit. Această convingere mă eliberează. Nu am nicio grijă, fiindcă tot ceea ce sunt, tot ce am, tot ce fac și tot ce îndur au fost puse cu bucurie la dispoziția Lui. Credința lui Iov a fost uimitoare, având în vedere cât de puțin a știut despre dragostea lui Dumnezeu în comparație cu noi, care îl cunoaștem pe Dumnezeu prin viața și moartea lui Isus Cristos. Noi avem la dispoziție o Biblie plină de revelații despre suferință. Poate că răspunsul lui Iov a fost mai mult capitulare decât acceptare, însă a fost suficient. Dumnezeu le-a spus prietenilor lui Iov că el a spus adevărul despre El, în timp ce ei nu au făcut-o.

Calea acceptării ne-a fost prezentată pe fiecare pagină scrisă despre viața lui Isus. Ea a izvorât din iubire și încredere. El S-a întors hotărât cu fața spre Ierusalim. Și-a luat crucea de bunăvoie. Nimeni nu l-ar fi putut lua viața. El Și-a dat-o în mod deliberat. El ne cheamă să ne luăm crucile. Acest lucru este diferit de capitulare sau resemnare. Este un DA rostit cu bucurie și în mod voluntar la condițiile călătoriei noastre cu El, pentru că acestea sunt condițiile pe care El dorește să le împărtășim cu El. Evenimentele sunt *sacramentele* Voii lui Dumnezeu - adică ele sunt semnele vizibile ale unei Realități invizibile. Ele asigură spațiul în care noi putem învăța să iubim și să ne încredem. Cerul așteaptă răspunsul nostru.

Dumnezeu a inclus tragediile vieții mele în planul Său original. Nimic nu-L poate lua prin surprindere. Nimic nu este

*Acceptare și pace*

27

fără scop. Planul Lui este să mă facă sfânt, iar suferința este indispensabilă pentru acest lucru atâta timp cât trăiesc în această lume veche și împotrivoitoare. Tot ce am de făcut este să o accept. Trei adevăruri eterne și de nezguduit m-au susținut și mângâiat în timpul bolii incurabile a lui Add, al doilea soț al meu. Îmi repetam într-una următoarele: Cristos a murit, Cristos a înviat,

Cristos va veni din nou. Nimic nu poate submina aceste fapte. Cu siguranță că ele sunt și adevărurile care l-au susținut pe credinciosul ucenic Ioan atunci când a fost exilat pe insula Patmos. El a fost sprijinit de credința sa și a văzut...

... șapte sfeșnice de aur. Și în mijlocul celor șapte sfeșnice pe cineva care semăna cu Fiul Omului, îmbrăcat cu o haină lungă până la picioare și încins la piept cu un brâu de aur. Capul și părul Lui erau albe ca lâna albă, ca zăpada; ochii Lui erau ca para focului; picioarele Lui erau ca arama aprinsă și arsă într-un cuptor; și glasul Lui era ca vuietul unor ape mari. În mâna dreaptă ținea șapte stele. Din gura Lui ieșea o sabie ascuțită cu două tășuri, și fața Lui era ca soarele când strălucește în toată puterea lui. Când L-am văzut, am căzut la picioarele Lui ca mort. El Și-a pus mâna dreaptă peste mine și a zis: „Nu te teme! Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă, Cel viu. Am fost mort, și iată că sunt viu în vecii vecilor. Eu țin cheile morții și ale Locuinței Morților.”

APOCALIPSA 1:12-18

Cel Care are cheile este Cel Care deține controlul. Și dacă ne-am dăruit viața Lui, atunci suntem în stare să acceptăm tot ce ni se întâmplă ca venind din mâna Lui.

Ioan nu se afla în afara voii lui Dumnezeu în acel loc al suferinței și al exilului și probabil al unei singurătăți devastatoare. Probabil că era deja un om în vârstă la acea vreme, și avea parte fără îndoială de slăbiciunile și limitările bătrâneții, însă dacă i s-ar fi putut întâmpla chiar și cel mai mic lucru fără permisiunea lui Dumnezeu și fără harul Lui ocrotitor, ar fi însemnat că ceva scăpa de sub controlul lui Dumnezeu, ceea ce

28

Fii liniștit, suflete!

ar fi contrazis faptul de nezguduit că El este, mai presus de orice și în toate vremurile, la cârma universului.

### **Săli de așteptare**

Uneori, cel mai greu ne vine să acceptăm perioadele de *stagnare* din viața noastră. Mă gândesc la istorisirea lui Amy Carmichael din primul an al lucrării ei misionare din Japonia. Atât ea, cât și un cuplu de misionari au fost întârziați în călătoria lor din cauza unei nave care nu mai sosea. Au trecut nu doar câteva ore, ci mai multe zile, iar tânăra misionară a început să se frământa din cauza timpului care se pierdea și a consecințelor care se răsfrângeau și asupra altora care contau pe ei. Misionarul mai vârstnic a spus calm: „Dumnezeu știe totul despre nave.” Această afirmație a devenit pentru ea o maximă a credinței pentru tot restul vieții ei.

De multe ori în viața mea Dumnezeu mi-a cerut să aștept atunci când doream să înaintez. El m-a ținut în întuneric atunci când ceream lumină. Îmi place să văd progrese. Caut dovezi că Dumnezeu face cât de cât ceva. Dacă Păstorul ne duce la ape de odihnă atunci când noi sperăm să avem parte de aventură, este greu de crezut că are loc ceva de o importanță vitală. Dumnezeu tace. Casa este cufundată în tăcere. Telefonul nu sună. Cutia poștală este goală. Liniștea este greu de suportat - iar Dumnezeu știe acest lucru. El ne cunoaște alcătuirea și știe că suntem făcuți din țărână. El este foarte răbdător cu noi atunci când încercăm să avem răbdare cu El. Firește că pentru cei mai mulți dintre noi acest test al așteptării nu are loc într-o casă liniștită și goală, ci în toiul sarcinilor și al contactelor zilnice și al plătirii impozitelor, al cumpărăturilor, al încercării de a repara mașina și de a fixa obloanele; în timp ce trebuie luate deciziile cotidiene și asumate responsabilitățile, trebuie hrănită familia și trebuie mulțumit angajatorul. Putem accepta oare lucrurile cenușii care ne macină răbdarea concomitent cu alerta continuă a vieții noastre?

Psalmul 16:5 a devenit unul din versetele de bază ale vieții mele. „Domnul este partea mea de moștenire și paharul meu, Tu îmi îndrepti sorțul meu.” „Sorțul meu” este ceea ce mi se

*Acceptare și pace*

29

întâmplă - partea mea din ceea ce vine prin voia Puterii care îmi cârmuiește destinul. Sorțul meu include împrejurările nașterii și ale creșterii mele, slujba mea, necazurile mele și oamenii cu care am de-a face, starea socială, piedicile, obstacolele, accidente și ocaziile pe care le am în viață. Totul face parte din „sorțul meu”. Nimic nu este lăsat afară. Dacă pot accepta acest fapt la fiecare

cotitură a drumului, atunci mă afund chiar mai mult în brațele Sale veșnice, iar acolo voi găsi pace și bucurie.

### **Dezastrele**

Să ne aducem aminte ce li s-a întâmplat Măriei și Martei. Fratele lor a murit. El fusese singurul lor sprijin. Isus a ajuns prea târziu. Relatarea sună astfel: „Isus le iubea pe Marta și pe sora ei, și pe Lazăr. Deci, când a auzit că Lazăr este bolnav, a mai zăbovit două zile în locul în care era” (Ioan 11:5-6, 21, 32,15). Ce ciudat.

Când a sosit în cele din urmă, atât Măria, cât și Marta, erau, firește, disperate și îndurerate. Ele i-au spus amândouă același lucru: „Doamne, dacă ai fi fost aici, n-ar fi murit fratele meu!” Iar El le-a răspuns: „Mă bucur că n-am fost acolo, pentru voi, ca să credeți.” Ce puteau înțelege ele de aici? El l-ar fi putut vindeca pe Lazăr cu ușurință, însă l-a lăsat să moară. A îngăduit să se producă un dezastru. El avea în minte ceva mult mai minunat decât visaseră ele, ceva ce nici nu ar fi crezut că este posibil.

Cred că adesea El procedează la fel și cu noi. Problemele noastre principale legate de acceptare și încredere au de-a face de obicei cu programarea, fiindcă orarul lui Dumnezeu este întotdeauna diferit de al nostru. El dorește ca eu să aștept pentru a crede, pentru a învăța să-mi pun încrederea în modul lui de a planifica lucrurile.

Același Dumnezeu care l-a înviat pe Lazăr Se află la cârma vieții noastre. Având în minte acest lucru, putem accepta tot ce vine din mâna Lui, convinși fiind că El face totul spre binele nostru. Putem face retrospectiva vieților noastre, observând acele lucruri care nu s-ar fi întâmplat dacă altceva nu ar fi avut loc mai întâi. E posibil să fi avut loc vreun dezastru, dar să ne gândim numai la modul în care a lucrat Dumnezeu de atunci.

30

Fii liniștit, suflete!

Cele mai adânci lecții spirituale vin prin suferință. E nevoie de apele adânci, de flăcările mistuitoare și de valea întunecată pentru a putea învăța să umblăm prin credință. Nu aș fi în stare să afirm acest lucru cu o asemenea autoritate dacă nu l-aș fi pierdut pe primul meu soț, pe Jim. Acest eveniment zguduitor a adus cu sine învățăminte spirituale bogate pe perioada întregii mele vieți, capacitatea de a scrie și a vorbi despre ceea ce am învățat și de a mă agăța cu o credință în continuă creștere de Acela Care mă va primi într-o zi în prezența Lui. Versetul care mi-a venit în minte atunci când am primit vestea că Jim este dat dispărut a fost Isaia 43:2: „Dacă vei trece prin ape, eu voi fi cu tine; și râurile nu te vor îneca; dacă vei merge prin foc, nu te va arde, și flacăra nu te va aprinde. Căci Eu sunt Domnul, Dumnezeul tău.” Pot depune mărturie că El nu a încălcat niciodată această promisiune. El Și-a respectat cuvintele în acele cinci zile chinuitoare cât am așteptat noi, cele cinci soții, să aflăm dacă soții noștri erau într-adevăr morți sau trăiau. El m-a păzit în toți anii care au urmat. El nu mi-a așternut un pod peste apele învolburate, dar Și-a respectat promisiunea că atunci când voi trece prin acele ape, El va fi cu mine. Promisiunea Sa este valabilă pentru fiecare dintre noi. Singurul lucru pe care ni-l cere ca răspuns la apele adânci este *acceptarea*. Această acceptare nu este pasivitate, lipsă de reacție, fatalism sau resemnare.

Pacea, bucuria și credința nu vor putea fi găsite în uitare, și nici în activitate ferventă sau izolare, sau admiterea înfrângerii. Ele nu vor putea fi găsite în mânia provocată de „nedreptatea” tuturor lucrurilor. Sf. Francisc de Sales a spus: „Obișnuiește-te cu iraționalitatea și nedreptatea!

Dumnezeu vede aceste lucruri mult mai bine ca tine, și *le permite!*”

Exista în biserica noastră o doamnă care era ca o tigroaică încolțită. Zgâria cu ghearele pe toată lumea. Tot ce știam despre ea era că, asemenea mie, era și ea văduvă. Nu știu dacă aceasta era problema ei sau vreun alt lucru, poate un mare rău care i s-a făcut de către cineva, dar era foarte clar că nu reușise să accepte *ceva* din viața ei.

Nimeni nu putea face nimic ca să se apropie de ea și s-o mângâie. Distrugea sistematic toate grupurile mici de părtașie

*Acceptare și pace*

31

pe care le frecventa și declanșa tot felul de lucruri neplăcute în biserică. într-o seară, la o cină organizată de biserică, m-am nimerit pe scaunul învecinat cu al ei. S-a ridicat să-și ia o ceașcă de cafea, iar pe când s-a întors, tânăra drăguță care ne servea luase farfuria ei pentru desert pe care mai avea încă două înghițituri de prăjitură. Doamna a exclamat:

- Cine mi-a luat prăjitura? Unde este prăjitura mea? I-am răspuns:

- A luat-o tânăra care servește la mese. Așa că ea a chemat-o pe fată și a întrebat-o:

- Unde este bucata mea de prăjitură? Aceasta s-a scuzat:

- îmi pare rău. Am crezut că ați terminat. Vă voi aduce o altă bucată de prăjitură.

- Nu vreau altă bucată de prăjitură. O vreau *pe a mea*. Vreau acele două înghițituri.

Așa se purta cu toată lumea. într-o seară, a ajuns târziu la mine acasă pentru o întâlnire de comitet și a năvălit pe ușă spunând fără nicio introducere:

- Nimeni nu mi-a spus la ce oră va începe treaba asta; abia am găsit locul acesta; habar n-am ce-i cu voi, oameni buni... Nu știu unde este doamna aceasta acum. A părăsit biserica noastră cu mult timp în urmă. Poate că a învățat între timp ce este acceptarea.

### **Să ajungem la rădăcina problemei**

Dacă reușim să identificăm sursa lucrului care ne supără, deja am străbătut jumătate din drumul spre acceptarea dificultăților pe care le avem cu credința. Iată câteva dintre cele mai comune surse ale problemelor noastre greu de acceptat:

*Alți oameni.* Cei care ne exasperează și ne tulbură fac parte din moștenirea și din sorțul nostru.

Dumnezeu este Cel Care

32

Fii liniștit, suflete!

stabilește partea noastră, și El hotărăște cu precizie gradul de dificultate.

*Accidente.* Dezastrele ne aruncă într-o stare de confuzie. Nu înțelegem în ce fel se vor aranja lucrurile în cele din urmă. însă Dumnezeu spune: „Te iubesc cu o iubire veșnică” (Ieremia 31:3) și „sub brațele Lui cele veșnice este un loc de scăpare” (Deuteronom 33:27). El nu ne va abandona cu niciun chip dacă rămânem cu El.

*Limitări.* Noi am prefera să avem parte de experiențele spirituale înălțătoare sau de darurile divine cu care El i-a înzestrat pe alții. Avem tendința de a ne retrage în colțul nostru, gândindu-ne:

„Probabil că eu am stat după ușă atunci când Dumnezeu a împărțit darurile, așa că nu mă voi putea descurca niciodată așa de bine ca și cutare sau cutare.” însă noi ne putem oferi Lui limitările noastre, așa cum a făcut văduva cu bănușii ei. „Ferice... de cei ce ascultă Cuvântul lui Dumnezeu și-l păzesc” (Luca 11:28).

Să ne alegem armele

Dacă adevărata acceptare înseamnă să admitem că Domnul universului este Domn și peste acest necaz al nostru, și dacă acceptarea este primul pas spre pace, atunci cum am putea să o dobândim? Iată șase alegeri care duc spre acceptare:

*Alege-ți atitudinea.* Citim în 2 Corinteni 12:10: „Simt plăcere în slăbiciuni, în defăimări, în nevoi, în prigoniri, în strâmtorări, pentru Cristos.” Oare acest lucru vine de la sine? Sigur că nu. însă tu poți *alege* să te bucuri în slăbiciunile tale. „Căci când sunt slab, atunci sunt tare.” Acesta este unul dintre paradoxurile magnifice ale crucii: aduci la cruce slăbiciunile tale și primești în locul lor puterea lui Dumnezeu. îți aduci păcatele la El și primești neprihănirea Lui. îți aduci necazurile și primești primi bucuria Lui. Tu poți alege să te încrezi în credincioșia Lui în privința fiecărui detaliu al vieții tale și, în schimb, această alegere

*Acceptare și pace*

33

te face în stare să te bucuri în acele împrejurări mizerabile care ar fi putut să te facă nefericit.

*Alege să îți oferi durerea lui Dumnezeu.* Indiferent de natura lucrului pe care îl oferi - durere, o inimă frântă, suferință, un accident, orice fel de dezastru - tu știi că nu poți să o scoți la capăt cu acel lucru. Nu ai nevoie să mergi mai întâi să te plângi celui mai bun prieten al tău. Primul lucru pe care ar trebui să îl faci înainte de a plânge pe umărul cuiva este să-ți ridici mâinile și să-ți înalți durerea spre Dumnezeu. El știe cum să scoată bine din rău. E posibil să fie nevoie să repeți

această jertfă de multe ori.

*Alege să primești cu mâinile deschise ceea ce îți oferă Dumnezeu.* Acceptă acest lucru pe care nu poți să îl schimbi. Este o alegere voită. Acest lucru care ți s-a întâmplat este voia lui Dumnezeu până și în cel mai mic detaliu al său. E. B. Pusey a scris:

Prin urmare, aceasta este credința, admiterea faptului că orice, cel mai mic, sau ceea ce ni se pare cel mai mare lucru, fiecare schimbare de anotimp, orice ne atinge mintea, trupul sau bunăstarea, indiferent că se realizează din cauza naturii exterioare neînsuflețite sau prin voia vreunui om, bun sau rău, este dominat în cazul nostru de voia pe deplin sfântă și pe deplin iubitoare a lui Dumnezeu. Indiferent ce vine asupra noastră și în ce mod, noi trebuie să acceptăm acel lucru ca fiind Voia lui Dumnezeu. Chiar dacă vreun lucru vine asupra noastră în urma neglijenței vreunui om sau a răutății, sau furiei lui, el tot este, până în cel mai mic detaliu, voia lui Dumnezeu pentru noi. Fiindcă dacă ar fi posibil să ni se întâmple chiar și cel mai mic lucru fără permisiunea lui Dumnezeu, atunci el ar scăpa de sub controlul Lui. În acest caz, purtarea de grijă și dragostea lui Dumnezeu nu ar mai fi ceea ce sunt ele acum. Nici Dumnezeu Atotputernic nu ar mai fi același Dumnezeu; nu ar mai fi Dumnezeul în care credem, pe care îl adorăm și îl iubim.

*Alege să îți reînnoiești dedicarea.* El știe ce face. Psalmistul a

34

Fii liniștit, suflete!

spus: „Ori de câte ori mă tem, eu mă încred în Tine” (Psalmul 56:3-4). Noi găsim în același verset atât emoție („ori de câte ori mă tem”), cât și puterea exercitată de voință („mă încred”). În ciuda stării tale emoționale, Tu îi poți alege din nou pe El.

*Alege să îl lauzi așa cum a făcut-o Habacuc.* Habacuc L-a lăudat pe Dumnezeu atunci când nu erau smochine în smochin, nici struguri în vie, nici vite în grajd. El nu se bucura de faptul că nu avea smochine, struguri sau animale, dar a ales să se bucure în Domnul. Tu nu trebuie să afișezi un zâmbet larg sau să pretinzi că ești gădilat până îți dai duhul atunci când se întâmplă ceva groaznic, însă cu siguranță te poți bucura. Cristos a murit, Cristos a înviat, Cristos va veni din nou.

*Alege să faci ceea ce vine la rând.* „Să fac ceea ce vine la rând” a devenit unul din motoarele vieții mele. Îi datorez mulțumiri unui autor necunoscut pentru următoarele versuri:

Dintr-o străveche parohie englezească de la malul mării

Mi-a venit un mesaj în zori;

Legenda-i saxonă străveche, în piatră săpată,

Cuprinde, cum văd eu, o învățătură cerească.

Și în timpul orelor scurse, cuvintele liniștite răsună

Ca o inspirație șoptită:

„FĂ CE VINE LA RÂND.”

Multe întrebări, multe temeri,

Multe îndoieli își găsesc alinare aici.

Clipă de clipă, venite din Ceruri,

Ne parvin timpul, ocaziile și călăuzirea.

Nu te teme de zilele de mâine, Fiu de Rege,

Încrede-te împreună cu Isus,

„FĂ CE VINE LA RÂND.”

Fă-l imediat, fă-l înălțând rugăciuni; Fă-l cu bucurie, izgonind orice grijă; Fă-l cu reverență, privind Mâna Sa Care ți l-a pus înaintea, dându-ți poruncă fermă. Bazându-te pe omnipotența Lui, în siguranță sub aripile Lui,

*Acceptare și pace*

35

Lăsând deoparte toate consecințele, „FĂ CE VINE LA RÂND.”

Privirea ațintită la Isus, tot mai plină de pace,

(în timp ce lucrezi sau suferi) să fie scopul tău,

în prezența Lui dragă, în odihna păcii Lui,  
Lumina feței Lui să îți fie psalmul.  
Puternic în credințioșia Lui, laudă-L și cântă-L,  
Apoi, când te va întări,  
„FĂ CE VINE LA RÂND."

Nu există nimic magic în acest lucru. Domnul ți-a stabilit moștenirea și sorțul; ele sunt bine definite, măsurate cu precizie. Ești cumva supărat pentru că ai fost împiedicat să faci ceea ce voiai să faci sau poate ceea ce credeai că Dumnezeu dorește să faci? Isus Cristos este calea de ieșire din labirintul lumii spre libertatea făpturii noi. Vei avea în continuare aceleași talente, aceleași împrejurări, aceeași sănătate, aceeași familie, aceleași proprietăți, aceleași nevoi zilnice. Inșă așa cum a spus cineva: „S-a deschis o ușă și traversarea la Cristos a devenit posibilă prin acceptare." Pacea poate fi găsită în acceptare.

### Capitolul 3

## ^oate *fkciwiik* sunt *ah* uoast/te

Cu cât trăiesc mai mult, cu atât mai convinsă sunt că Domnul controlează *totul* pe acest Pământ complicat și că nimic nu se întâmplă fără permisiunea Sa. Această siguranță deplină este unul dintre avantajele vârstei înaintate. Dumnezeu Atotputernicul este *suveran*. El este Cel preînalt, autonom, nelimitat, suprem, atotiubitor, conducătorul absolut al tuturor lucrurilor.

Mi se pare că viața noastră bisericească modernă, cu accentul ei pe o prietenie nostimă cu Dumnezeu, ne-a lipsit oarecum de o apreciere plină de reverență a suveranității Sale. Mai exact, nu luăm aminte la ea. Recunoaștem că mâna Sa este la lucru în momentele uimitoare sau spectaculoase ale vieții. Ne minunăm de puterea Sa de a salva atunci când scăpăm nevătămați dintr-un accident de mașină, rămânem uimiți de gloria Sa atunci când vizităm Marele Canion și vorbim despre caracterul misterios al căilor Sale atunci când cineva moare. Cu toate acestea, în timp ce ne chinuim să răzbatem prin perioadele cenușii ale vieții noastre, să parcurgem distanțele lungi dintre semnele de punctuație care marchează jubilaria și dezolarea, uităm să

**38**

Fii liniștit, suflete!

apreciem cum se cuvine suveranitatea lui Dumnezeu. Ni se pare nespun de greu să înțelegem, darămite să credem, că un Dumnezeu bun poate totuși să dețină controlul asupra vieții noastre atunci când zilele noastre obișnuite sunt un șir nesfârșit de dificultăți sau atunci când lovește tragedia.

El este „Cel Preînalt peste tot pământul" (Psalmul 83:18). El este Cel Preînalt peste zbatările noastre obișnuite și Cel Preînalt peste ceea ce pot părea niște catastrofe. El este Cel Preînalt peste politica internațională, peste încălzirea globală și peste toate intrigile omenești care au fost ticluite vreodată. El deține controlul asupra distrugerii și asupra salvării.

Să remarcăm versetul 28 din al patrulea capitol al Faptelor apostolilor (în italice, mai jos):

După ce li s-a dat drumul, ei s-au dus la ai lor și le-au istorisit tot ce le spusese preoții cei mai de seamă și bătrânii. Când au auzit ei aceste lucruri, și-au ridicat glasul toți împreună către Dumnezeu, și au zis: „Stăpâne, Doamne, care ai făcut cerul, pământul, marea și tot ce este în ele! Tu ai zis prin Duhul Sfânt, prin gura părintelui nostru David, robul Tău: «Pentru ce se întărează neamurile și pentru ce cugetă noroadale lucruri deșarte? împărații pământului s-au răsculat și domnitorii s-au unit împotriva Domnului și împotriva Unsului Său.» în adevăr, împotriva Robului Tău cel sfânt, Isus, pe care L-ai uns Tu, s-au însoțit în cetatea aceasta Irod și Pilat din Pont cu Neamurile și cu noroadale lui Israel, *ca să facă tot ce hotărâse mai dinainte mâna Ta și sfatul Tău.*"  
FAPTELE APOSTOLILOR 4:23-28 (subl. ns.)

Cum este posibil ca acești oameni răi - Irod și Pilat din Pont și toți ceilalți care s-au ridicat împotriva lui Isus și încercau acum să-i elimine pe cei care îl urmau - să „facă tot ceea ce hotărâse mai dinainte mâna... și sfatul" lui Dumnezeu? înseamnă oare că Dumnezeu aproba aceste lucruri?

Ucenicii lui Isus erau oare de acord cu ele? În ce fel se rugau ei în legătură cu ele? Se pare că ei nu au încercat să își însușească doar punctele favorabile din planul lui Dumnezeu. Ei au vrut *Toate lucrurile sunt ale voastre*

39

pur și simplu să coopereze cu tot planul lui Dumnezeu. În loc să spună: „Doamne, fă-i, Te rugăm, să nu mai acționeze în felul acesta”, ei erau atât de siguri de implicarea lui Dumnezeu, încât singura lor rugăciune era: „Uită-Te la amenințările lor, dă putere robilor Tai să vestească Cuvântul Tău cu toată îndrăzneala” (v. 29). Aceasta trebuie să fi fost rugăciunea corectă în situația dată, având în vedere că „după ce s-au rugat ei, s-a cutremurat locul unde erau adunați; toți s-au umplut de Duhul Sfânt și vesteau Cuvântul lui Dumnezeu cu îndrăzneală” (v. 31). În cea mai mare parte a timpului, noi nu ne putem da seama ce lucru bun va scoate Dumnezeu din ceea ce se întâmplă. Planul Lui este mai mare. El poate sau nu să îl ajusteze spre confortul nostru personal. Evelyn Underhill a spus: „Dacă Dumnezeu ar fi suficient de mic pentru a putea fi înțeles, El nu ar fi suficient de mare pentru a putea fi adorat.”

Dacă tu erai în locul lui Dumnezeu, i-ai fi cerut neprihănitului Noe să-și irosească viața construind o corabie pe uscat, făcând din el un prilej de amuzament pentru întregul cartier? Ai fi creat tu oare un om ca Goliaț? Ai fi fost tu de acord să-l arunci pe slujitorul tău credincios, Daniel, fără a-l asigura încă o dată că nu va fi rănit, într-o groapă plină cu lei feroși? Chiar și dacă ne gândim că El a avut o perspectivă mult mai completă asupra lucrurilor, tot ne vine greu să găsim o justificare pentru asemenea planuri.

„Toate cărările Domnului sunt îndurare și credincioșie pentru cei ce păzesc legământul și poruncile Lui” (Psalmul 25:10). În legătură cu acest pasaj, Amy Carmichael i-a scris unei tovarășe de lucrare: „*Toate* nu înseamnă «toate, cu excepția acestora pe care ne aflăm noi acum» sau «aproape toate, dar poate că nu și această cale deosebit de dificilă și dureroasă pe care ne aflăm noi acum». Toate trebuie să însemne *toate*.”

### **Cauzat sau permis?**

„Pe Omul Acesta [cu referire la Isus], dat în mâinile voastre, după sfatul hotărât și după știința mai dinainte a lui Dumnezeu,

40

Fii liniștit, suflete!

voi L-ați răstignit și L-ați omorât prin mâna celor fărădelege” (Fapte 2:23). Acesta a fost lucrul cel mai rău care a avut loc în istoria umană, și Dumnezeu nu l-a oprit. În schimb, l-a transformat în cel mai bun lucru care a avut loc vreodată, asigurând mântuirea rasei umane. După ce l-a pus la cale la începutul vremurilor, Dumnezeul suveran a folosit mâinile și bicele oamenilor răi pentru a-L pedepsi și a-L ucide pe propriul Său Fiu.

Dumnezeu nu dormea când lui Ioan Botezătorul i s-a tăiat capul. Atenția nu li era distrasă când Ștefan a fost ucis cu pietre. Dumnezeu era tot în cer când Fiul Său a fost pironit pe cruce. Isus însuși știa ce urmează să pățească. El a agonizat în grădină din cauza sfârșitului Său iminent. Cu toate acestea, nu a trecut prin cele cinci stadii ale durerii. Mai degrabă, El ne-a arătat scurtătura care duce spre pace, care este acceptarea. El S-a supus încrezător voii Tatălui Său.

Contează oare pentru cei dintre noi care nu suntem teologi dacă un lucru este *hotărât* sau doar *permis*? Oare evenimentele care par ieșite de sub control sunt provocate de Dumnezeu? Sau El doar permite ca ele să fie provocate de oameni? Poți petrece o groază de timp meditănd la aceste întrebări, ajungând în cele din urmă tot în punctul din care ai pornit. Și într-un caz, și în altul, scopul rămâne același - sfîntirea noastră. Dumnezeu este preocupat să facă din noi niște ilustrații vii ale realității invizibile a prezenței lui Cristos în noi.

Căci pe aceia pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a și hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie cel întâi născut dintre mai mulți frați. Și pe aceia pe care i-a hotărât mai dinainte, i-a și chemat; și pe aceia pe care i-a chemat, i-a și socotit neprihăniți; iar pe aceia pe care i-a socotit neprihăniți, i-a și proslăvit.

ROMANI 8:29-30

Noi, cei care ne-am dăruit lui Dumnezeu, am renunțat la „dreptul” nostru de a avea inițiative. Oricum, nu prea a fost vorba de un „drept” în sine, din moment ce noi nu suntem capabili să producem prea multe schimbări în viețile noastre.

*Toate lucrurile sunt ale voastre*

41

Noi am mai renunțat și la dreptul de a ne plânge din cauza dificultăților întâmpinate. Pavel a înțeles destul de repede că „țepușul din carne” nu avea să dispară, chiar dacă îl ruga foarte frumos pe Dumnezeu să i-l ia. El nu a obiectat împotriva ideii că Dumnezeu, pentru a-l păstra umil, îi permitea diavolului însuși să-i provoace suferință.

Și ca să nu mă umflu de mândrie din pricina strălucirii acestor descoperiri, *mi-a fost pus un țepuș în carne, un sol al Satanei, ca să mă pălmuiască* și să mă împiedice să mă îngâmf. De trei ori L-am rugat pe Domnul să mi-l ia. Și El mi-a zis: „Harul Meu îți este de ajuns; căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită.” Deci mă voi lăuda mult mai bucuros cu slăbiciunile mele, pentru ca puterea lui Cristos să rămână în mine.

2 CORINTENI 12:7-9, (subl.ns.)

### **Răspunsul nostru**

Am nevoie să-mi aduc aminte foarte des că Dumnezeu nu permite să se întâmple niciun lucru care să mă împiedice să fac voia Lui. Absolut nimic nu poate interfera cu planurile Sale, iar ceea ce mie mi se poate părea Planul B (sau Z) nu încetează să rămână de fapt Planul A. Când Pavel și Petru au fost înțemnițați, lucrul acesta i-a împiedicat oare să facă voia lui Dumnezeu? Petru le-a scris aleșilor lui Dumnezeu, care au continuat să rămână aleșii lui Dumnezeu în ciuda faptului că erau în exil:

Petru, apostol al lui Isus Cristos, către aleșii care trăiesc ca străini, împrăștiați prin Pont, Galatia, Capadocia, Asia și Bitinia, după știința mai dinainte a lui Dumnezeu Tatăl, prin sfințirea lucrată de Duhul, spre ascultarea și stropirea cu sângele lui Isus Cristos: Harul și pacea să vă fie înmulțite! Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Cristos, care, după îndurarea Sa cea mare, ne-a născut din nou prin învierea lui Isus Cristos din morți, la o nădejde vie și la o moștenire nestricăcioasă și neîntinată, și care nu se poate veșteji, păstrată în ceruri pentru voi. Voi sunteți păziți de puterea

42

Fii liniștit, suflete!

lui Dumnezeu, prin credință, pentru mântuirea gata să fie descoperită în vremurile de apoi!

1 PETRU 1:1-5

Petru dorea să le aducă aminte destinatarilor epistolei sale ceea ce contează cu adevărat, și anume că ei îi aparțineau Dumnezeului suveran, care nu Se va lăsa până când nu îi va scoate din toate necazurile și că adevărata lor moștenire nu le poate fi luată, așa cum le erau probabil luate bunurile pământești.

Deși testele și încercările prin care trecem noi sunt probabil diferite, avem o moștenire identică cu a lor. Planul lui Dumnezeu pentru viețile noastre include *toate* împrejurările în care ne aflăm, ereditatea noastră, fiecare detaliu al mediului înconjurător, fiecare decizie pe care o luăm, toate deciziile celorlalți, absolut totul. El poate să facă până și din mânia oamenilor o laudă la adresa Lui - sau din orice împrejurare neplăcută.

Mark Twain, în iarna anului 1887, a prins o vreme cu adevărat rea. El plănuise o întâlnire cu soția lui, Livy, care urma să vină la el în New York din Hartford, Connecticut, pentru ca amândoi să poată merge apoi împreună într-o scurtă vacanță la Washington:

Și în cele din urmă, după toată truda și munca de convingere pe care am dus-o pentru a te face să promiți cel puțin că îți vei lua o săptămână liberă și vei veni cu mine într-o escapadă, iată ce a făcut Providența din toate eforturile mele. O simplă cerere adresată ție de a rămâne acasă ar fi fost mai mult decât suficientă: dar nu, lucrul acesta nu era destul de mare și de pitoresc - era nevoie de o furtună: să fie turnată toată zăpada din stoc, să fie dezlegate toate vânturile, un întreg continent să fie paralizat de zăpadă - iată ideea Providenței despre modul corect în care poate fi zădărnicit

planul unei persoane. Bietul de mine, dacă aş fi avut habar că va urma tot acest deranj şi de toate costurile implicate, n-aş fi spus niciun cuvânt despre deplasarea ta la Washington.\*

Edith Colgate Salabury, *Susy and Mark Twain*, New York, Harper and Row, 1965, pag. 249-250.

*Toate lucrurile sunt ale voastre*

43

Perspectiva noastră este atât de limitată. Noi continuăm să uităm faptul că dragostea lui Dumnezeu nu se manifestă doar prin protejarea noastră de suferinţă. Ea este de o cu totul altă natură. Dragostea Lui nu urăşte tragedia. Ea nu neagă în niciun caz realitatea. Ea rămâne fermă în ghearele suferinţei. Dragostea lui Dumnezeu nu L-a protejat nici chiar pe Fiul Său de moartea pe cruce. Tocmai crucea era dovada iubirii Sale, deşi „legiuni de îngeri” stăteau gata să-L salveze pe Isus. El nu ne va proteja neapărat - cel puţin nu de ceea ce ne poate face asemănători cu Isus. E posibil ca acest proces să implice nenumărate lovituri şi şlefuire şi purificare prin foc. Pe parcursul tuturor acestor lucruri, vom învăţa să ne încredem în El în privinţa oricărui lucru mărunţ.

### **Să aşteptăm încrezători ajutorul lui Dumnezeu**

Uneori cel mai adânc nivel al încrederii are înfăţişarea unei atitudini pasive. Acest lucru nu se împacă prea bine cu sufletele noastre agitate.

Am o colecţie întreagă de cărţi scrise de bunicul meu. În una dintre acestea, *Câni vremurile par întunecate*, am găsit următoarele cuvinte:

Uneori, datoria supremă a celui care îl urmează pe Cristos este să stea liniştit. Există vremuri în care trebuie să fim doar privitori, când trupul şi mintea refuză să lucreze, speranţele se veştejesc precum frunzele toamna, iar noi nu ştim pur şi simplu încotro să ne îndreptăm. Poate că numai în asemenea clipe putem învăţa cum să stăm liniştiţi, într-o pace şi o serenitate perfectă a sufletului, fără să ne pierdem timpul degeaba, fără să ne precipităm şi să acţionăm orbeşte, neavând habar de rezultate, ci folosindu-ne de mijloacele care ne-au mai rămas la îndemână şi observând cu bucurie nestăvilă modul în care lucrează Dumnezeu pentru a ne scoate la liman într-un mod glorios. Toată agitaţia şi graba noastră zadarnică, toată îngrijorarea noastră puternică şi grija noastră bolnăvicioasă sunt la fel de inutile ca încercarea unui

44

**Fii liniştit, suflete!**

copilaş de a trage cu mânuţele lui de uriaşa clanţă de oţel a unei porţi încuiate şi bine ferecate prin care tatăl lui nu vrea să-l lase să treacă deocamdată.

Unul dintre versetele mele favorite, primit de la mama mea cu mulţi ani în urmă, a fost răspunsul lui Naomi adresat lui Rut: „Fii liniştită, fiica mea, până vei şti cum se va isprăvi lucrul acesta” (Rut 3:18). Domnul îi dăduse mamei mele acest verset în perioada în care se frământa în legătură cu posibilitatea de a deveni misionară într-o ţară străină. În sinea ei, ea se gândea că ar fi îngrozitor dacă Dumnezeu ar chema-o ca misionară. Însă a ascultat. Ea a „stat liniştită” şi a găsit pacea Lui, care a făcut-o dornică să se ducă pe câmpul de misiune din Belgia pentru câţiva ani, iar apoi să se întoarcă în Statele Unite şi să ducă viaţa unei soţii casnice, a unei prietene a misionarilor şi a unei mame de viitori misionari.

Răspunsul nostru este cel care contează. O inimă liniştită e mulţumită cu ceea ce îi dă Dumnezeu. E suficient pentru ea. Totul este har. Într-o bună dimineaţă computerul meu pur şi simplu nu voia să mă asculte. Ce neplăcut. Stabilisem ce am de lucru, îmi împărţisem timpul şi mintea mea era fixată asupra ceea ce aveam de făcut. Lucrul meu a fost amânat, orarul aruncat la gunoi şi gândurile întrerupte. Apoi mi-am adus aminte. Acest lucru nu se întâmplă fără un scop anume. El făcea parte dintr-un Plan (nu al meu, al Său). „Doamne, tu eşti partea mea de moştenire şi paharul meu, Tu îmi îndrepti sorţul meu.”

Acum, dacă această întrerupere ar fi fost cauzată de o fiinţă umană şi nu de o problemă tehnică, nu mi-ar fi fost greu să văd acest episod ca pe cea mai importantă parte a îndatoririlor mele din ziua respectivă. Însă *totul* este sub controlul Tatălui meu: da, computerele recalitrante, transmisiunile proaste, barierele care sunt *lăsate* atunci când mă grăbesc. Sorţul meu, paharul

meu. Sorțul meu este întărit. Inima mea poate rămâne liniștită. Tatăl meu deține controlul. Cât de simplu e!

Din datoria mea face parte și acceptarea benevolă a sorțului meu în probleme care depășesc cu mult fleacurile menționate mai sus, cum ar fi moartea unui copil iubit. O mamă mi-a scris

*Toate lucrurile sunt ale voastre*

45

despre pierderea băiețelului ei la vârsta de numai o lună. O văduvă îmi scrie despre agonia prelungită a soțului ei. Anii de căsnicie care le-au fost dăruți păreau prea puțini. Nu putem face altceva decât să acceptăm că Dragostea Eternă este mai înțeleaptă decât noi și să ne plecăm cu adorare în fața acestei înțelepciuni pline de dragoste.

Răspunsul este ceea ce contează. Toate evenimentele slujesc voia Sa. Să ne aducem aminte de faptul că strămoșii noștri au fost conduși de un stâlp de nori, au trecut cu toții prin mare, toți au băut aceeași băutură spirituală și au mâncat aceeași hrană spirituală, însă Dumnezeu nu era mulțumit de majoritatea dintre ei. Răspunsurile lor erau greșite. Fiind plini de amărăciune din cauza sorțului lor, ei se complăceau în idolatrie, îmbuibare și în păcate sexuale. Același Dumnezeu atotputernic le-a trasat destinele. Unii dintre ei au răspuns prin credință. Cei mai mulți nu.

Dumnezeu a coborât pe pământ și a trăit aici ca om. El ne-a arătat cum să trăim în această lume, supuși vicisitudinilor și necesităților ei, pentru ca să putem fi preschimbați, nu în îngeri și prințese din povești, nici în persoane care trăiesc într-o altă lume, ci în sfinți din lumea aceasta. Secretul este: Cristos în mine; nu un set diferit de împrejurări.

## Capitolul 4

### ^Doiiegi *makuia*k

•— fl ucrurile spirituale pot fi înțelese cel mai bine prin ceea ce ^—/ putem vedea cu ochii, auzi cu urechile, gusta cu limba, ^5\*-\* mirosi cu nasul și ține în mână.

Domnul Dumnezeu, pe deplin conștient de faptul că limitările noastre omenești ne vor împiedica să-L cunoaștem pe El în toată slava Sa, ne dă tot felul de dovezi materiale prin care ne arată cum este El și împărăția Sa. El știe că noi, niște simpli muritori, avem nevoie de ajutor pentru a pricepe. Dacă suntem atenți, putem aduna aceste dovezi și putem descoperi mai multe lucruri despre El - despre creativitatea și omniprezența Lui atotștiutoare, despre dorința Lui de a ne salva din păcatele noastre, despre capacitatea Lui de a ne face sfinți și despre dorința Lui înfocată de a ne atrage la Sine. O asemenea dovadă materială poate fi considerată un *sacrament*, termen care înseamnă „semn vizibil al unei realități invizibile”.

Cuvântul sacrament vorbește despre mister. Departate de a fi doar o fărâamă de ficțiune, un mister înseamnă orice lucru care se află dincolo de posibilitatea unei elucidări depline. De ce îngăduie Dumnezeu să existe răul în lume? Este un mister, un

48

Fii liniștit, suflete!

subiect în legătură cu care putem doar să încercăm să emitem păreri. Avem nevoie de ajutor atunci când intrăm în contact cu misterele credinței creștine, cum sunt Buna Vestire, întruparea, Răstignirea, învierea și înălțarea lui Cristos. Aceste cuvinte mari ne îndreaptă atenția spre niște adevăruri infinite și de neînțeles. Ar putea explica oare vreun doctor aspectele ginecologice ale Concepției Imaculate? Dar noi credem în ea - credința este singurul mod în care pot fi însușite asemenea adevăruri.

În cel de-al cincilea capitol al Epistolei lui Pavel către Efeseni avem un exemplu foarte specific privitor la modul în care o reprezentare pământească ne poate ajuta să înțelegem o realitate invizibilă. Pavel vorbește despre faptul că unirea prin căsătorie dintre un bărbat și o femeie reprezintă misterul unirii dintre Cristos și Biserică, o unire între Dumnezeu și omenire:

Nevestelor, fiți supuse bărbaților voștri ca Domnului; căci bărbatul este capul nevestei, după cum

și Cristos este capul Bisericii, El, Mântuitorul trupului. Și după cum Biserica este supusă lui Cristos, tot așa și nevestele să fie supuse bărbaților lor în toate lucrurile. Bărbaților, iubiți-vă nevestele cum a iubit și Cristos Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea, ca s-o sfințească, după ce a curățit-o prin botezul cu apă prin Cuvânt, ca să înfățișeze înaintea Lui această Biserică, slăvită, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără prihană. Tot așa trebuie să-și iubească și bărbații nevestele, ca pe trupurile lor. Cine își iubește nevasta, se iubește pe sine însuși. Căci nimeni nu și-a urât vreodată trupul, ci îl hrănește, îl îngrijește cu drag, ca și Cristos Biserica; pentru că noi suntem mădulare ale trupului Lui, carne din carnea Lui și os din oasele Lui.

EFESENI 5:22-30

Noi, cei căsătoriți, devenim actori care joacă într-un mister. În Evul Mediu, trupe de actori care călătoreau din loc în loc asamblau în fiecare târg o scenă portabilă. Oamenii erau analfabeți și nu ar fi fost în stare să citească istorisirile biblice chiar dacă ar fi avut Biblii (ceea ce nu se întâmpla), așa că actorii

*Dovezi materiale*

49

le puneau în scenă. Personajele, decorurile și acțiunile vizibile, împreună cu dialogul care putea fi auzit, reprezentau adevărurile invizibile ale credinței creștine.

În piesa căsătoriei, rolurile au fost deja distribuite și ele nu pot fi schimbate între ele. Soțului i s-a dat rolul de cap. Acest lucru nu s-a făcut prin alegerea sa (sau a soției sale) și nici prin realizările proprii sau printr-un vot popular. Soției nu i s-a dat rolul de cap, așa cum nici Bisericii nu i s-a dat poziția lui Cristos însuși. Acest lucru nu are legătură cu întrebarea care dintre parteneri este mai deștept sau mai spiritual. (Și nici cu ciudățeniile personalității lui Pavel.) Căsătoria reprezintă o realitate eternă. Ea este sacramentală în cel mai deplin sens al cuvântului.

În bisericile în care există colectă, este prezentată o altă dovadă materială a dăruirii de sine. Când îmi pun banii în farfurie sau în coșuleț, gestul meu simplu este un semn vizibil al oferirii în întregime a sinelui meu lui Dumnezeu. Portofelul meu îi aparține Lui pentru că toată ființa mea îi aparține Lui. Eu sunt proprietatea Lui. Pe scurt, donația mea săptămânală făcută Trupului lui Cristos (Biserica) reprezintă gestul prin care recunosc că fiecare zi, fiecare răsuflare și orice speranță legată de cer vin de la El și ar trebui să îi fie înapoiate Lui, cu recunoștință.

**Natura**

Isus, ca toți dascălii buni, știa că oamenii vor uita repede învățătura Lui dacă nu va folosi niște ilustrații memorabile. Multe dintre acestea erau luate din natură. Pentru a reprezenta adevărurile invizibile, El S-a folosit de imaginea sării, a luminii, a vântului, a grâului, a pietrelor, a smochinilor, a oilor, a păsărilor și a florilor de câmp, pentru a da doar câteva exemple. Arătând spre turmele de pe câmp care se vedeau în depărtare, El a ilustrat astfel dragostea persistentă a Tatălui Său:

Dacă un om are o sută de oi, și se rătăcește una din ele, nu lasă el pe cele nouăzeci și nouă pe munți și se duce să o caute pe cea rătăcită? Și dacă i se întâmplă să o găsească,

50

Fii liniștit, suflete!

adevărat vă spun, că are mai multă bucurie de ea, decât de cele nouăzeci și nouă care nu se rătăciseră. Tot așa, nu este voia Tatălui vostru celui din ceruri să piară unul măcar din acești micuți.

MATEI 18:12-14

Și de ce vă îngrijorați de îmbrăcăminte? Uitați-vă cu băgare de seamă cum cresc crinii de pe câmp: ei nici nu torc, nici nu țes; totuși, vă spun că nici chiar Solomon, în toată slava lui, nu s-a îmbrăcat ca unul din ei. Așa că, dacă astfel îmbracă Dumnezeu iarba de pe câmp, care astăzi este, dar mâine va fi aruncată în cuptor, nu vă va îmbrăca El cu mult mai mult pe voi, puțin credincioșilor?

MATEI 6:28-30

Domnul Dumnezeu a făcut toate lucrurile, și lumea ne arată slava Sa. Totul este interconectat. Când cântăm cuvintele imnului „Mare e credincioșia Ta”, noi ne aducem aminte de următoarele: Vara și iarna, primăvara și secerișul, Soarele, luna și stelele pe traiectoriile lor Se unesc cu natura și mărturisesc pe mii de voci Credincioșia, îndurarea și dragostea-Ți mare. Un exemplu de mărturie „pe mii de voci” în favoarea lui Dumnezeu sunt crabii roșii de pe Insula Crăciunului, despre care am aflat dintr-un film documentar pe care l-am văzut la televizor. Insula Crăciunului se află la peste o mie cinci sute de km înspre sud de Hawaii. În interiorul ei trăiesc milioane de crabi roșii. Într-o anumită zi a anului, ei traversează insula pentru a se putea împerechea pe malul oceanului. Apoi masculii se întorc, în timp ce femelele mai așteaptă câteva săptămâni ca să-și poată depune ouăle în apă, urmându-i după aceea pe masculi înapoi spre interiorul insulei. În timpul acestor migrații în masă, suprafața insulei arată ca un covor roșu în mișcare. Crabii cunosc momentul în care trebuie să pornească și știu

*Dovezi materiale*

51

exact ce au de făcut, chiar dacă nu au mai avut ocazia să facă această călătorie înainte. Puii de crab eclozează în ocean și sunt atât de mici și de transparenti la început, încât e greu de imaginat că vor reuși să navigheze. Ei ies din apă și încep să se deplaseze spre interiorul insulei. Fiecare crab este o creatură extraordinară, fiind echipat cu niște ochi retractabili pe care îi poate scoate în vârful unor cornițe și îi poate retrage în adânciturile de pe cap. Pentru că nu au pleoape, crabii roșii au un mic braț cu o minusculă periută la capăt, care să îi facă în stare să își curețe ochișorii. După ce își retrag ochii, ei folosesc periuta pentru a curăța marginile orbitelor lor. Cine a plănuit toate aceste lucruri?

Dacă avem ochi ca să vedem, ne putem da seama de o mulțime de lucruri privitoare la Creator. Chiar dacă nu aș fi auzit niciodată despre microscop sau telescop, sau Canalul Discovery, dovezile prezentate simțurilor mele îmi spun că aceste capacități creatoare și providența lui Dumnezeu sunt fără limite, că El nu este numai consecvent, ci și un mare iubitor al diversității și al armoniei dintre culori, sunete și texturi.

*Evenimentele*

Nu numai lumea naturală ni-L revelează pe Dumnezeu. Evenimentele din jurul nostru, adesea mondiale, uneori înfricoșătoare, ne pot vorbi cu mai multă claritate decât orice predicator. Pe baza lor putem înțelege adevăruri fundamentale despre umilință („Nu sunt buricul pământului”), neputința umană („Nu-mi pot purta singur de grijă. Ceilalți mă vor dezamăgi. Dumnezeu este Cel Care va trebui să Se îngrijească de mine”) și despre nevoia unui răspuns („Dumnezeu deține controlul și mă voi încrede în El”). Indiferent dacă vom analiza doar o felie din viața noastră - o zi sau un an - sau o porțiune mai mare, putem vedea dovezile care atestă faptul că Domnul Cerului permite să aibă loc doar lucrurile potrivite și care ne vor face credința mai puternică și mai asemănătoare cu cea a unui copil.

Durerea și bucuria pe care le experimentăm în diferitele

A

52

Fii liniștit, suflete!

împrejurări ale vieții noastre ne vorbesc despre acele mistere ale suveranității lui Dumnezeu care pot fi însușite doar printr-o acceptare plină de credință a oricărui incident. Evelyn Underhill scria: „Evenimentele sunt sacramentele voii lui Dumnezeu.”

**Acțiunile**

Apoi mai există și *acțiunile* din viața noastră cotidiană. De exemplu, mâncatul. Data viitoare când te vei așeza la masă, gândește-te la următorul verset: „Iată, Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el și el cu Mine” (Apocalipsa 3:20). E posibil să nu faci altceva decât să mai iei o îmbucătură, dar dacă reușești să privești dincolo de

bucățița din vârful furculiței tale, vei zări un Dumnezeu care dorește să Se autoinvite la cină! El ar putea să îți dăruie ușa cu ușurință pentru a tăbări asupra ta, dar nu face altceva decât să stea răbdător și să bată, așteptând să-ți deschizi ușa inimii pentru a-L invita înăuntru.

### **Oamenii**

Vedem până la urmă că și oamenii din jurul nostru sunt niște dovezi sacramentale ale dragostei lui Dumnezeu. Indiferent că sunt creștini sau nu, ei sunt făcuți într-un mod foarte complex și minunat. Sunt de o diversitate fără sfârșit: „roșii și galbeni, negri și albi . . .” Ei pot fi buni, potrivit standardelor umane, onești, frumoși și blânzi; sau pot fi depravați, urâți și lipsiți de scrupule. Noi, cei care suntem creștini, trebuie să reflectăm dragostea și lumina lui Dumnezeu asupra tuturor celor pe care îi întâlnim, devenind noi înșine o parte din dovezile Sale materiale oferite lumii.

Biblia este o serie de istorisiri despre oameni. Fiecare dintre ei a fost inclus dintr-un anumit motiv. Fiecare etichetă, indiferent că reprezintă o persoană verticală, evlavioasă sau un Iuda, servește ca dovadă pozitivă sau negativă a căilor lui Dumnezeu.

Cartea lui Iov este una din cele mai timpurii texte care ne-au parvenit și este istoria unui om care se confruntă cu răul și cu

### *Dovezi materiale*

53

Dumnezeu însuși. Se cerea o dovadă vie a unei credințe vii, nu numai pentru prietenii lui Iov, ci și pentru puterile nevăzute din locurile înalte. Suferința lui Iov a oferit contextul pentru o demonstrare a încrederii. Deși se vorbește adesea despre răbdarea lui Iov, mie nu mi s-a părut niciodată deosebit de răbdător. Văd însă că el a fost deosebit de credincios, chiar dacă nu a avut la dispoziție Noul Testament, care să-l ajute să-și înțeleagă situația. Deși a avut prea puține elemente de sprijin, Iov a continuat totuși să îi vorbească lui Dumnezeu. Am putea să luăm aminte la modul în care el și-a suportat suferințele. A fost dovada necesară pentru atestarea realității credinței sale -pentru noi, pentru contemporanii săi, sau pentru dușmanul nostru, Satana. A numărat vreodată cineva toate personajele, numite sau nenumite, care apar pe paginile Bibliei? Sunt atât de multe, reprezentate cu lux de amănunte, încât trebuie să ajungem neapărat la concluzia că Dumnezeu dorește să Se reveleze prin dovezile materiale furnizate de ființele umane și de faptele lor.

### **Comuniunea**

Fără să intrăm în dezbateri teologice în legătură cu numărul sacramentelor pe care le acceptă Biserica sau cu denumirea lor, să explorăm acum ramificațiile unui sacrament pe care noi îl numim Comuniunea sau Euharistia, și care este folosit în bisericile celor mai mulți dintre credincioși. Când participăm la Cina Domnului, noi privim la niște dovezi materiale: la pâine și la vin, care au fost ingredientele obișnuite ale oricărei mese din vremea lui Isus. Aceste elemente vizibile conțin sensuri invizibile legate de trupul crucificat al lui Isus și de sângele vărsat de El pentru ca noi să putem trăi veșnic.

În funcție de locul în care se adună Biserica, Cina este administrată într-o mulțime de moduri, prin utilizarea unor forme diverse de pâine și a unor tipuri diferite de vin. Unii creștini folosesc o pâine mare din care rup bucăți unii pentru alții, alții împart bucăți mici de aluat crocant, altora preotul le pune pe limbă o ostie subțire. Unii creștini folosesc un vin

54

Fii liniștit, suflete!

special făcut doar în scopuri liturgice, alții folosesc must. Unii folosesc o singură cupă comună, iar alții niște pahărele individuale. Nu elementele în sine fac ca Cina să fie un sacrament, ci sensul din spatele lor.

În perioada în care lucram ca misionară în junglă, n-am avut nici pâine, nici vin. Nu existau acolo nici cuptoare de copt pâine, nici grâu, nici struguri. Echivalentul indian al pâinii era manioca, un bulb făinos cu o formă asemănătoare cu cea a morcovului și având coaja brună, iar interiorul alb. Manioca poate fi gătită în la fel de multe feluri ca și cartofii, deși hrana făcută din ea iese în cele

din urmă ațoasă, grea, lipicioasă. Gustul ei este însă mai bun decât li s-ar putea părea occidentalilor din auzite. Din moment ce constituia hrana de bază a indienilor, noi foloseam în general manioca la Cina Domnului. Pentru ei, ea era ceea ce este pâinea pentru noi, și este la fel de diferită de pâinea de pe vremea lui Isus ca și a noastră.

Din cauză că indienii nu aveau nimic care să semene câtuși de puțin cu vinul, foloseam tot ce puteam găsi. (Țin minte un moment, când cupa a conținut de fapt - din cauza unei greșeli nevinovate - seva amăruie a unui copac. Ea a trecut pe la toți cei din cerc și fiecare a luat câte o înghițitură, făcând apoi o grimasă. Nu ne-a făcut nici un rău, și cu siguranță că a dat o nouă semnificație jertfei amare a lui Cristos!)

Frângerea pâinii în sine, indiferent că este făcută de degete sau de dinți, sau de ambele, este încărcată de sens, este semnul dragostei divine care se dăruiește. Dacă mergem un pas mai departe, ne vom da seama că noi înșine, reprezentanții în carne și oase ai lui Isus pe pământ, am fost hărăziți să fim pâine frântă, sacrificându-ne zilnic cu dragoste timpul, energia și averea de dragul celorlalți.

„Interpretarea” dovezilor materiale este aproape ca învățarea unei limbi străine. Important este ca acestui lucru să i se dea atenția cuvenită. Să învățăm să ne deschidem ochii și urechile, să gustăm pâinea și vinul, să atingem vârful degetelor copilului nostru. Să nu risipim sau trivializăm asemenea momente sacramentale.

#### *Dovezi materiale*

Într-adevăr, însușirile nevăzute ale Lui, puterea Lui veșnică și dumnezeirea Lui se văd lămurit de la facerea lumii, când te uiți cu băgare de seamă la ele, în lucrurile făcute de El. Așa că nu se pot dezvinovăți.

ROMANI 1:20

El... este oglindirea slavei Lui și în tipărirea ființei Lui, și... ține toate lucrurile cu Cuvântul puterii Lui.

EVREI 1:3

Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului.

2 CORINTENI 3:18

>

## Capitolul 5

# uAjuto/t în i/ede/tea s^nîAîl

Sste oare mai dificil de trăit o viață sfântă în secolul douăzeci și unu decât a fost în primul secol d.Cr. sau prin 1890? Mulți creștini ne-ar face să credem că da. Se pare că se crede că secolul nostru este plin de capcane noi. În ciuda faptului că sfințenia cuprinde un anumit grad de atenție față de lucruri particulare, grad care poate fi foarte diferit de la o eră sau cultură la alta, ea se reduce la două elemente de bază care rămân valabile în toate secolele: încrederea și ascultarea. Sfințenia înseamnă să-L iubim pe Dumnezeu și să facem ce ne spune El. Inima omului din primul secol este identică cu cea a omului din secolul al douăzeci și unulea - având o nevoie disperată de mântuire și fiind de un egoism încăpățânat - și este în mod clar înclinată să nu se încreadă în Dumnezeu și să nu asculte de El. Este ușor de înțeles de ce credem că drumul nostru spre sfințenie este mai dificil decât al creștinilor care au trăit mai demult sau care au fost mai simpli decât noi. Iată-ne, încâlciți într-o încrengătură de alegeri, copleșiți de informații, încurcați de dispozitivele noastre pentru economisirea energiei, având la dispoziție prea multe locuri în care putem să mergem, prea

58

Fii liniștit, suflete!

multe lucruri pe care putem să le facem, prea multe alegeri de făcut tot timpul.

Nu demult, stăteam la o coadă lungă, așteptând să plătesc un articol de îmbrăcăminte. M-am întors spre cel din spatele meu și i-am spus:

- Vedeți, problema Americii este că sunt prea multe opțiuni.  
- Aveți dreptate, mi-a răspuns acesta, prea multe opțiuni. Soția mea lucrează într-un magazin alimentar și acolo există un șir întreg de rafturi pline de cereale pentru micul dejun - nimic altceva decât cereale. Acolo poți vedea acele mame agitate, cu un prunc de doi ani agățat de fusta lor, un bebeluș în căruciorul de cumpărături și un copil de patru ani alergând spre automatul cu bomboane, în timp ce mama îl întreabă (probabil pe un ton cam plângăcios): „Drăguțule, ce ai vrea să mănânci la micul dejun?”

Casieria spre care ne îndreptam se afla la capătul unui lung șir de rochii negre agățate pe umerase - rochii negre cât puteai vedea cu ochii. Și iată că în străfundul minții mele mi-a venit ideea că ar fi drăguț să am o rochie neagră. Însă doar după ce am zărit amănunțit șirul de rochii negre în toate stilurile cu putință!

Prea multe opțiuni, prea puțin timp - însă aceeași inimă omenească tânjind spre același Dumnezeu care spune: „Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt” (1 Petru 1:16). Petru li se adresează creștinilor, cei care poartă numele lui Cristos, iar imperativul lui (fiți!) este bazat pe textul din Levitic. Isus Cristos este același ieri, azi și pentru totdeauna. El vede tot ce este în lumea ta și vrea ca tu să asculți de El, să te încrezi în El și să faci ce îți poruncește.

### **Nu ne duce pe noi în ispită**

Există vreun mod de viață, vreo manieră de a-L sluji pe Dumnezeu, care să ne scape de tentațiile și întreruperile prilejuite de ce este în jurul nostru? Din afară, viața într-o mănăstire li se pare multora dintre noi ca una care aproape că ar

### ***Ajutor în vederea sfințirii***

59

putea garanta un grad de sfințenie inaccesibil majorității dintre noi. Însă o scrisoare de la o prietenă călugăriță mi-a arătat că nu există o asemenea garanție. Pentru ea, ca și pentru mine, umblarea cu Domnul este o umblare prin credință, ea însemnând să te încrezi și să asculți în fiecare zi în parte, recunoscându-ți nevoia permanentă de har:

Elisabeth, fiecare parte a „Regulii” noastre a fost astfel aleasă, încât să ne elibereze în vederea rugăciunii. Secolele de experiență ne-au ajutat să creăm o atmosferă care să asigure cel mai bine eliberarea minții și a inimii pentru rugăciune. Cu toate acestea, mă tem că în ciuda tuturor acestor lucruri care îi sunt date, cineva poate ajunge să trăiască la un nivel superficial, mimând doar totul.

Putem ajunge să compromitem spiritul libertății pe care l-am primit de la Domnul Isus cu securitatea și satisfacția falsă a robiei față de litera Regulii. Și putem cădea pradă cu ușurință freneziei care face din inima noastră mai mult o piață aglomerată decât o casă de rugăciune.

M-am alăturat Surorilor după absolvirea colegiului. Mă tem că decizia mea a fost departe de a fi una plină de noblete și generozitate. Nu mi-am dat seama pe atunci, însă mai mult mândria m-a condus aici, dorința de a excela, de a face mai mult, tot ce puteam eu mai bine. Firea mea era una care tindea să abordeze lucrurile la nivel cerebral, iar această decizie, așa cum am ajuns să înțeleg mai târziu, fusese mai mult una a minții mele, decât a sufletului. Acesta este punctul în care mă aflam, și din acest loc m-a remorcat Dumnezeu, în ciuda greșelilor și a imperfecțiunilor mele. El mă urmărise cu mult timp înainte ca eu să-mi fi dat seama că aveam nevoie să fiu urmărită.

Simțeam că îi aparțin în întregime, neștiind că acest lucru era unul pe care trebuia să-l învăț încă și să continui să-l învăț mult și bine! A fost nevoie de o mulțime de scuturături ca să mă trezesc la realitate.

După câțiva ani, după ce mi-am rostit nesfârșitele mele jurăminte de credință, s-a instalat criza. O serie de împrejurări mi-au dat viața peste cap. După luni de neliniște, confuzie, durere și singurătate, am descoperit

60

### **Fii liniștit, suflete!**

că nu am la cine merge în afară de Domnul. Mi-am dat seama dintr-o dată că mi-am „risipit într-adevăr moștenirea într-o țară străină”, fiind atât de preocupată de mine, de reputația mea etc. În libertate și bucurie, am ajuns să-mi dau seama că Tatălui meu nu-I pasă că El reprezintă pentru

mine ultima soluție și că El mă așteaptă cu brațele deschise și cu o inimă larg deschisă. Abia atunci mi s-a trezit inima și am început să înțeleg semnificația rugăciunii. Aceasta a fost prima dată când L-am întrebat pe Domnul ce voia El să facă cu mine și abia atunci m-am dedicat cu adevărat Lui, alegând să rămân pentru totdeauna în slujba Stăpânului meu și implorându-L să-mi deschidă urechile, astfel încât Cuvântul Lui să poată deveni cu adevărat viața mea.

Așa cum și-a dat seama prietena mea, Dumnezeu ne vrea. El ne iese în întâmpinare. El ne duce mai departe. El vrea să fim sfinți. Apostolul Pavel le-a scris creștinilor din Corint: „Astfel dar, cine crede că stă în picioare, să ia seama să nu cadă. Nu v-a ajuns nicio ispită care să nu fi fost potrivită cu puterea omenească. Și Dumnezeu, care este credincios, nu va îngădui să fiți ispitiți peste puterile voastre; ci, împreună cu ispita, a pregătit și mijlocul să ieșiți din ea, ca s-o puteți răbda" (1 Corinteni 10:12-13). El ne-a ales înainte ca noi să-L alegem. El vrea să ne ducă în siguranță acasă, prin fiecare ispită.

### **Puterea Lui de a transforma**

Isus nu pornește de la nimic atunci când ne face după chipul Său. Este un principiu divin că puterea Lui mântuitoare și transformatoare acționează asupra materialului din care suntem făcuți, asupra personalității noastre, a gusturilor, a prejudecăților și a experiențelor noastre. Dacă ne dăruim Lui pentru a fi făcuți

### **Ajutor în vederea sfințirii**

61

după chipul și asemănarea Sa, versiunea noastră sfântă va avea o legătură cu ce am fost înainte de a veni la El.

În fond, El a fost Cel Care a creat mai întâi totul. Totul este al Lui și El poate transforma totul cu ușurință. El este Cel Care a preschimbat apa în vin. El este Cel Care a înmulțit doi pești și cinci pâini în așa fel, încât au devenit hrană suficientă pentru peste cinci mii de oameni. El a folosit praful și saliva Lui, lucruri pe care le-a avut la îndemână, pentru a face o compresă de pus peste ochii orbului. Toate creațiile transformate au fost fabricate din ceva ce El crease mai întâi. Conform aceluiași principiu, noi știm că El nu disprețuiește felul de persoană care suntem în clipa în care ne cheamă la El. Ești nerăbdător din fire? El îți poate transforma nerăbdarea într-o îndrăzneală sfântă. (Să ne gândim numai la Petru.) Ești timid? El îți poate transforma timiditatea într-o dependență totală de puterea Lui. (Să ne gândim la Timotei.) Ești cumva o casnică obișnuită și nebăgată în seamă de nimeni? El te poate face o purtătoare a lui Cristos. (Să ne gândim la Măria.)

Domnul este gata să își facă niște slujitori, puternici din cei mai nevrednici dintre noi. Însă trebuie să credem; să venim la El cu credință pentru a primi iertarea și eliberarea și să mergem apoi să facem lucrarea pe care ne-a dat-o.

### **Încredere și ascultare**

Există în fiecare dintre noi un fel de alienare, o tânjire adâncă, nerostită, imposibil de exprimat, după un loc sigur aflat departe de vârtoarea lumii. Fără Dumnezeu, cei mai mulți încearcă să satisfacă această tânjire prin și mai mulți bani, mai mult confort, mai multe lucruri. Creștinii știu că e zadarnic, însă cu toate acestea, și noi ne ferim să alegem să ne agățăm de El cu o determinare de nezgduit.

Mândria, rădăcina tuturor păcatelor, este cea care ne reține.

62

### **Fii liniștit, suflete!**

Ne închipuim că ne putem descurca suficient de bine și singuri sau ne temem că Dumnezeu ne va spune să facem ceva ce nu vrem să facem. Întreaga viață creștină este un proces de mortificare a sinelui pentru ca viața lui Cristos să se poată manifesta în noi. „Trebuie ca El să crească, iar eu să mă micșorez", a spus Ioan Botezătorul (Ioan 3:30). Sfințirea presupune o creștere constantă în cadrul unei relații continue cu Cel Care ne-a chemat să fim sfinți.

Mândria noastră ne face să fabricăm uneori cruci inutile pentru noi înșine:

Să ne aducem aminte că nu Dumnezeu este Cel Care face multe din crucile pe care le găsim pe

calea noastră, și pe care obișnuim să le numim „cruci”. Tatăl nostru cerească face „cărări drepte pentru picioarele noastre...” însă atunci când calea pe care ne-o trasează Dumnezeu se întinde spre nord și sud, iar voința noastră încăpățânată ne mână spre est și vest, consecința este „o cruce” - o cruce făcută de noi înșine, nu cea în legătură cu care Stăpânul nostru ne îndeamnă „ia-ți crucea și vino după Mine” și despre care se spune pe bună dreptate: „capătul ei cel mai greu îl poartă totdeauna El însuși”.\*

Chiar și în acest secol complicat, calea care duce spre sfințenie rămâne identică cu cea din primul secol de după nașterea lui Isus:

- *rugăciune și meditație* (timp petrecut în liniște cu Dumnezeu, ascultându-L pe El, meditând la ceea ce ne spune, învățând să ne punem încrederea în El), urmate de
- *ascultare neprefăcută* de ceea ce ne-a spus.

### **Rugăciune și meditație**

Indiferent de câte ori pe săptămână mergem la biserică sau

Annie Webb-Peploe, citată de Mary Tileston în *Joy and Strength*, Minneapolis, World Wide Publications, 1986, pag. 354.

*Ajutor în vederea sfințirii*

63

citim Biblia, rugăciunea personală este absolut vitală pentru creșterea noastră în credință și sfințenie. Avem nevoie de ea în fiecare zi, în mod ideal dimineața devreme, când e cel mai improbabil să fim deranjați. Rugăciunea ne ajută inimile să se retragă într-un loc plin de pace, ceea ce ne poate întări ca să trecem cu bine prin tot ce ne aduce ziua care tocmai începe. Isus însuși, care era mai ocupat și mai solicitat decât oricare dintre noi, obișnuia să Se scoale „înainte de a se lumina de ziua” pentru a avea părtășie cu Tatăl Său. El știa că fără rugăciune nu va putea răzbi în următoarele cincisprezece ore.

Când încep să mă rog, nu fac altceva decât să mă pun în prezența lui Dumnezeu. Psalmul 46 ne îndeamnă: „Opriți-vă, și să știți că Eu sunt Dumnezeu.” Eu nu obișnuiesc să vorbesc prea mult. În esență, îi spun: „Doamne, sunt aici. Vreau să Te aud. Sunt gata să-mi arăți ce dorești.” Și mie îmi este la fel de greu să generez sentimente „spirituale” cum le este celor mai mulți. Nu aștept ca ele să apară. (Cu toate acestea, adesea plusez un pic, cântând un imn sau citind din Biblie.) Ca oricine altcineva, și eu mă simt împrăștiată și plină de neliniști. Îmi vin în minte lucruri pe care trebuie să le țin minte și să le rezolv pe parcursul zilei. O soluție simplă la această problemă este să am un creion și o foaie la îndemână pentru a-mi nota toate aceste lucruri. Atunci nu mai este nevoie să îmi tot aduc aminte de ele, iar ele mă așteaptă până mai târziu.

Cei mai mulți dintre noi ne începem timpul de părtășie cu o înșirare a îngrijorărilor și a cererilor noastre. *Putem* să ne opunem acestei tendințe și să ne liniștim mintea extrem de activă înaintea Lui. El știe totul. Avem timp destul. Eu am o listă de rugăciune cu oamenii pe care vreau să îi pomenesc și problemele pe care le consider încă nerezolvate. Încerc să mă rog pentru tot ce se află pe listă fără să mă grăbesc, și nu într-un mod frenetic.

Uneori avem nevoie de ajutorul oferit de rugăciunile scrise. Am crescut într-o familie și într-o biserică în care rugăciunile citite erau privite cu foarte multă suspiciune. Noi ne imaginam că dacă rugăciunile nu sunt spontane, Dumnezeu nu va răspunde la ele. După ceva vreme, mi-am dat seama că însăși Biblia este plină de rugăciuni scrise, printre acestea fiind și cea

64

Fii liniștit, suflete!

pe care Isus i-a învățat pe ucenici să o spună atunci când l-au cerut un model de rugăciune. „Tatăl nostru care ești în ceruri...” (Matei 6:9-13). Cu cât îmbătrânesc mai mult, cu atât folosesc mai des această rugăciune și cu atât mai bine înțeleg că ea conține efectiv tot ce contează cu adevărat. Nu mă rog ca să primesc un răspuns la fiecare întrebare sau o soluție la orice problemă, ci mai degrabă ca să îmi pun întreaga viață și viețile celor pe care îi iubesc în lumina cerului.

Dacă această rugăciune a inimii este fundația zilei mele lungi, primul loc în care mă duc după ce mă trezesc și prima conversație în care mă angajez, ea va influența toate acțiunile mele de mai târziu să fie diferite. Începerea zilei cu o rugăciune îmi imprimă un calm plin de bucurie pe care îl

pot transmite oamenilor pe care îi întâlnesc în cursul zilei.

Ascultarea neprefăcută

După ce L-am consultat direct pe Dumnezeu, iar El mi-a adus aminte prin Cuvântul Său ce am de făcut, eu ascult. Nu există decât două opțiuni. Regula cerului este „Facă-se voia Ta”. Regula iadului este „Să se facă voia *mea*”. Dacă mă rog: „Facă-se voia Ta”, atunci se presupune că sunt gata să cooperez cu ea.

Uneori ne vin idei grandioase cu privire la ce ne-ar plăcea să realizăm pentru Dumnezeu. Foarte rar, ele sunt cu adevărat voia lui Dumnezeu. În cea mai mare parte a timpului, voia Lui pentru noi este să facem lucrurile smerite, pământești, cele pentru care nimeni nu ne va mulțumi vreodată.

Sfinții sunt întotdeauna niște oameni cu picioarele pe pământ. Pe măsură ce învățăm să ne încredem și să ascultăm, putem să-L rugăm să ne trimită oameni pe care să îi putem imita.

Dumnezeu va onora asemenea rugăciuni. Când m-am dus la Colegiul Biblic din Alberta, Canada, departe de căminul copilăriei mele din New Jersey, Dumnezeu mi-a dat un model de sfințenie în persoana unei femei mai în vârstă, plină de bucurie, pe care eu o numeam Mama Cunningham.

Avea obraji roșii, ochi cu sclipiri jucăușe, un zâmbet perpetuu și un accent scoțian încântător. În timp ce ne beam ceaiul și mâneam plăcinte,

*Ajutor în vederea sfințirii*

65

obișnuiam să-mi vărs inima, iar ea mă asculta. Nu mai țin minte prea multe din spusele ei, ci doar faptul că aproape întotdeauna îmi cita Romani 15:13: „Dumnezeul nădejzii să vă umple de toată bucuria și pacea pe care o dă credința.” A observat probabil că fata singuratică de cealaltă parte a mesei părea să aibă nevoie de mai multă bucurie și pace din partea credinței ei. Ea obișnuia să îmi fie un model de bucurie și pace, în timp ce îmi aducea nevoile înaintea Tatălui în rugăciune.

Mama Cunningham m-a protejat de încercarea de a copia o sfințenie pretențioasă, povestindu-mi despre eșecurile ei. Era sinceră în relația ei cu Dumnezeu. După moartea soțului ei, mi-a vorbit despre multele ei regrete, despre lucrurile pe care ar fi trebuit să la facă și cele pe care nu ar fi trebuit să le facă. Ea se ruga: „Doamne, de ce nu m-ai ajutat? De ce nu mi-ai arătat?” Spunea că El i-a răspuns la un moment dat cu o iubire adâncă: „Pentru că nu erai pregătită să-Ți arăt.”

Fie ca, pe măsură ce tu și cu mine mergem pe calea sfințirii, să fim „pregătiți pentru ca El să ne poată arăta”.

## Capitolul 6

# QlmhHama ca \$sus

Ge ușurare - după ce ne-am predat viața Mântuitorului nostru, Isus, nu mai trebuie să fim la cârma ei. Cel a cărui invitație am acceptat-o ne iubește cu o dragoste și o înțelepciune absolute și își asumă toată responsabilitatea pentru bunăstarea noastră de după aceea. Este chiar posibil să ne îndepărtăm de cale și, cu toate acestea, după ce ne întoarcem la El și continuăm să umblăm cu El zile și ani la rând, să descoperim cât de demn de încredere este. Umblarea cu un asemenea Mântuitor se dovedește a fi o viață plină de surprize plăcute, una plină de întorsături uimitoare față de acea versiune îmbunătățită a existenței pe care am fi avut-o noi. Dragostea și ascultarea noastră merg mână în mână. „Dar cine păzește Cuvântul Lui, în el dragostea lui Dumnezeu a ajuns desăvârșită; prin aceasta știm că suntem în El. Cine zice că rămâne în El, trebuie să trăiască și el cum a trăit Isus” (1 Ioan 2:5-6).

Umblarea cu Isus nu implică „ascultare sau altceva”. Ne aflăm sub niște auspicii noi, pentru care suntem pe veci recunoscători. Deși este posibil să practicăm din respect sau de teama consecințelor o anumită formă de ascultare față de un

68

Fii liniștit, suflete!

tiran sau de o autoritate neutră, cum ar fi poliția rutieră, o ascultare *din toată inima* poate exista doar față de cineva cu care avem o relație profundă. Ce bucurie este să ascultăm de acest Domn care ne dă Duhul Său pentru a ne sfătui și a ne da putere și care are grijă ca tot ce ni se întâmplă, chiar și un ciclon care nu aduce decât distrugere, să treacă prin sita dragostei Sale înainte de a

ajunge la noi.

în aparență, sau cel puțin din punctul de vedere al lui Dumnezeu, ascultarea noastră plină de încredere este unul dintre cele mai importante lucruri din univers. Isus ne spune: „Nu ori și cine îmi zice : «Doamne, Doamne!» va intra în împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri" (Matei 7:21). Menținerea eforturilor noastre pentru a învăța să ascultăm de voia Lui este de o importanță covârșitoare.

Oamenii obiectează, spunând: „Pur și simplu nu știu ce să *fac*! Biblia provoacă în mine confuzie. Mi-ar fi plăcut ca ea să trateze totul în detaliu." E adevărat, dar Dumnezeu a făcut intenționat ca ea să fie astfel. *Necunoașterea* voii Lui în fiecare împrejurare ne face să simțim mai acut nevoia de El și asigură continuitatea relației cu El. Biblia nu este o carte de reguli. Găsim o mulțime de reguli în ea, însă ele nu sunt adunate într-un singur loc și nu satisfac toate exigențele. Isus nu ne-a dat o formulă universală. Pentru cineva pasionat strict de litera Bibliei, El Se va dovedi a fi întotdeauna cel mai vag dintre toți învățătorii. De fapt, în ceea ce ne spune El vom găsi foarte puțin din litera Legii. Un sistem bazat pe reguli pur și simplu nu poate ține pasul cu iluminarea Sa orbitoare. Dacă intenția Lui ar fi fost să urmărim câte o recomandare pentru fiecare tip de comportament, atunci nu ar fi fost nevoie de niciun fel de relație care să treacă dincolo de cea pe care o putem avea cu paginile unei cărți. Legea, spune autorul Epistolei către Evrei, este incapabilă să aducă pe cineva la maturitate. Regulile, codurile și reglementărileucid. Ele nu pot stimula creșterea. Niciun fel de politică organizațională, niciun fel de set de reguli nescrise ale culturii sau ale grupului tău religios nu te vor duce la libertatea deplină a caracterului matur pe care ți-o dă calitatea ta de fiu - o libertate caracterizată de o ascultare independentă, benevolă.

#### *Umblarea cu Isus*

69

Da, e greu să se încerce reconcilierea unora dintre contradicțiile în aparență de neîmpăcat. Ar trebui oare să „urâm până și haina mântită de carne", așa cum ne sfătuiește Iuda, și să „evităm asemenea oameni", așa cum ne spune Timotei, sau ar trebui să „răbdăm totul" în dragoste, cum le-a spus Pavel corintenilor? Aceste aparente inconsecvențe ne oferă pur și simplu și mai multe ocazii de a ne pune pe genunchi și a-L întreba pe Dumnezeu: „Doamne, în ce fel ar trebui să aplic acest lucru chiar acum? Doamne, arată-mi ce să fac." Lui Dumnezeu îi plac astfel de rugăciuni. El te va auzi și te va ajuta. Crezi că Păstorul are de gând să le pună bețe în roate oilor pentru a le fi mai greu să-L urmeze? Păstorului îi pasă mult mai mult ca oile să ajungă la destinație decât le pasă lor - mult mai mult. Mi-ar fi plăcut să fi putut înțelege acest lucru pe vremea când eram la liceu și la colegiu și îmi făceam atâtea griji ca nu cumva să ratez voia lui Dumnezeu.

Același Dumnezeu care ne îndeamnă să ascultăm ne dă atât dorința, cât și înfăptuirea. Partea noastră este de a ne exercita voința. Acest lucru nu seamănă nici cu chietismul și nici cu pietismul, în care o persoană este complet pasivă și așteaptă ca Dumnezeu să facă totul. Umblarea cu Isus înseamnă că harul Lui este la lucru în natura mea umană, făcându-mă dornic să mă las învățat, să îngădui să mi se arate ce dorește El și să fac tot ce îmi spune El:

Dacă Mă iubește cineva, va păzi cuvântul Meu și Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el și vom locui împreună cu el. Cine nu Mă iubește nu păzește cuvintele Mele. Și cuvântul pe care-l auziți nu este al Meu, ci al Tatălui care M-a trimis ... Dar Mângâietorul, adică Duhul Sfânt pe care-L va trimite Tatăl în Numele Meu, vă va învăța toate lucrurile și vă va aduce aminte de tot ce v-am spus Eu. Va las pacea, vă dau pacea Mea. Nu v-o dau cum o dă lumea. Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se înspăimânte.

IOAN 14:23-24, 26-27

Deși Dumnezeu ne-a lăsat în mod deliberat în ceață în privința anumitor lucruri, să ne gândim numai la poporul de

70

Fii liniștit, suflete!

pitici pe care l-ar fi avut dacă ar fi făcut ca totul să fie alb sau negru. El nu ne-a lăsat o carte de reguli, ci propriul Său Duh viu. El vrea să ajungem la maturitate. El nu este interesat de

conformarea noastră la un cod static, ci de asemănarea noastră cu o Persoană, expresia vie a ființei Lui, de conformarea noastră la „chipul Fiului Său”.

Pavel a formulat acest lucru și mai clar: „să-L cunosc pe El”. A-L cunoaște pe Cristos înseamnă a deveni ca El. Tovarășul de lucrare al lui Pavel, Epafra, i-a împărtășit viziunea: „El... întotdeauna se luptă pentru voi în rugăciunile sale, pentru ca, desăvârșiți și deplin încredințați, să stăruiti în voia lui Dumnezeu” (Coloseni 4:12).

### **Simplitatea ascultării**

Când umblăm cu Isus, călcăm pe aceleași trei trepte la începutul fiecărei acțiuni întreprinse:

1. *Ne prezentăm trupul ca pe o „jertfă vie”*. Spune-I Domnului: „Am nevoie de călăuzirea și ajutorul Tău. Voi face tot ce îmi vei spune.” Rostește acest angajament *înainte* de a ști ce urmează să îți spună.

Adu-ți aminte de legătura dintre prezentarea ta ca o jertfă vie (Romani 12:1) și ascultare. Chiar dacă nu-i poți aduce altceva decât perplexitatea ta și inima ta frântă, El îți va primi jertfa. „Jertfele plăcute lui Dumnezeu sunt un duh zdrobit: Dumnezeule, Tu nu disprețuiești o inimă zdrobită și măhnită” (Psalmul 51:17). Când te dăruiești pe tine lui Dumnezeu, îți demonstrezi încrederea ta, gratitudinea și „închinarea ta spirituală”. Fără cuvinte, tu afirmi cine este Dumnezeu.

2. *Ne rugăm și citim Biblia*. Nu poți obține călăuzirea și ajutorul Lui până când nu petreci timp cu Dumnezeu. Adu-ți aminte că nu citești o carte cu reguli. Nici măcar Cele zece porunci, scrise pe table de piatră, nu au reprezentat ultimul cuvânt. A fost nevoie de interpretarea lor și de aplicarea lor în situații specifice. „Să nu ucizi” - decât în anumite condiții, cum ar fi situația în

### **Umblarea cu Isus**

71

care Dumnezeu îți cerea să ștergi de pe fața pământului un anumit dușman. Vocea Duhului lui Dumnezeu oferă instrucțiuni specifice pentru situația specifică sau de moment în care te afli.

3. *Facem ce știm să facem*. Fă lucrul pe care știi că Dumnezeu dorește să-l faci astăzi. E o pierdere de energie să îți muți atenția de la îndatoririle tale simple de astăzi și să începi să te îngrijorezi în legătură cu ziua de mâine. Ai de luat o decizie importantă care te neliniștește? Las-o în mână lui Dumnezeu și fă-ți treburile obișnuite, având încredere în faptul că dacă îți faci cu credincioșie lucrul pe care ți l-a dat pentru astăzi, îți va fi ușor să iei decizia respectivă atunci când va veni vremea să o faci. Lasă în mâinile Lui și lucrurile mici.

Tot timpul am fost îndemnată să mă încred în El și în privința lucrurilor mărunte ale vieții cotidiene. E posibil să fi pierdut din neglijență vreun stilou foarte drag mie. Când descopăr că lipsește, vreau să mă opresc din lucru, să răscolesc totul și să golesc toate coșurile de gunoi din casă pentru a căuta acel lucru de care, de fapt, nici nu am nevoie pe moment, pentru că îmi merge computerul și nu am de scris nimic cu mâna. Domnul îmi aduce aminte: „Lasă stiloul pierdut. Termină ce ai de făcut tocmai acum.” în mod uimitor, când îmi termin treaba la computer, Domnul îmi aduce aminte de singurul loc în care nu mi-ar fi venit în minte să caut, și găsesc stiloul pierdut.

### **Școala ascultării**

Pe măsură ce învățăm să ascultăm în lucrurile mici ale vieții noastre de zi cu zi, ascultarea în chestiunile mari devine instinctivă, iar cultivarea unei ascultări atente de Stăpân devine un mod de viață. La vremea potrivită, vom putea fi numărați printre „oamenii mari, ... a căror judecată s-a deprins, prin întrebuințare, să deosebească binele de rău” (Evrei 5:14). Dumnezeu ne numește fii. Un fiu este mult diferit de un slujitor. Un slujitor nu are prea multă libertate să-și manifeste

72

Fii liniștit, suflete!

preferințele. El este angajat pentru o treabă bine definită și i se spune exact cum și când să o facă. Un fiu nu este antrenat în vederea unei slujbe, ci pentru viață.

Ascultarea de Dumnezeu este mult mai ușoară pentru noi dacă am fost binecuvântați cu niște părinți sau îngrijitori plini de dragoste care ne așază pe această cale de la începutul vieții. Părinții mei au fost niște oameni onești și organizați și se așteptau ca cei șase copii ai lor să devină și ei la

fel. Ei credeau că unui copil trebuie să i se ceară o singură dată să facă un lucru. Refuzul de a accepta era echivalentul neascultării. Mama obișnuia să folosească o perie pentru a ne disciplina când și când, însă în cea mai mare parte a timpului avea o nuiă flexibilă. Din cauză că a început să ne disciplineze de la o vârstă foarte fragedă, nu prea avea nevoie de nuiă în cazul celor mai mulți dintre noi; fermitatea glasului ei era de ajuns. Cu toate acestea, ne-au rămas niște povești despre fratele meu Dave, care a fost cel mai neastâmpărat copil din familie. Odată, mama l-a trimis în camera lui să stea pe un scaun pentru o anumită perioadă de timp, iar când perioada s-a scurs, ea a urcat la el să vadă ce face. Ușa era tot închisă, și ea nu auzise pe nimeni ieșind din cameră, însă Dave nu era de găsit nicăieri. În cele din urmă, mama a descoperit că el stătea pe scaunul cu pricina, însă îl așezase pe acoperișul verandei, care se afla chiar sub geamul camerei lui. Cu o altă ocazie, ea i-a spus lui Dave: „Dacă nu te potolești, să știi că am nuiă la îndemână și am de gând s-o folosesc.” Răspunsul lui a fost: „Și eu am picioarele la îndemână, și am de gând să le folosesc!”

De-a lungul anilor, datorită faptului că eram invitată să vorbesc la întruniri, soțul meu și cu mine am participat la nenumărate cine organizate de biserici. A fost o experiență cel puțin revelatoare pentru noi să urmărim spectacolul intitulat „copiii mai întâi” - adică să vedem cum copiii aleargă în hoarde la mesele cu hrană rece, cum tocesc tot desertul și grămezile de cipsuri și cum aleargă țipând în jurul bisericii, în timp ce adulții dau din umeri și spun: „Copiii sunt copii, nu-i așa?” Cunoaștem o biserică mare în New Jersey în care o mulțime de familii au niște copii remarcabil de bine crescuți. Ei nu au săli

### *Umblarea cu Isus*

73

pentru copii, iar cei mici participă împreună cu părinții lor la servicii, care cuprinde câte o predică de o oră. Nu există niciun fel de cățărat pe spătarul scaunelor, nici alergare pe intervale în direcția toaletei, nici mângălit pe marginea programului. Este o mărturie în favoarea unei disciplinări timpurii. Rezultatul? Pace pentru toți, inclusiv pentru copii.

### **Beneficiile ascultării**

Pacea este doar unul din beneficiile umblării în ascultare de Isus. În termeni mai largi, cea mai bună răsplată a ascultării este privilegiul de a trăi în compania lui Dumnezeu. Dragostea ascultătoare stabilește și menține o unitate de nezguduit. Noi, niște simpli muritori, putem să îl cunoaștem pe El.

De asemenea, ascultarea ne face în stare să umblăm fără teamă. Când Pavel naviga ca prizonier spre Italia și corabia era pe cale de a naufraga în Marea Mediterană, toți cei de la bord au fost speriați de moarte. Soldații și căpitanul au fost siguri că vor pieri, și unii au încercat să scape, sărind în apă. Însă Pavel, ascultând de mesajul lui Dumnezeu venit printr-un înger, i-a încurajat pe toți să mănânce ceva și să rămână pe corabie. Toți au fost salvați.

Ascultarea poate contracara durerea. Sora bunicii mele, Alice, a slujit ca directoare a unui sanatoriu în timpul Primului Război Mondial. Înainte, ea nu a lucrat niciodată pentru a-și câștiga traiul, însă după ce într-o zi soțul ei a căzut mort lângă pupitrul la care lucra, ea a fost nevoită să găsească o cale de a supraviețui. Așa că și-a deschis casa soldaților și marinarilor, dintre care unii sufereau cumplit de dorul de casă, iar alții reveniseră din război cu handicapuri pentru tot restul vieții. Propria ei durere și incertitudinile ei legate de viitor au devenit suportabile în urma faptului că s-a aruncat într-un lung șir de îndatoriri acceptate de dragul celorlalți.

74

Fii liniștit, suflete!

Profetul Ezechiel a răspuns prin ascultare la pierderea soției sale iubite:

„Fiul omului, iată, îți voi răpi printr-o lovitură ce ți-e mai scump în ochi. Dar să nu te jelești, nici să nu plângi, și să nu-ți curgă lacrimile pentru ea. Suspină în tăcere, dar nu plânge ca la morți! Leagă-ți turbanul, nu-ți acoperi barba și nu mânca pâinea de jale”... Seara mi-a murit nevasta. A doua zi am făcut cum mi se poruncise.

EZECHIEL 24:16-18

De dragul transmiterii unui mesaj profetic important către popor, Dumnezeu i-a cerut lui Ezechiel

mai mult decât ar fi îndrăznit să ceară orice ființă umană, însă El își cunoștea bine omul. Ezechiel avea o experiență bogată în domeniul ascultării și nu îi stătea în obicei să se codească. Supunerea lui ascultătoare l-a ajutat să treacă peste pierderea enormă pe care a suferit-o.

E posibil ca ascultarea noastră să nu ne ducă la împlinirea idealurilor noastre, ci la niște situații complet neașteptate și „nespirituale”. E posibil să mă întreb ce casă să cumpăr sau unde să mă angajez, iar rugăciunea mea simplă, acel „Facă-se voia Ta” rostit adesea la modul superficial, să mă poarte departe, în regiuni pe care nu am dorit să le vizitez niciodată, aflate în Țara umilinței și a sfințirii. Nimeni nu se poate apropia de Dumnezeu, cu excepția celor care au fost sfințiți. Toate lucrurile care mă aduc acasă la Dumnezeu fac în același timp parte și din procesul pregătirii mele în vederea coabitării cu El.

### **Ascultarea lui Isus**

Ni se spune că și Isus însuși a trebuit să învețe ce este ascultarea prin ceea ce a pățit (Evrei 5:8). În cei trei ani cât a fost învățător itinerant, Isus a cunoscut oboseala, foamea și vitregiile unui trai fără adăpost. Oamenii de rând îl ascultau cu bucurie, însă elita religioasă a vremii nu-L putea suporta. Vorbele îi erau răstălmăcite, El era judecat greșit, reprezentat într-un mod greșit și înțeles greșit. Erudiții evrei îi întindeau

### **Umblarea cu Isus**

75

nenumărate capcane, îl provocau, se certau cu El și foloseau tot felul de vicleșuguri împotriva Lui. El a fost înălțat în slăvi și batjocorit, urmat și renegat, iubit și urât, ascultat și respins, încoronat și crucificat. A avut toate motivele să Se simtă singur în lumea oamenilor, dar așa - și nu altfel - El a „învățat” și a pus în practică pentru noi sensul noțiunii de ascultare - prin cele suferite de El.

Înainte de începutul scurtei Sale lucrări publice, El, ale Căruia mâini au plămădit lumea, a învățat ascultarea într-un atelier de tâmplărie plin de praf. Oare atunci când Iosif îi arăta cum să folosească vreo unealtă sau alta, obișnuia el să-i cuprindă mânuțele în ale sale și să spună: „Așa. Ține-o astfel”? Băiatul a trebuit să *învețe*. El nu a făcut mese și lavițe prin fiat divin. El le-a făcut cu ajutorul unor unelte ținute în niște mâini omenești. El a trebuit să *învețe* meșteșugul, să învețe să fie serios, demn de încredere, prompt, credincios. Dacă a fost vreodată tentat să o ia pe scurtătură, El nu a cedat în fața ispitei. Nu a făcut nimic la modul superficial. A lucrat cu grijă, atent la detalii, într-un mod demn de încredere, prompt, cu credincioșie. Cu siguranță că a fost amabil cu clienții. El creștea „și era tot mai plăcut înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor” (Luca 2:52). Acceptarea cu bucurie a sarcinilor umile, micile teste ale vieții de familie a fiecărui băiat au făcut toate parte din pregătirea Sa în vederea testelor mari ale lucrării Sale publice, au constituit o porțiune din drumul care L-a dus la cruce.

A umbla cu El înseamnă a umbla pe Calea Crucii. Dacă crucea pe care suntem somați să o luăm nu ne este prezentată sub forma martirajului, a vreunui act de eroism și nu este însoțită de balauri și labirinturi sau chiar de „lucrare” - sau cel puțin de ceva ce îmbracă o formă spirituală - trebuie oare să ajungem la concluzia că am ratat Calea? Nicidecum. Uneori cea mai umilă viață, ca cea a „Mamei” Cunningham (din capitolul 5), este cel mai concludent exemplu de ascultare. Calea Crucii este o stradă cenușie dintr-un oraș cenușiu. Este o viață obișnuită trăită în harul lui Dumnezeu. Există un vas plin cu aur, există și o răsplată regească, însă ele vin la sfârșitul călătoriei.

76

Fii liniștit, suflete!

### **Cerul este în mâinile noastre**

Ascultarea de ceea ce știm noi că este voia lui Dumnezeu poate deschide calea spre mai multă binecuvântare decât am crezut vreodată că poate exista. Găsim bucurie de-a lungul unei călătorii care se poate dovedi uneori deosebit de costisitoare. Cel puțin, umblarea cu Isus nu este plictisitoare.

Să ne aducem aminte de slujitorul lui Avraam, care a fost trimis să îi găsească lui Isaac o soție

printre rudele stăpânului său. Însărcinarea lui trebuie să i se fi părut una foarte abruptă. Fără niciun indiciu care să-l îndrepte spre locul potrivit, el a găsit orașul cu pricina și a decis să aștepte după tânăra care urma să îi adape cămilele de la fântâna publică. Folosindu-se de o modalitate plină de inventivitate pentru a-și asigura favoarea divină, el l-a rugat pe Dumnezeu să îngăduie ca fecioara care era potrivită pentru fiul stăpânului său să fie identificată prin disponibilitatea ei plină de generozitate de a-l sluji. Metoda lui a dat roade. Rebeca a răspuns imediat la cererea lui de a-i da apă de băut, iar apoi s-a îngrijit din proprie inițiativă și de cele zece cămile ale lui. „Binecuvântat să fie Domnul, Dumnezeul stăpânului meu Avraam, [a spus el.] Domnul m-a îndreptat în casa fraților stăpânului meu" (Geneza 24:27).

Iată cum se petrec lucrurile atunci când umblăm cu El. În cadrul „umblării pe cale", având o relație plină de dragoste cu Mântuitorul nostru, picioarele noastre sunt îndreptate de fiecare dată în direcția potrivită. Tot drumul spre cer, noi îl străbatem împreună cu El.

Astfel dar, după cum ați primit pe Cristos Isus, Domnul, așa să și umblați în El, fiind înrădăcinați și zidiți în El, întăriți prin credință, după învățăturile care v-au fost date, și sporind în ea cu mulțumiri către Dumnezeu.

COLOSENI 2:6

## Capitolul 7

### © inima de slujitor

Alina de a conduce este foarte populară în cercurile  
\\, creștine de astăzi. Oamenii scriu cărți despre conducere,  
v-x revistele creștine prezintă articole referitoare la acest  
subiect, iar fluturașele care apar peste tot fac reclamă la cursuri  
speciale sau conferințe pe această temă.

Uneori sunt invitată să vorbesc despre profilul conducătorului, dar sinceră să fiu, o fac cu reticență. De obicei îi avertizez pe cei care m-au invitat că pot să vorbesc despre acest subiect, însă voi pune accentul pe *slujire*, nu pe o conducere „eficientă" sau „plină de putere". Le spun că din cauză că Domnul și Stăpânul nostru, Isus, a fost Slujitorul tuturor, eu cred că un conducător trebuie să fie mai întâi, și întotdeauna, un slujitor.

În zilele lui Isus, fariseilor li s-a părut greu de înțeles acest lucru. Ei apreciau recunoașterea publică și exercitarea puterii. Ei au remarcat că mulțimile îl urmau pe acest învățător obscur și că autoritatea Lui era foarte mare asupra oamenilor. Au devenit geloși pe popularitatea și influența Lui. Nu aveau de unde să știe că una din tehnicile Lui folosite pentru a antrena viitori conducători era tocmai *spălatul picioarelor*.

78

Fii liniștit, suflete!

Cunoaștem povestea: Isus, învățătorul și Vindecătorul, a luat locul slujitorului casei, care era cel mai neînsemnat dintre toți, S-a dezbrăcat de hainele de stradă și S-a încins cu un ștergar. Purta în mâini un vas cu apă, El a spălat cu grijă picioarele fiecărui ucenic, chiar și pe ale lui Iuda, despre care știa că îl va da curând în mâinile celor ce urmau să-L răstignească, și pe ale lui Petru, despre care știa că se va lepăda de El.

După ce le-a spălat picioarele, Și-a luat hainele, S-a așezat iarăși la masă, și le-a zis: „Înțelegeți voi ce v-am făcut Eu? Voi Mă numiți «învățătorul și Domnul» și bine ziceți, căci sunt. Deci, dacă Eu, Domnul și învățătorul vostru, v-am spălat picioarele, și voi sunteți datori să vă spălați picioarele unii altora. Pentru că Eu v-am dat o pildă, ca și voi să faceți ce am făcut Eu. Adevărat, adevărat vă spun, că robul nu este mai mare decât cel ce l-a trimis. Dacă știți aceste lucruri, ferice de voi dacă le faceți."

IOAN 13:12-17

Pentru noi acest lucru este aproape la fel de dificil de înțeles cum a fost și pentru farisei.

Apostolul Pavel a spus că el era dornic să „cheltuie ... și să se cheltuie" pentru corinteni (2

Corinteni 12:15). Suntem noi dispuși să facem același lucru? Să ne lăsăm deoparte preferințele, să vindem tot pentru a putea cumpăra mărgăritarul de mare preț? Isus a spus că dacă nu suntem gata să ne pierdem toate posesiunile nu putem fi ucenicii Lui. El ne cere nouă (americani nu fac excepție) să vindem tot, să renunțăm la dreptul la noi înșine, la tată, mamă, familie, posesiuni, casă și la tot ce avem pentru a deveni ucenicii Lui.

Ce înseamnă aceasta?

Lepădarea de sine

în calitate de slujitori ai Săi, noi renunțăm la dorința după o anumită calitate a vieții, la insistența că viața noastră trebuie să fie aranjată într-un anumit mod pentru a putea fi acceptabilă, într-un cuvânt, noi ne lepădăm de noi înșine. îndepărtându-ne

*O inimă de slujitor*

79

într-un mod radical de căile lumii din jurul nostru, noi acceptăm faptul că preferințele și planurile noastre nu vor fi onorate. în fond, ce altceva suntem noi decât niște robi care au fost cumpărați cu un preț? Ca slujitori ai Săi, suntem atenți la modul în care reacționăm la insulte sau jigniri, pentru că ne dăm seama că în domeniile în care ne protejăm prea mult sau suntem ușor de iritat, noi, probabil, nu posedăm încă mentalitatea unui slujitor.

De asemenea, acceptăm (cu bucurie, pentru că reprezintă o mare eliberare spirituală) muncile de jos care ne ies în cale, știind că Dumnezeu este mult mai interesat de răspunsul nostru, decât de rezultatele tangibile pe care le producem. într-o bună zi am remarcat nota de subsol la Romani 12:16, în Biblia mea New International Version: „«Trăiți în armonie unii cu alții. Nu fiți mândri, ci dornici să vă asociați cu oamenii care au o poziție modestă.»

Notă: «Fiți dornici să faceți muncile de jos.»" Ca slujitori, noi suntem gata să facem lucrurile lipsite de strălucire; noi nu ne plângem de ele. Creștinii nu sunt oameni SDEV (Slavă Domnului că Este Vineri), nici adepții formulei „Lunea nici iarba nu crește”.

în perioada de doi ani cât am trăit cu indienii Auca, am învățat mai multe despre slujire decât din toată educația mea creștină. Bărbații Auca părăseau satul zilnic pe la șase dimineata, dacă nu ploua cu găleata, și nu se întorceau până pe la șase după-amiaza, după ce alergau sau străbăteau pe jos vreo patruzeci și cinci de km în căutarea hranei. Femeile obișnuiau să iasă pe câmp imediat după ce se ocupau de bebeluși și de copiii mici și după ce se hrăneau cu ceea ce le rămânea. La sfârșitul zilei, o femeie Auca se întorcea de pe câmp purtând pe cap un coș plin cu 25-30 de kg de manioca și alte legume, de obicei cu un copilăș în cârcă și o sabie scurtă în cealaltă, plină de sudoare și praf din cap până în picioare. Ea intra în coliba ei, se apleca să își coboare coșul de pe cap și se apuca să facă focul și să gătească, făcând foarte calmă și liniștită treburile care trebuiau făcute înainte ca toți cei ai casei să se culce.

Uneori, occidentali din locuri îndepărtate, care nu aveau idee despre situația mea, mă laudau pentru „munca mea minunată”,

80

**Fii liniștit, suflete!**

probabil pentru că își închipuiau că este dificilă, periculoasă și presupune izolare și sacrificiu. Au existat alții, care m-au condamnat din aceleași motive, fiindcă avusesem nechibzuința să-mi duc copilul de numai trei ani în acel mediu. Unii mă invidiau, altora le era milă de mine, alții mă admirau, iar alții mă criticau. Nu mă puteam abține să nu mă întreb dacă nu cumva am greșit că am venit în acest loc. Ascultam oare cu adevărat de Dumnezeu, sau de vreun impuls eronat, de ambiții deșarte, de vreun îndemn masochist de a mă îngropa în acel loc uitat? M-am împăcat cu situația mea, urmărindu-i pe indieni cum se slujeau unii pe alții și cum mă slujeau pe mine, netulburați de valoarea relativă a muncii lor, eliberați de sub presiunile competiției sau ale comparației. Găseam aici pentru mine o lecție de simplitate și acceptare a locului meu în viață, o lecție pe care, pentru că sunt creștină, o puteam primi ca din mâna lui Dumnezeu. Datoria mea era una, a lor era alta. Responsabilitatea mea era aceea de a fi acolo cu indienii, și fusese stabilită înainte de întemeierea lumii. Responsabilitățile unora dintre acei corespondenți ai mei care mă

urmăreau cu ochii măriți de curiozitate se limitau probabil la un birou sau la o bucătărie, sau la cabina vreunui avion.

### **Renunțarea la sine**

Când voi ajunge în cer, doresc să aud cuvintele: „Bine, *rob* bun și credincios", nu „bună treabă ai făcut, funcționar distins și corect". În ciuda vâltorii societății în care trăim, a îndemnurilor ei de a reuși și a avea succes, eu i-aș urma mai degrabă pe tovarășii mei în credință, care au apucat pe calea mai îngustă și mai modestă.

Unul dintre ei, un călugăr din secolul al XVII-lea, a influențat generații de creștini printr-un volum subțire, intitulat *Practicarea prezenței lui Dumnezeu*. Născut în partea franceză a Lorenei, sub numele de Nicholas Herman, el a devenit în 1666 un frate laic în cadrul Ordinului carmeliților desculți din Paris, fiind cunoscut după aceea ca „Fratele Laurențiu". Nu s-a distins în domeniul academic, de aceea a ajuns în bucătăria mănăstirii, unde a

### **O inimă de slujitor**

81

descoperit că cele mai umile munci îl pot apropia de cer. El a murit la vârsta de optzeci de ani, devenind deja din timpul vieții un fel de legendă a epocii lui datorită inimii sale de slujitor pline de bucurie, a dragostei sale și a dorinței lui de a îmbrățișa lucrurile umile.

Dacă ne vine vreodată ideea că este sub demnitatea noastră să acceptăm vreo slujbă, atunci înseamnă că ne-am abătut de la calea lui Isus. Cel de-al doilea soț al meu, Addison Leitch, era decanul unui colegiu. Într-o seară, i s-a spus că niște glumeți au întins unt de arahide și cremă de ras pe pereții unuia din dormitoare de băieți. Așa că s-a dus acolo și umbla de colo-colo pe coridoare, bătând la uși, pentru a afla cum a ajuns mizeria aceea pe pereți. Nimeni nu avea habar. „Aveam câteva opțiuni, a povestit el mai târziu. Aveam un om de serviciu minunat, care era gata să facă orice, pentru oricine, la orice oră. Însă nu am vrut să profit de bunătatea acestui om la acea oră din noapte. Puteam fie să îi oblig pe studenți să vină și să curețe ei mizeria, fie să-l trezesc pe omul de serviciu, ceea ce am decis că nu voi face. Așa că am hotărât să fac altceva. M-am dus și am luat o găleată cu apă și o perie și am început să frec pereții eu însumi." Peste puțină vreme, în chenarele ușilor au început să apară capete, iar studenții și-au putut vedea decanul curățând pereții. Unul după altul, și-au luat și ei cârpe și i s-au alăturat. Ce exemplu simplu de slujire. Și experiențele mele din studenție m-au ajutat să înțeleg cum stă treaba cu slujirea. Gazda mea de pe vremea când eram la Colegiul Wheaton provenea dintr-o familie bogată din Augusta, Georgia, una care avea o casă „cu coloane albe în față și o mulțime de slujitori în spate". Familia ei a dezmoștenit-o după ce s-a încreștinat. Asemenea multor frumuseți din Sud, ea fusese crescută să fie încântătoare și să fie „o doamnă". Iată-o acum, singură și cu o bună educație clasică, însă fără nicio meserie. Cu siguranță că nu și-ar fi putut închipui niciodată că va trebui să-și câștige singură existența.

Cumva, ea a reușit să ajungă la Wheaton, iar noi două am devenit prietene. Cu accentul ei minunat din Georgia, ea mă numea „Baaeddy" (Betty), împărțindu-l pe „e" în două sau trei

82

### **Fii liniștit, suflete!**

silabe, așa cum numai cineva din Georgia o putea face. Obişnuiam să mergem împreună la școala duminicală, pentru că ea era profesoara mea.

Într-o zi mi-a spus (împreunându-și mâinile peste bustul ei amplu): „O, Baaeddy, am venit la Wheaton pentru a fi consilier spiritual, dar iată-mă cărând măhuri și hârtie igienică prin tot campusul." Firește că era consilier spiritual, pentru mine și încă câteva sute de alte fete. Și tocmai faptul că era dispusă să care măhuri și hârtie igienică contribuia mult la eficiența mesajului ei de consilier spiritual.

Peste ani și ani, în perioada când trăia într-un azil de bătrâni din Florida, am vizitat-o împreună cu cel de-al doilea soț al meu, Add Leitch. Fiind acum oarecum micșorată și încărunită, ea mai avea încă acel zâmbet minunat al ei. I-am amintit ce a însemnat pentru mine faptul că a fost dispusă să care măhuri și hârtie igienică prin campus. Ea a exclamat cu acel accent minunat al ei: „O

Baaeddy! Să ne gândim numai ce îndurare mi-a arătat Dumnezeu, permițându-mi să împart măhuri și hârtie igienică spre slava Sa!"

### **Cooperarea cu Dumnezeu**

Nu există un exemplu mai bun de slujire decât cel al unei mame, fiindcă mamele cooperează la propriu cu Dumnezeu în lucrarea Sa de creație prin care aduce în această lume o altă ființă umană. El are nevoie de corpul unei mame pentru a realiza acest lucru. Nu creează ființe umane în niciun alt mod. Așadar, are nevoie de cooperarea unei femei și a unui bărbat pentru a aduce acel copil în ființă.

Cooperarea cu Dumnezeu implică renunțare la sine, lepădare de sine și tot restul. Am avut ocazia să vorbesc la multe întâlniri pentru femei, la sfârșit de săptămână, unde gazdele fac eforturi imense pentru ca totul să meargă strună. În multe din acele locuri, e nevoie de destul de mult timp pentru a le mulțumi tuturor celor care au slujit peste zi. Uneori m-am întrebat câte voluntare ar mai fi venit dacă femeilor li s-ar fi spus dinainte că slujirea lor nu va fi răsplătită în mod public.

### ***O inimă de slujitor***

83

Îmi aduc aminte adesea de inima smerită și mâinile mereu gata de slujire ale Doamnei Kershaw, femeia în vârstă angajată de mama „să vadă” de familia noastră numeroasă. Prima dată când am văzut-o, venisem acasă de la colegiu pentru vacanța de Crăciun. În scrisorile ei către mine, mama îmi scrisese despre această doamnă minunată care o ajuta acum. Am intrat în bucătărie, și am zărit o femeie gârbovă spălând vase cu spatele la mine. Am exclamat:

- O, aceasta trebuie să fie Doamna Kershaw, nu-i așa?

Ea nici nu s-a clintit. Sora mea, care se afla în cealaltă parte a bucătăriei, mi-a spus:

- E surdă.

- Vrei să spui că nu ne poate auzi deloc? - am întrebat-o eu.

- Deloc!

- Nici dacă strigăm?

Ginny a strigat cât a putut de tare:

- Nici dacă strigăm!

Doamna Kershaw nici acum nu s-a clintit, așa că m-am dus lângă ea și am bătut-o pe umăr. Ea s-a întors spre mine și mi-a zâmbit cu căldură:

- O, iat-o pe fiică! (întotdeauna îmi spunea „fiica”. Sora mea era „Ginny”, dar eu eram „fiica”).

**Într-o** bună zi, am dat peste o listă de lucruri pe care ea le făcuse în timpul unei zile obișnuite. Se pare că mama plănuise să iasă în acea zi și alcătuisese o listă cu treburi pentru Doamna Kershaw, având grijă, ca întotdeauna, să nu o împovăreze prea mult. Doamna Kershaw și-a făcut și ea lista ei pentru a-i putea da raportul mamei. Între „Spălat vasele” și „Călcat” ea scrisese „Odihnă și rugăciune pentru toți”. Acest anunț se repeta de mai multe ori. Mai apărea „Măturat”, „Făcut sos de mere” și „Odihnă și rugăciune pentru toți”. Iar undeva pe la mijloc: „Vizită la Nana”.

Una dintre sarcinile care ocupau un loc central în mintea mamei era să se asigure că i se ține companie mamei ei vitrege, care nu ieșea din camera ei de la etaj. Noi copiii eram foarte reticenți față de bunica noastră vitregă fiindcă era o persoană cu o dispoziție foarte întunecată. Nu ne plăcea să mergem în camera ei.

84

### **Fii liniștit, suflete!**

Mama obișnuia să ne încurajeze să urcăm să o vizităm:

- Mergeți, vă rog, la Nana să vorbiți cu ea. Noi îi răspundeam invariabil:

- Și oare despre ce să vorbim noi cu ea? Nu o interesează nimic.

Însă Doamna Kershaw se ducea bucuroasă să îi țină de urât, indiferent dacă acest lucru era pe lista ei sau nu. Conversația lor era demnă de ascultat, deoarece nu doar Doamna Kershaw era complet surdă, ci și Nana. Indiferent ce ar fi spus Doamna Kershaw, cu siguranță că nu avea nicio legătură cu ce răspundea Nana. Bunica mea nu zâmbea aproape niciodată, însă Doamna Kershaw nu înceta nicicând să zâmbească, ducând lumină peste tot pe unde mergea, „odihnindu-se și rugându-

se" pentru toată familia noastră.

La dispoziția Lui

Pe lângă lepădarea de sine, renunțarea la sine și disponibilitatea de a coopera cu Dumnezeu, un slujitor adevărat își pune darurile la dispoziția Stăpânului său. Noi avem tendința de a presupune că Dumnezeu vrea să folosească darurile noastre „superioare”, însă s-ar putea ca lucrurile să nu stea deloc așa.

Odată, o fostă misionară a venit să-mi mărturisească supărarea ei. Ea se întorsese de pe câmpul de misiune în biserica ei și îi spusese păstorului că era gata să slujească în orice fel va putea. Mi-a relatat următoarele:

- Elisabeth, mi-a cerut să preiau conducerea creșei! I-am explicat că am trei licențe și că niciodată în cei cincisprezece ani de lucrare misionară nu am avut grijă de copii. Am alt gen de experiență: predau ore de religie, știu să organizez o școală ... însă el insistă că are neapărat nevoie de un lucrător la creșă! I-am spus că nu mă simt în stare să fac așa ceva.

- Și care a fost răspunsul lui? - am întrebat-o eu.

- Ei bine, apoi mi-a cerut să fac pâine pentru Cina Domnului. Mă îndoiesc că a înțeles natura pregătirii mele.

Această femeie i se adresa persoanei greșite pentru un sfat. Eu i-am spus:

*O inimă de slujitor*

85

- Cred că ar trebui să te întorci la el și să îi spui că vei prelua conducerea creșei și că vei coace și pâinea.

Doamna respectivă s-a supărat destul de tare.

Mă întreb în ce fel compară Isus această atitudine cu cea a lui Amy Carmichael, care nu îi cerea nimănui să facă vreo treabă pe care ea însăși nu era dispusă să o facă. Când a izbucnit o epidemie de holeră în satul Dohnavur, Amy și-a luat coșul cu dezinfectante și cârpele și s-a dus în acele colibe mici ale satului în care nimeni nu ar fi intrat, nici măcar medicii. Ea a făcut curățenie și a salvat vieți. „Adevărat, adevărat vă spun, că robul nu este mai mare decât domnul său, nici apostolul mai mare decât cel ce l-a trimis. Dacă știți aceste lucruri, ferice de voi dacă le faceți” (Ioan 13:16-17). E o mare bucurie să ai inima unui slujitor.

Aceasta este aceeași femeie care a avut o lucrare foarte eficientă ca evanghelist itinerant în primii șapte sau opt ani cât a stat în India. Avea un mic grup de femei indiene evlavioase care călătoreau cu ea în căruțe trase de boi pe drumuri neumblate, de la un sat îndepărtat la altul, ajungând la acele femei hinduse care erau închise în curțile interioare ale caselor lor. Atât în opinia indienilor, cât și a susținătorilor europeni ai lui Amy, aceasta era o „lucrare spirituală” adevărată.

Apoi a venit o zi în care pe veranda ei a apărut o fetiță -tocmai când Amy își bea ceaiul dimineața - după ce a reușit (numai Dumnezeu știe cum) să scape din mâna celor care o obligau să devină prostituată într-un templu hindus. Îngrozită de practicile de la aceste temple și de condițiile în care erau crescuți copiii, Amy a început să îi ia pe aceștia în grija ei. Acest lucru însemna, așa cum spune proverbul indian: „Copiii leagă picioarele mamei”, că Amy nu mai putea fi un evanghelist itinerant. Darurile ei erau „agățate în cui”, iar ea s-a trezit făcând ultimul lucru pe care și l-ar fi putut imagina când a venit în India, preparând lapte praf, schimbând scutece și căutând oameni care să o ajute. Cândva a spus: „Cred că am tăiat zeci de mii de unghii mititele de la mânuțe și de la piciorușe!”

Și ori de câte ori Amy a făcut aceste lucruri pentru unul din cei mai neînsemnați dintre acei copii, ea le-a făcut pentru Isus.

86

Fii liniștit, suflete!

(„Ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut”, Matei 25:40). Unele dintre femeile care făcuseră parte din grupul de evanghelizare itinerantă proveneau din cămine indiene din castele superioare, și îndatoririle zilnice de la orfelinat erau anatema pentru ele. Călătoria dintr-un sat în altul era una, iar schimbatul scutecelor

și ștersul năsucurilor era cu totul altceva. (Chiar și prin 1980,98% dintre surorile medicale erau creștine, pentru că femeile hinduse nu erau dispuse să facă acest gen de muncă.) Așa că Amy, care a fost crescută într-o familie irlandeză foarte înstărită, le-a arătat ce înseamnă slujirea și le-a demonstrat treptat că „robul nu este mai mare decât stăpânul său” (Ioan 13:16). În parte pentru că a fost dispusă să renunțe la darurile ei, ea a devenit o adevărată conducătoare și putem vedea încă și astăzi roadele lucrării ei pentru împărăția lui Dumnezeu.

Este o chemare înaltă să alegem locul cel mai de jos, să punem totul la picioarele Lui și să ascultăm de următoarea Lui dorință „neînsemnată”. Prinși cu El în jugul Lui, noi putem face acest lucru la fel de ușor pe cât ne este să facem orice cucerire măreață pentru El.

## Capitolul 8

### c\_Ajuto/t în /tugăciune

Ga tămâia să fie rugăciunea mea înaintea Ta” (Psalmul 141:2). „Cele patru fapte vii și cei douăzeci și patru de bătrâni s-au aruncat la pământ înaintea Mielului, având fiecare câte o alăută și potire de aur pline cu tămâie, care sunt rugăciunile sfinților” (Apocalipsa 5:8).

În versetele de mai sus, rugăciunile noastre sunt descrise ca fiind „ca tămâia” adusă înaintea lui Dumnezeu. Sunt incluse *toate* rugăciunile noastre, de la cele mai elocvente, la gemetele cele mai nearticulate. La ce folosește tămâia? S-ar părea că nu servește niciunui scop practic, iar fumul și mirosul ei se risipesc repede. Rugăciunile noastre sunt la fel, fiindcă par a nu realiza mare lucru și dispar repede, însă lui Dumnezeu îi place mirosul lor.

Isus Se ruga: El aducea mulțumiri, mijloca pentru alții, făcea cereri. Faptul că și Fiul - coegal, coetern și consubstanțial cu Tatăl - trebuia să vină înaintea Tatălui în rugăciune reprezintă un mister. Faptul că nouă, copiilor lui Dumnezeu, nu numai că ni se permite, ci ni se și poruncește să venim astfel este tot un mister. În ce fel lucrează rugăciunea? Putem oare să II facem să Se

88

Fii liniștit, suflete!

răzgândească pe Dumnezeul nostru suveran și omnipotent? Contează oare când și cum ne rostim rugăciunile?

Acestea sunt lucruri pe care nu le înțelegem. Ne rugăm pentru că acesta este modul în care au fost rânduite lucrurile spirituale. Așa cum legea gravitației din fizică face ca o carte scăpată din mână să cadă pe podea, puterea spirituală este eliberată prin rugăciune. Nenumărate generații de credincioși pot mărturisi că Dumnezeu Se întâlnește cu noi în rugăciune. El Se întâlnește cu noi pentru că noi îl invităm să stea cu noi, crezând că niște copii că Tatăl nostru ne iubește.

Rugăciunea noastră nu este un gen oarecare de dialog interior, nici un exercițiu fără rost.

Dumnezeu ascultă.

Cămăruțe de rugăciune

Creștinii se pot ruga oricând și oriunde, însă nu pot supraviețui fără un loc și un moment special dedicate numai lui Dumnezeu, zilnic. Deși suntem sfătuiți adesea să ne rugăm dis-de-dimineață, mulți dintre noi consideră că aceasta nu este o perioadă în care să te poți ruga cu ușurință. Mă întreb dacă *există* vreo asemenea perioadă. Cert e că dimineața devreme este probabil *singura* perioadă în care putem fi siguri că nu vom fi întrerupți, în afară de cazul în care avem copii mici. Unde ne-am putea ruga? Domnul ne-a sfătuit să mergem în „cămăruța” noastră (Matei 6:6), adică în orice loc ferit de ochii și urechile celorlalți. Isus mergea pe munte, în pustie, într-o grădină; ucenicii Săi, pe malul mării sau în odaia de sus; Petru s-a rugat pe un acoperiș. S-ar putea să fie nevoie să găsim și noi o cămăruță sau o baie, sau o mașină parcată. Putem face o plimbare în aer liber pentru a ne ruga. E posibil să ne aflăm într-un scaun cu rotile sau ținuiți de un pat de boală. Însă în fiecare zi trebuie să ne *găsim* un loc și un moment în care să fim singuri cu Dumnezeu, să stăm de vorbă cu El și să ascultăm ce are să ne spună.

Când mă ridic din pat dimineața, îmi pun un capot și mă duc în biroul meu, cuvintele nu îmi vin pe buze în mod spontan, poate cu excepția următoarelor: „Doamne, iată-mă din nou aici,

înaintea Ta. E frig. Nu sunt într-o dispoziție prea spirituală..." Pentru ca să îmi vină mai ușor să mă rog, încerc să mă pun în mod conștient în prezența lui Dumnezeu. Uneori, arunc câte o privire pe fereastră, la creația lui Dumnezeu. Totul afară I se închină Lui, fiecare copac, fiecare insectă, cerul însuși. Ființele cerești I se închină și ele, împreună cu fiecare oră din zi și din noapte. Să ne imaginăm numai! Iată-mă aici, un individ solitar, alăturându-mă heruvimilor, serafimilor, îngerilor, arhanghelilor și întregii creații, adresând laude Creatorului și Susținătorului tuturor lucrurilor.

Chiar și cu aceste lucruri în minte, rugăciunea este rareori ceva ușor pentru mine. Apostolul Pavel a spus că noi ne „luptăm” în rugăciune și că „noi nu avem de luptat împotriva cărnii și a sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întinericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești” (Efeseni 6:12). Noi ne gândim foarte rar la natura oponentului nostru, iar acest lucru este în favoarea lui. Însă atunci când îl vedem așa cum e, ne putem da seama cât de cât de ce rugăciunea este atât de dificilă. Ea este arma de care se teme cel mai mult Puterea Nevăzută, iar dacă ne poate face să o tratăm cu ușurință, își poate păstra influența asupra lumii.

Pe măsură ce îmbătrânesc, îmi dau seama că devin mai conștientă ca oricând de nevoia mea de rugăciune, însă în același timp, rugăciunea pare să devină tot mai mult o luptă. De exemplu, îmi este tot mai greu să mă concentrez. Mi se pare că nu-mi găsesc cuvintele. Uneori mă împovărează sarcinile mele nefăcute; am atâtea lucruri de dus la bun sfârșit. În situații de urgență, cuvintele mele izbucnesc: „O, Dumnezeule!” „Doamne ajută-mă!” în cursul momentelor mele obișnuite de rugăciune, am tendința de a amuți sau de a trece mecanic peste lista de rugăciuni. Mă ajută dacă îmi aduc aminte că nu mă aflu aici ca să-L bombardez pe Dumnezeu cu cereri, ci și pentru a-L adora. Dumnezeu *caută* închinători. Va trebui să meargă El de fiecare dată într-o biserică pentru a-i găsi, sau poate afla câte unul și într-o casă obișnuită, îngenuncheat lângă un scaun, iubindu-L pur și simplu?

Fii liniștit, suflete!

### **Când răspunsul este „nu”**

C. S. Lewis a scris: „Rugăciunea este cerere. Esența cererii, spre deosebire de cea a constrângerii, este că ea poate sau nu să capete un răspuns favorabil. Și dacă o Ființă de o înțelepciune infinită ascultă cererile unor creaturi finite și nechibzuite [acestea suntem tu și cu mine], firește că uneori le va soluționa, iar alteori nu.” Când am avut parte de un refuz divin categoric în urma unei rugăciuni, am încercat să înțeleg care sunt motivele.

De ce spune Dumnezeu „nu”?

1. *De dragul altora.* Isus S-a rugat în Ghetsimani: „Dacă este cu putință, fă să treacă de la Mine paharul acesta.” Dumnezeu a spus „nu” la cererea Fiului Său, de dragul tău și al meu. Învățăm din rugăciunea aceasta că există anumite lucruri perfect bune care se află în afara voii lui Dumnezeu. Deși Jim Elliot avea o soție și un copil, o bază misionară și o mulțime de oameni care aveau nevoie de el, când m-am rugat pentru siguranța lui fizică, răspunsul a fost „nu”. Dumnezeu știa că, printre altele, sute de oameni aveau nevoie de o trezire, iar drumul soției sale trebuia să fie radical diferit de cel planificat de noi. Niciunul dintre aceste lucruri nu s-ar fi întâmplat dacă nu ar fi murit Jim și ceilalți patru bărbați.

2. *Pentru că are în minte ceva mai bun.* Dacă mă rog pentru ceea ce pare un ou, Dumnezeu nu îmi va da un scorpion. Cu toate acestea, ceea ce mie mi se poate părea un ou, este adesea un scorpion, așa că Dumnezeu spune „nu”. (Citește Luca 11:12.) S-ar putea ca Dumnezeu să aibă pregătit ceva mult mai bun pentru noi, ceva ce trece dincolo de ceea ce ne-am putea imagina.

3. *Pentru că cocoloșesc vreun păcat.* „Dacă aș fi cugetat lucruri nelegiuite în inima mea, nu m-ar fi ascultat Domnul” (Psalmul 66:18). E posibil să strig către Domnul, dar cererile să fie ca de

*Ajutor în rugăciune*

aramă. El „își ascunde fața” de mine din cauza unui păcat de care nu mă pocăiesc (vezi Mica 3:4). Dar „dacă nu ne osândește inima noastră, avem îndrăzneală la Dumnezeu. Și orice vom cere, vom căpăta de la El, fiindcă păzim poruncile Lui și facem ce este plăcut înaintea Lui” (1 Ioan 3:21-22). Dumnezeu este credincios și ne ajută să ne dăm seama care sunt lucrurile care ne împiedică rugăciunile și ne dă și harul să scăpăm de ele.

4. *El are motivele Lui, pe care nu e nevoie să le știm și noi.* „Lucrurile ascunse sunt ale lui Dumnezeu” (Deuteronom 29:29). S-ar putea ca la capătul drumului să înțelegem totul mult mai bine ca acum. Gladys Aylward, o micuță cameristă fără educație și bani a crezut că Domnul a chemat-o în China ca misionară. Ea avea doar vreo patruzeci de kilograme și un metru și vreo patruzeci și cinci de centimetri. În timpul adolescenței ei, Gladys, care avea părul negru, s-a rugat cu foc ca Domnul să-i dea și ei păr blond ca prietenelor ei și s-o facă mai înaltă, așa cum erau și ele. Însă după o lungă călătorie solitară cu trenul prin toată Europa, Rusia și Siberia, stând pe peronul gării din Shanghai, ea a privit în jur și și-a dat seama că Dumnezeu avusese motivele Lui să o creeze exact așa cum era. „M-am uitat la toți acei oameni la care mă trimisese Domnul Dumnezeu. Fiecare dintre ei avea părul negru și fiecare dintre ei se oprișe din creștere la înălțimea la care mă oprișem și eu! Și am exclamat: «Doamne, Dumnezeule, Tu știi întotdeauna ce faci!»”

5. *Pentru că cer ceva în mod egoist.* E posibil să cer ceva ce nu este după voia lui Dumnezeu; poate că cer ceva spre gloria mea. „Cereți și nu căpătați, pentru că cereți cu gând rău, ca să risipiți în poftele voastre” (Iacov 4:3). Bineînțeles că Dumnezeu știe că noi cerem adesea din ignoranță anumite lucruri nepotrivite. Acel „nu” rostit de El arată că Lui îi pasă de noi.

„Vom ajunge într-o bună zi într-un cer unde vom afla cu recunoștință că cele mai mari refuzuri ale lui Dumnezeu au fost uneori adevăratul răspuns la cele mai sincere rugăciuni ale noastre”, a scris P. T. Forsythe.

## 92

Fii liniștit, suflete!

### **Puterea rugăciunii scrise**

Așa cum am menționat în capitolul cinci, am crescut într-o familie care aprecia cel mai mult rugăciunile spontane. La un moment dat, după ce m-am luptat cu gândurile mele care aveau tendința să rățăcească mereu, cu vocabularul meu limitat de stringența cererilor mele, cu oboseala sau cu înțelegerea nesatisfăcătoare a iubirii lui Dumnezeu, mi-am dat seama că sentimentul de inadecvare care mă chinua adesea putea fi înlăturat prin folosirea unora dintre „rugăciunile scrise” pe care le considerasem până atunci jalnice. Am văzut că Domnul însuși ne-a învățat să rostim o rugăciune pe care obișnuim să o repetăm cu toții cuvânt cu cuvânt: „Tatăl nostru, care ești în ceruri...” Ca mulți alții înaintea mea, am descoperit că Biblia abundă în rugăciuni gata făcute, ce nu-și pierd nicicând valabilitatea.

De exemplu, putem folosi chiar cuvintele din Efeseni 1:16-19 pentru a ne ruga pentru cineva: Nu încetez să aduc mulțumiri pentru voi, când vă pomenesc în rugăciunile mele. Și mă rog ca Dumnezeul Domnului nostru Isus Cristos, Tatăl slavei, să vă dea un duh de înțelepciune și de descoperire în cunoașterea Lui și să vă lumineze ochii inimii, ca să pricepeți care este nădejdea chemării Lui, care este bogăția slavei moștenirii Lui în sfinți, și care este, față de noi, credincioșii, nemărginita mărime a puterii Sale, după lucrarea puterii tăriei Lui.

Nimic nu mă ajută mai mult ca Psalmii. Aici găsesc o expresie potrivită pentru strigătele de laudă, adorare, durere, nemulțumire și implorare ale inimii mele. Este o mângâiere extraordinară să descopăr că până și David, marele rege, s-a plâns de singurătate, de dușmanii, de suferințele, necazurile și temerile sale și că a găsit niște modalități de a da glas laudelor sale care trec cu mult dincolo de capacitățile mele. Când îi folosesc cuvintele, sunt înălțată spre culmi ale adorării, chiar dacă rămân aceeași femeie obișnuită, singură într-o cameră micuță.

### *Ajutor în rugăciune*

în capul listei cu lucrurile care m-au ajutat în momentele mele de închinare sunt și străvechile imnuri, care exprimă cu elocvență acele lucruri pentru care vreau să mă rog, însă pentru care nu găsesc cuvintele potrivite. Multe imnuri sunt, de fapt, niște rugăciuni. Pe cele mai multe le-am învățat pe de rost, așa că nu trebuie să am în față o carte de imnuri ori de câte ori am nevoie de cuvintele lor. Câteva din imnurile mele favorite sunt: „Să ne închinăm înaintea Regelui”, „învațămă calea Ta, o, Doamne”, „Dacă ați suporta numai ca Dumnezeu să vă călăuzească”, „Laudă-L, suflete al meu, pe împăratul Cerului” și „Ziua pe care ne-ai dat-o, Doamne, este pe sfârșite”. Mulți oameni, și eu fac parte dintre ei, au un carnetel de rugăciune. Unele familii care se roagă împreună au câteodată un jurnal de rugăciune. Carnetelul meu de rugăciune nu este identic cu jurnalul meu, în care notez evenimentele vieții mele și adevărurile pe care mi le descoperă Dumnezeu. În chip de carnetel de rugăciune folosesc un mic caiet cu spirală în care îmi notez unele din rugăciunile mele mai importante, împreună cu data când le-am formulat și un spațiu gol după fiecare subiect. Uneori îmi răsfoiesc carnetul și recitesc ultimele câteva pagini. Este uimitor și totodată umilitor să descopăr cât de multe din acele rugăciuni le-am uitat deja, dar Dumnezeu mi-a răspuns la ele. Firește că îmi notez răspunsul în spațiul gol și îi mulțumesc pentru el. (Dacă nu mi-aș fi notat rugăciunea, nu mi-aș aduce aminte să-I mulțumesc.) Este deosebit de încurajator să mă întorc în urmă cu un an întreg sau și mai mult și să revăd rugăciunile pe care le-am rostit, probabil cu disperare, în acea perioadă. Răspunsurile sunt întotdeauna atât de simple. Dumnezeu nu este îngrijorat cu privire la viața mea și mă pot încrede în El pentru toate lucrurile. Carnetelul meu îmi aduce aminte că zbaterea mea poate ceda locul păcii și odihnei, chiar dacă eu nu voi putea prezice nici în continuare răspunsurile la rugăciunile mele.

După moartea mamei mele, am găsit o rugăciune anonimă în carnetelul ei roșu de rugăciune. Probabil că a rostit-o pentru mine și pentru frații mei și probabil că și pentru nepoții ei, așa cum am făcut și eu:

94

Fii liniștit, suflete!

Tată, păzește-ne copiii.

Noi nu știm ce va mai fi pe pământ.

Sub umbra aripilor Tale cerești,

Păstrează-i, păstrează-i, Tu care i-ai adus în ființă.

Tată, vino mai aproape de noi. Înconjoară-ne și mai mult cu brațele Tale protectoare. Strânge-i pe copiii noștri mai aproape de Tine, Bine păziți în ziua când necazul lovește pe pământ.

Apoi în locașurile Tale să-i ascunzi, O, ascunde-i și păstrează-i calmi și în siguranță, Când păcatul abundă și greșeala este peste tot, Iar Satana ispitește și patimile omenești se aprind.

O, păstrează-i nemânjiți, Nepătați de o lume păcătoasă, ispititoare, Ca, îmbrăcați în alb, prin porțile strălucitoare, Ei să poată intra cu noi în triumf.

Am o adevărată colecție de asemenea rugăciuni scrise de alții, la care recurg adesea când nu-mi găsesc cuvintele. Prefer rugăciunile străvechi, cum ar fi *Te Deum* (Pe Tine, Doamne), care a fost scris în latină. Asemenea rugăciuni mă poartă mult dincolo de mica mea listă de preocupări, limitate de viziunea mea spirituală mioapă.

Fiecare dintre noi este doar câte o voce singuratică în corul creaturilor cerești și al restului bisericii de aici de pe pământ. Nu există niciun minut pe zi în care Biserica, trupul credincioșilor din întreaga lume, să nu se roage. Acest gând mă încurajează foarte mult atunci când încerc să-mi aduc propriile rugăciuni slabe înaintea lui Dumnezeu.

Umblarea noastră este una prin credință, iar Cel Căruia ne adresăm este absolut capabil și credincios - și îi place mirosul tămâii rugăciunilor noastre. Indiferent dacă primim sau nu răspunsuri imediat, noi putem găsi pacea Sa.

*Ajutor în rugăciune*

95

**Te Deum Laudamus**

Noi te lăudăm pe Tine, O Doamne: Te recunoaștem ca

Domn al nostru. Tot pământul Ți se închină: Tată etern. Către Tine își înalță glasul toți îngerii: Cerurile și toate

Stăpânirile din locurile înalte. Heruvimii și serafimii Ți strigă fără încetare: Sfânt, Sfânt, Sfânt ești Doamne Dumnezeu Savaot; Cerul și pământul sunt pline de maiestatea și gloria Ta. Corul glorios al apostolilor Te laudă. Grupul evlavios al profeților Te laudă. Armata nobilă a martirilor Te laudă. Sfânta Biserică din toată lumea Te recunoaște; Ca Tatăl, de o măreție infinită; Fiul onorabil, adevărat și unic; Și Duhul Sfânt, Mângâietorul. Tu ești împăratul Slavei, o, Cristoase. Ești Fiul etern al Tatălui. Când ai acceptat să-l eliberezi pe om, Tu nu ai disprețuit pântecul fecioarei. Când ai învins boldul morții,

Ai deschis împărăția cerurilor pentru toți credincioșii. Tu stai la dreapta lui Dumnezeu, în slava Tatălui. Noi credem că Tu vei veni să ne fii Judecător. De aceea ne rugăm Ție, ajută-i pe robii Tăi, Pe care i-ai răscumpărat cu sângele Tău prețios. Fă să fie numărați printre sfinții Tăi în slava veșnică. O, Doamne, mântuiește-Ți poporul și binecuvântează-Ți moștenirea. Condu-l și ridică-l la Tine pe veci. Zi de zi Te preamărim; Și Ți lăudăm Numele, până la sfârșitul veacului. Ajută-ne, O, Doamne, să trecem de această zi fără să

păcătuim.

96

Fii liniștit, suflete!

O, Doamne, ai milă de noi,

O, Doamne, fă să lumineze îndurarea Ta peste noi, căci ne

încredem în Tine. O, Doamne, în Tine m-am încrezut; fă să nu fiu dat de rușine niciodată.

(Rugăciune atribuită lui Niceta din Remisiana,

episcopul din secolul al IV-lea al regiunii

care este acum Serbia de Est)

## Capitolul 9

### (D d/tagoste *mddmq tiăhdătoam*

/~\ ndiferent dacă o apreciem sau nu, suferința face parte din II, viața noastră în Cristos. Noi purtăm în noi viața Celui Care v\_y a suferit - a Celui crucificat, a Celui Care a fost greșit înțeles, tratat cu cruzime și trimis la moarte. El însuși trăiește în noi, și El suferă încă în noi și prin noi, pe măsură ce noi transmitem dragostea Lui îndelung răbdătoare lumii în care trăim. Credința noastră are crucea Lui înfiorătoare și pătată de sânge ca simbol central al ei. Acceptarea suferințelor noastre este o bună parte din ceea ce vrea El să spună prin cuvintele: „ia-ți crucea și urmează-mă” (Matei 16:24; Marcu 8:34; 10:21).

Adesea sunt întrebată de ce pun un accent atât de mare pe un subiect atât de neplăcut cum este suferința. Pot să spun doar atât: „Pentru că așa se cere.” Nu poți să nu remarci toate acele locuri din Biblie în care Isus și cei care L-au urmat vorbesc despre suferință. „Căci cu privire la Cristos, vouă vi s-a dat harul nu numai să credeți în El, ci să și pătimiți pentru El” (Filipeni 1:29). „Dacă am murit împreună cu El, vom și trăi împreună cu El. Dacă răbdăm, vom și împărați împreună cu El” (2 Timotei 2:11b-12a).

98

Fii liniștit, suflete!

Suferința lui Isus nu include numai durerea fizică, ci și agonia emoțională și sufletească. El a suferit din clipa în care S-a născut într-un staul, și lumea a auzit pentru prima dată vocea lui Dumnezeu sub forma plânsului unui nou-născut. Suferința lui Isus a inclus toate tipurile de experiență umană; la fel și a noastră. Mă întorc la o definiție simplă a suferinței: „Să ai ce nu-ți dorești sau să vrei ce nu ai.” Aceasta aproape că epuizează subiectul, incluzând totul, de la cele mai mari nedreptăți și până la cearta pe care ai avut-o în această dimineață cu partenerul de

căsătorie.

Nici nu trebuie să mai spun că aceasta este o abordare foarte nepopulară a vieții. Societatea noastră a devenit obsedată de confort, distracție și împlinire personală. Suntem obișnuiți să rezolvăm totul sau să găsim niște experți care să soluționeze orice problemă. Ne pierdem răbdarea când semaforul nu funcționează cum trebuie sau când suntem prea multă vreme bolnavi. Noi nu suntem niște eroi sau eroine din legende. Nu ne dăm în vânt după pedeapsă. Suntem doar niște oameni obișnuiți care ies din niște paturi foarte comode dimineața, se spală pe dinți cu apă curgătoare, se îmbracă așa cum doresc și mănâncă la micul dejun tot ce doresc. În general, viața noastră nu pare să ne ceară foarte mult curaj. Suntem atât de obișnuiți cu confortul, încât toată ziua ne e stricată dacă se defectează aparatul de aer condiționat sau dacă se termină tarteles cu cireșe de la cofetărie. Ne așteptăm ca lucrurile să fie reparate - și încă repede. Dacă nu e posibil, suntem copleșiți.

Cine ar putea compara suferințele? Ele sunt unice, așa cum fiecare om care suferă este unic.

„Inima își cunoaște necazurile” (Proverbe 14:10). Noi reacționăm după cum ne este temperamentul. Unii caută soluții, se frământă, se agită, se înfurie, neagă faptele. Alții se afundă într-un abis al autoacuzării sau al autocompătimirii. Unii pun totul pe seama altora. Alții se roagă. Însă fiecare dintre noi poate fi tentat să ajungă la concluzia că, dacă nu se simte bine, Dumnezeu nu îl iubește.

Problemele noastre nu pot fi rezolvate întotdeauna, însă ele pot fi acceptate întotdeauna ca voia expresă a lui Dumnezeu

*O dragoste îndelung răbdătoare*

99

pentru noi pe moment, iar acest lucru le transformă în ceva frumos. Poate că ele seamănă cu ogorul în care este ascunsă comoara. Noi trebuie să *cumpărăm* ogorul. El nu este o pajiște însorită încojurată de pâlcuri de flori de câmp. Este un loc sterp și gol, însă din clipa în care aflăm că ascunde o comoară, toată imaginea se schimbă. Petecul gol de pământ uitat de lume devine brusc un izvor de posibilități. Iată ceva ce putem nu doar să acceptăm, ci un lucru pentru care merită să vindem tot ce avem ca să îl putem cumpăra.

### **Mântuiți pentru a suferi**

Isus a făcut o afirmație similară, atunci când a spus: „în lume veți avea necazuri; dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea” (Ioan 16:33). Chiar dacă El a vindecat orice fel de boală imaginabilă și este și acum în stare să o facă, El nu a promis să repare totul în această lume. În schimb, El ne-a echipat în așa fel, încât să putem persevera în încercări și să ne suportăm rănilor cu o credință neabătută. Și El ne ajută să înțelegem *de ce* este necesară suferința.

Să o spunem o dată și pentru totdeauna - fiecare are parte de suferință, și încă zilnic. Adesea auzim cuvintele: „Pur și simplu nu înțeleg de ce îngăduie Dumnezeu ca cutare sau cutare să sufere. E o persoană așa de cumsecade.” Sau: „De ce îngăduie Dumnezeu să i se întâmple un lucru așa de groaznic unei familii atât de minunate?”

Apostolul Petru a scris: „Prea iubiților, nu vă mirați de încercarea de foc din mijlocul vostru, care a venit peste voi ca să vă încerce, ca de ceva ciudat, care a dat peste voi; dimpotrivă, bucurați-vă, întrucât aveți parte de patimile lui Cristos, ca să vă bucurați și să vă veseliți” (1 Petru 4:12-13).

Când ne aducem aminte că Petru le scria unor exilați, putem încerca să ne gândim la toate tipurile de suferință de care au avut ei parte. Au fost

100

**Fii liniștit, suflete!**

alungați din casele lor, despărțiți de cei dragi și lăsați fără mijloace de trai, toate acestea fără să fi avut vreo vină. Copiii lor au uitat de țara de care părinții lor își aduceau aminte cu atâta drag și dor. Unii dintre ei au murit.

Petru a înțeles pe deplin cum se simțeau ei și îi era familiară tendința naturală a omului de a suferi un șoc în mijlocul necazurilor. El nu a negat că necazurile erau ca un „foc”. Le numește încercări, ceea ce și erau, însă le spune cititorilor săi că ele nu sunt ieșite din comun. Ele sunt lucruri la care

fiecare dintre noi trebuie să se aștepte sub o formă sau alta, din moment ce îl urmăm pe Isus. La ce altceva să ne așteptăm? Isus ne-a spus că trebuie să renunțăm la orice drept asupra noastră, să ne luăm crucea și să mergem după El. A spus că va trebui să intrăm în împărăția lui Dumnezeu „prin multe necazuri”. Ni s-a spus că trebuie să ne așteptăm la o cale abruptă și îngustă, așa că de ce ne-am mira să descoperim că ea se dovedește a fi într-adevăr abruptă și îngustă? Adevărul care-ți taie răsuflarea și îți înalță inima este că, spune Petru, în aceste încercări, indiferent ce-ar fi ele, ni se dă un privilegiu inimaginabil: posibilitatea de a împărtăși suferințele lui Cristos, iar acest lucru, spune apostolul, este un motiv de bucurie.

Uneori oamenii se întreabă ce legătură ar putea avea genul de necazuri *pe care le au ei* cu suferințele lui Cristos. Necazurile noastre sunt în mod cert o nimica toată în comparație cu ale Lui. Noi nu suntem răstigniți. Povara noastră nu este în niciun caz greutatea tuturor păcatelor lumii. Nu, însă prin toate suferințele noastre este atins El. Dacă le primim cu credință - credința că ele sunt permise de un Tată care ne iubește, credința că are un scop etern cu ele - atunci I le putem da înapoi ca să le transforme. Dacă, asemenea lui Pavel, vrem să îl cunoaștem pe El și puterea învierii Lui, atunci trebuie să cunoaștem și părtășia cu El în suferințele Lui. Singurul mod în care putem intra în această părtășie este să suferim. Putem noi oare spune *Da, Doamne* chiar și în fața acestei perspective?

*O dragoste îndelung răbdătoare*

**101**

### **Suferința noastră este un prilej de mulțumire**

Pavel ne spune că dacă suportăm bine suferința, ne putem bucura de speranța splendorii divine care va fi a noastră. „Ba mai mult, ne bucurăm chiar și în necazurile noastre; căci știm că necazul aduce răbdare” (Romani 5:3). Nicio persoană normală nu se bucură de suferință. Totuși acest „ne bucurăm” de aici este un verb de acțiune. El înseamnă să sărim în sus de bucurie, să jubilăm. Se spune că atunci când Sfântul Francisc de Assisi a fost persecutat, el a dansat efectiv pe străzi de bucurie. El nu a făcut altceva decât să asculte de porunca lui Isus de a ne bucura atunci când oamenii ne resping și ne persecută. Însă nu ne putem bucura decât atunci când avem o perspectivă de ansamblu -perspectiva unei răsplăți mari în ceruri. Cu siguranță că nu ne putem bucura dacă tot ce vedem este persecuția de acum. „Răbdarea aduce biruință în încercare, iar biruința aceasta aduce nădejdea. Însă nădejdea aceasta nu înșală, pentru că dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt, care ne-a fost dat” (Romani 5:4-5).

Ce se întâmplă dacă nu suntem în stare să o îndurăm tocmai bine? Ce se întâmplă dacă tot ce simțim este durere și un gol în suflet? Ce se întâmplă dacă, asemenea văduvei sărace din Sarepta, ne-am consumat toată făina și tot uleiul și suntem înfometați și îngroziți? Ca răspuns la cererea profetului Ilie, această văduvă i-a oferit acestuia ce a mai rămas din proviziile ei și „multă vreme a avut ce să mănânce, ea și familia ei” (1 împărați 17:15). Și noi putem să ne „oferim” resturile jalnice, văduvia, sărăcia - chiar și lucrurile pe care ni le-am atras asupra noastră prin păcătoșenia sau nechibzuința noastră. Ce putem să-I dăm noi este numai ce ne-a dat El mai întâi. Deși „sortul și moștenirea” (Psalmul 16:5) par a fi un amestec ciudat de bine și rău, ele sunt tot ce cere El de la noi. Putem să ne ridicăm privirea și să ne bucurăm.

Mult încercatul Iov rămâne mereu primul exemplu de persoană care a putut transforma cele mai proaste știri în prilej de închinare. A venit la el un mesager să îi spună că toate fiicele și toți fiii lui au murit striviți de o clădire care s-a prăbușit peste ei.

**102**

**Fii liniștit, suflete!**

Atunci Iov s-a sculat, și-a sfâșiat mantaua și și-a tuns capul. Apoi, aruncându-se la pământ, s-a închinat și a zis:

„Gol am ieșit din pântecul mamei mele, și gol mă voi întoarce în sânul pământului. Domnul a dat și Domnul a luat - binecuvântat fie Numele Domnului!”

Iov 1:20-21

Toată durerea noastră poate fi transformată în laudă.

### **Suferința noastră este, de fapt, curățare**

Din întâmplare, sunt cunoscută că reușesc să ucid orice plantă pe care soțul meu o aduce în casă. El știe la ce să se aștepte. De obicei, mă întreabă: „Unde s-o pun ca s-o poți omori mai bine?” Însă chiar și aceia dintre noi care nu ne pricepem la grădinărit știm că via și o mulțime de alte plante trebuie curățate pentru a rodi cum trebuie. „Eu sunt adevărata viță și Tatăl Meu este vierul. Pe orice mlădiță care este în Mine și n-aduce roadă, El o taie; și pe orice mlădiță care aduce roadă, o curățește, ca să aducă și mai multă roadă” (Ioan 15:1-2). Pe lângă faptul că ne garantează o rodire tot mai bogată, Ioan 15 ne prezintă și alte motive ale suferinței - purificarea, perfecționarea, sfințirea, maturizarea și umplerea de putere. Un asemenea rod ne face potriviți pentru împărăția lui Dumnezeu.

Cândva am vizitat Spania tocmai în perioada în care se curăța via. Ea era tăiată practic până aproape de pământ, nerămânând nimic din ea în afară de partea lemnoasă de jos. Era greu de imaginat că din aceste rămășițe sărăcicioase vor crește lăstari sănătoși care vor purta ciorchini grei de struguri zemoși. Procesul de curățare ne face și pe noi să arătăm și să ne simțim ca butucii aceia de vie.

Domnișoara Liliș Trotter, o misionară englezoaică în Algeria de la începutul secolului al XX-lea, nu avea de arătat niciun fel de rezultate spectaculoase ale muncii ei. Ea acceptase sărăcia și se considera „îngropată” împreună cu Cristos, iar mormântul era pecetluit, spunea ea, ca să nu iasă din el nimic în afară de viața înviată a Domnului Isus.

### ***O dragoste îndelung răbdătoare***

103

Un grup de conducători ai școlii duminicale (printre care s-a întâmplat să fie și bunicul meu, care 1-a dus cu el și pe tata, în vârstă de numai nouă ani pe atunci) a vizitat-o în 1907, cerându-i să vadă „lucrarea”.

„Primul nostru sentiment a fost unul de spaimă”, scria domnișoara Trotter.

Ce le-am fi putut arăta într-o oră? Și din nou, ce le-am fi putut arăta unor americani cu ideile lor mărețe și mințile lor ascuțite, numai bune de făcut afaceri - nu erau nici spitale, nici școli, nici prea multă organizare și niciun fel de rezultate notabile după douăzeci de ani de luptă în Algeria. Apoi ne-a venit în minte vechea zicală: „Greutățile constituie atmosfera în care au loc minunile.” Am adus problema înaintea lui Dumnezeu și, bucată cu bucată, în timp ce ne rugam, ni s-a conturat în minte un program. Am decis să arătăm cu toată onestitatea, nu ce făcusem, ci ce nu făcusem, și să credem că Dumnezeu va folosi chiar și slăbiciunile noastre.

Ziua cea mare a sosit, iar grupul a stat mult peste intervalul alocat vizitei, în timp ce ea le arăta hărțile pe care le aranjase în curte, „cu linia jalnic de subțire a bazelor misionare pe ele, și cu raportul încă și mai trist pe care îl dădeau niște stegulețe roșii care marcau locurile vizitate cândva și apoi lăsate din nou pradă întinericului; și cu fotografiile fețelor patetice și fără Cristos ale celor din triburile din interiorul regiunii”.

Care a fost rezultatul? Înainte ca nava care îi ducea pe americani să ajungă la Neapole, ei adunaseră deja suficiente fonduri pentru a putea întreține șase misionari timp de trei ani. S-a constituit Grupul Misionar Algerian și de atunci încolo, eforturile entuziaste ale domnișoarei Trotter au început să aducă rod bogat.

### **Noi suferim ca să luăm parte la suferințele lui Cristos**

S-ar putea să trăim cu impresia că singurele suferințe care „contează” pentru creștini sunt cele care vin în urma mărturisirii

104

Fii liniștit, suflete!

lui Cristos. Nu ne putem identifica cu experiența despre care citim în Fapte 5:41: „Ei au plecat dinaintea Soborului și s-au bucurat că au fost învredniciți să fie batjocoriți pentru Numele Lui.” Noi admitem faptul că martirii împărtășesc suferințele lui Cristos. Pavel a suferit în mod cert din cauza mărturiei sale în favoarea lui Cristos.

Cu toate acestea, *toate* suferințele noastre au fost incluse în cele scrise de Petru: „Bucurați-vă,

întrucât aveți parte de patimile lui Cristos" (1 Petru 4:13); sau de Pavel: „Căci cu privire la Cristos, vouă vi s-a dat harul nu numai să credeți în El, ci să și pătimiți pentru El" (Filipeni 1:29). Cele mai multe dintre suferințele noastre pentru El sunt ascunse, nu sunt deloc publice. Crizele, dezmăgirile și durerile noastre pot părea relativ mărunte. Însă acesta este domeniul în care „cuțitul ajunge la os".

În corespondența zilnică, primesc adesea scrisori scrise pe un ton critic. Mă afectează chiar și o singură expresie a dezaprobării, indiferent cât de elegant este formulată sau câte mesaje pozitive îmi mai parvin în aceeași zi, tot nu mă pot abține să nu sufăr. Cu toate acestea, pot răspunde la asemenea scrisori prin credință, spunând: „Doamne, Tu ai citit-o înaintea mea. Știi cum mă face să mă simt. Ți-o dau Ție." Într-o mică măsură, acest răspuns mă poate ajuta să împărtășesc cu Cristos suferințele Sale.

Coloseni 1:24 este poate unul din pasajele cele mai categorice și mai misterioase cu privire la împărtășirea de către noi a suferințelor lui Cristos. Pavel spune: „Mă bucur acum în suferințele mele pentru voi; și în trupul meu împlinesc ce lipsește suferințelor lui Cristos, pentru trupul Lui, care este Biserica." Deși niciunul dintre noi nu va atinge vreodată statura marelui apostol Pavel, eu cred că și noi putem pretinde o mică parte din completările aduse suferințelor lui Cristos. Ni se permite să completăm și noi un fel de cotă. Suferințele pe care noi creștinii le îndurăm și pe care I le oferim înapoi lui Cristos duc la completarea unui mic procent din suferințele Lui. În timp ce multe din celelalte motive scripturale pentru suferința mea sunt de dragul meu, acesta unul este de dragul trupului lui Cristos, de dragul încheierii procesului de pregătire a miresei lui Cristos. Noi, ca și Domnul nostru, devenim pâine frântă și vin

*O dragoste îndelung răbdătoare*

105

turnat de dragul altora. Numai cât timp trăim aici pe pământ avem șansa de a putea contribui la atingerea acelei cote de suferință. Când vom ajunge în cer, nu vom mai putea face acest lucru.

**Noi suferim ca să avem parte și de glorie**

Deși nu pot să pretind că înțeleg ce înseamnă, știu că un lucru pe care voi fi în stare să îl fac atunci când voi ajunge în cer va fi să „domnesc cu El" - dacă am suferit aici. Romani 8:17 ne spune: „Și dacă suntem copii, suntem și moștenitori: moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori cu Cristos, *dacă suferim cu adevărat împreună cu El*, ca să fim și proslăviți împreună cu El." „Dacă răbdăm, vom și împărați împreună cu El" (2 Timotei 2:12a).

Când era foarte tânăr, Jim Elliot a scris în jurnalul lui: „Eu nu voi domni; nu am suferit încă." E adevărat că viața lui a fost scurtă și relativ lipsită de suferință - însă numai până la ultimele ore ale ei. Din niște înregistrări făcute de doi dintre oamenii care l-au ucis, am aflat că moartea lui Jim nu a fost una rapidă și ușoară. Un alt martor ocular, o femeie care privea dintr-un ascunziș din junglă, mi-a dat o relatare amănunțită care mi-a confirmat că a existat o suferință atroce pe acel mal al râului. A suferit în cele din urmă.

Atunci când suferim pentru Cristos, se declanșează un proces misterios. „Căci întristările noastre ușoare de o clipă lucrează pentru noi tot mai mult o greutate veșnică de slavă" (2 Corinteni 4:17). O „greutate de slavă"? Să ne închipuim un cântar clasic cu o scală și cu două talere suspendate. Îmi pot așeza toate necazurile pe care le-am avut în viață într-un taler, dar greutatea slavei din celălalt taler tot va trage mai mult la cântar. Necazurile mele se vor ridica ca și cum pe taler ar fi doar o pană. Acest lucru este de-a dreptul misterios, însă putem să avem încredere că este adevărat.

**Noi suferim ca să arătăm viața lui Isus**

Pavel scrie: „Purtăm întotdeauna cu noi, în trupul nostru, omorârea Domnului Isus, pentru ca și viața lui Isus să se arate în

106

Fii liniștit, suflete!

trupul nostru. Căci noi, cei vii, totdeauna suntem dați la moarte din pricina lui Isus, pentru ca și viața lui Isus să se arate în trupul nostru muritor" (2 Corinteni 4:10-11).

Acest pasaj a devenit foarte real pentru mine în perioada în care am trăit printre indienii Auca într-o căsuță mică fără pereți. Nu puteam vorbi cu oamenii aceia, iar ei nu înțelegeau ce căutam printre ei. Condițiile în care trăiam erau, ca să nu spun mai mult, nu tocmai confortabile. Aveam de îndurat în fiecare zi mai multe morți mai mici. Nu aveam deloc intimitate; toată lumea știa tot ce se petrece. Doi băieți de alături priveau tot ce făceam și comentau cu voce tare, în timp ce își acompaniau relatările cu efecte sonore, anunțând publicul larg. Eram deja exasperată de cei care nu conteneau să vină și să cotrobăie în coșul în care îmi țineam singurul rând de haine de schimb. Indienii, care nu purtau haine deloc, se minunau că posedam nu numai o fustă și o bluză, ci și un set de haine în plus, pe care ei considerau că ar fi trebuit să îl ofer lor. Trăiam printre ei și mă străduiam să le învăț limba din crâmpiele pe care le auzeam și sufeream de pe urma insectelor, a liliecilor, a pericolului pe care îl reprezentau șerpilor și a lipsei hranei. Ar fi fost ușor să renunț, însă acest pasaj îmi aducea aminte că mă aflam acolo ca să mor zilnic - mii de morți mai mici - pentru ca să devin un vas gol în care să poată fi turnată viața lui Cristos.

Fotograful de la revista LIFE care a venit în Ecuador după ce Jim a fost ucis nu era creștin. Nu putea înțelege de ce ne-am dus acolo, în primul rând. „Ce este un misionar?” ne-a întrebat el. Eu i-am răspuns: „Știu că răspunsul pe care ți-l voi da este unul adevărat, însă el nu va avea niciun sens pentru tine.” Avusese și el întâlniri cu misionari din toate părțile, care i-au dat pliante și cărți, însă viața lui Cristos nu era în eforturile acelea.

El mi-a spus: „Acei oameni cu pliantele lor nu vor face niciodată un creștin din mine, însă e posibil ca tu să mă faci să devin creștin cu jurnalele lui Jim Elliot.” Prin privațiunile și moartea unui purtător de Cristos dedicat, el a întrezărit viața lui Isus.

*O dragoste îndelung răbdătoare*

107

### **Scoate-mă la loc larg**

împreună cu Pavel, noi ne putem „lăuda mult mai bucuroși” cu slăbiciunile noastre, astfel încât „puterea lui Cristos să rămână” în noi. Putem găsi bucurie în „slăbiciuni, în defăimări, în nevoi, în prigoniri, în strâmtorări”, știind că suntem cei mai tari atunci când suntem slabi (2 Corinteni 12:8b-10). „Ba mai mult, ne bucurăm chiar și în necazurile noastre; căci știm că necazul aduce răbdare, răbdarea aduce biruință în încercare, iar biruința aceasta aduce nădejdea. Însă nădejdea aceasta nu înșală, pentru că dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt, care ne-a fost dat” (Romani 5:3-5).

Există o expresie minunată în primul verset din Psalmul 4: „Scoate-mă la loc larg când sunt la strâmtoare!” Psalmistul nu cere ca Dumnezeu să-l scoată din suferință, ci ca suferința să-l „lărgască”, așa cum a făcut cu Iosif în temnița lui faraon, unde „a fost pus în fiare” (Psalmul 105:18).

Noi suferim. Împărtășim suferințele lui Cristos. Suntem purificați. Și sufletele noastre sunt lărgite.

## **Capitolul 10**

# **cAfadejdea sfiai/ei**

/^N e parcursul acestor zece capitole, am examinat un v-^ly concept fundamental, anume că nu putem înțelege să

*I* trăim viața unui purtător al lui Cristos prin puterile noastre, însă esența celor discutate este că noi îl avem pe Cristos *în noi*, și El este Cel Care face posibil ca noi să arătăm lumii împărăția lui Dumnezeu, „taina ținută ascunsă din veșnicii și în toate veacurile, dar descoperită acum sfinților Lui, cărora Dumnezeu a voit să le facă cunoscut care este bogăția slavei tainei acesteia între neamuri, și anume: Cristos în voi, nădejdea slavei” (Coloseni 1:26).

Cristos *în voi*. Cristos *în mine*. Când ne predăm viața Lui, El vine în duhul nostru. Iar „cine se lipește de Domnul, este un singur duh cu El” (1 Corinteni 6:17). De aceea, nu sunt două duhuri, al meu și al Său, care se țin de mână, cum ar veni, sau sunt încuiate în aceeași cameră. Sunt două duhuri care se contopesc. Creatorul și Susținătorul întregului univers locuiește în adâncul ființei

mele. Acest lucru nu mă face un dumnezeu, dar mă face din ce în ce mai mult ca Dumnezeu. Fiecare dintre noi poate fi umplut „cu toată plinătatea lui

110

Fii liniștit, suflete!

Dumnezeu" (Efeseni 3:19). Aceasta este o plinătate în cel mai deplin sens al cuvântului, plinătatea „Lui care împlinește totul în toți" (Efeseni 1:23). Acum, „nu mai trăiesc eu, ci Cristos trăiește în mine" (Galateni 2:20). Vechea mea viață a fost estompată de cea mai deplină viață cu putință. Cristos, nădejdea slavei, este aici în mine - și El este în tine.

Nu înseamnă că suntem clone. Creatorul nostru ne-a făcut pe toți la fel de diferiți cum sunt și fulgii de zăpadă. Întrupat în omenire, El etalează numărul infinit de fațete ale caracterului Său. Personalitatea mea nu este în întregime veselă și spumoașă și fermecătoare, dar poate că a ta este. Fiecare dintre noi avem un set de trăsături ale lui Dumnezeu. Cristos, nădejdea slavei, locuiește în fiecare dintre noi și lucrează în noi în mod diferit, făcându-ne să reflectăm gloria Sa celor din jurul nostru.

Noi trebuie să redevenim conștienți de ceea ce poate face în noi și prin noi această nădejde a slavei. Isus Cristos însuși trăiește în noi și El este nădejdea slavei noastre. Acest lucru este cu mult, mult dincolo de cele mai îndrăznețe speranțe și vise ale noastre. Pe parcursul vieții noastre creștine, noi vom deveni tot mai mult ca El pentru că El lucrează în noi, și de aceea vom gusta din cer, însă nu vom fi niciodată în stare să înțelegem pe deplin gloria împărăției Sale până când nu vom ajunge acolo. Mă întreb dacă nu cumva unul din motivele pentru care Dumnezeu nu ne dă mai multe indicii despre cum va fi în cer este că nu am mai reuși să ne concentrăm asupra treburilor noastre dacă am ști. Ar fi ca și cum le-am spune unor copii mici cu mult înainte de vreme unde sunt ascunse cadourile de Crăciun.

### **Dumnezeu ne cheamă pe nume**

Ceea ce ne spune El însă este că ne cheamă pe nume, în mod personal, zilnic. „Așa vorbește Domnul care te-a făcut... te chem pe nume, ești al Meu" (Isaia 43:1). Cei care sunt angajați *Nădejdea slavei*

111

în domeniul relațiilor publice cunosc importanța folosirii numelui unei persoane. Dacă chemăm sau nu pe nume o persoană și ce fel de nume folosim sunt elemente care au o semnificație adâncă și sunt adesea un indiciu al atitudinii pe care o avem față de cineva. (De exemplu, comparați soțul care îi spune soției sale „iubito" cu cel care o numește din rutină „mămico".)

Pe un aeroport, cei mai mulți dintre noi nu dau atenție anunțurilor publice făcute de un crainic, tocmai pentru că ele le sunt adresate tuturor. Însă dacă se întâmplă să ne auzim propriul nume, devenim brusc foarte atenți. Când Măria s-a dus la mormântul din grădină în prima dimineață de Paște, ea nici măcar nu L-a recunoscut pe Domnul de prima dată. A crezut că este grădinarul, până când El i-a rostit numele. Acest lucru a făcut-o să-L recunoască. Ea a răspuns imediat: „învățătorule!" Ca o recunoaștere a individualității noastre, Păstorul sufletelor noastre ne lansează o chemare personală. Oile cunosc glasul păstorului și nu vor urma un străin. „El își cheamă oile pe nume și le scoate afară din staul" (Ioan 10:3).

Am dus cândva un cățel la dresaj. Una din lecțiile pe care trebuia să le învețe era să răspundă numai la vocea mea. Mai erau acolo patruzeci și nouă de câini cu stăpânii lor, într-un cerc, iar comenzile erau date de mai multe persoane concomitent. Fiecare câine trebuia să distingă, din tot zgomotul acela, vocea care i se adresa lui. Același lucru ni se cere și nouă, carre suntem învățați în școala lui Dumnezeu. Noi ajungem să iubim sunetul vocii Lui, iar ascultarea noastră de El, în lucruri mici și mari, ne transformă după chipul Său, „din slavă în slavă" (2 Corinteni 3:18).

Aceasta este o promisiune.

Ni se cere să fim *sfinți*. Sfinții nu sunt doar acele persoane puține la număr care sunt canonizate oficial. Conform Noului Testament, sfinții sunt cei care îi aparțin lui Cristos, cei în care trăiește Cristos. Noi suntem meniți să fim sfinți nu numai când vom ajunge în cer, ci deja de aici, din lumea aceasta - fără să ni se schimbe neapărat condițiile de viață. Nu vom deveni prințese și eroi

din povești, însă vom fi preschimbați după chipul lui Cristos.

**112**

Fii liniștit, suflete!

### **Răspunsul este cel care contează**

Ceea ce contează cel mai mult este *răspunsul* nostru la tot ce ni se întâmplă. Important este nu ce ni se întâmplă, ci cum reacționăm la acel lucru și cum căutăm călăuzire și putere din partea lui Dumnezeu. Doi hoți au fost crucificați alături de Isus. Unul dintre ei și-a recunoscut vina, a înțeles cine era Isus și ce putea face El și a răspuns prin pocăință. Isus i-a spus: „Astăzi vei fi cu Mine în Rai.” Celălalt a răspuns cu furie. Îmrejurările în care se aflau ei nu s-au schimbat. Ambii hoți au rămas pironiți pe crucile lor, pe cale de a muri. Diferența a constat doar în răspunsul lor. Cândva am fost foarte bulversată de niște lucruri pe care mi le spusese cineva. Stăteam trează noaptea, gândindu-mă la scene și conversații prin care să „scoatem totul la lumină”, aducând totul în planul analizei conștiente, punând în contrast ce spusese acea persoană cu lucrurile spuse de mine, ce făcuse, cu cele făcute de mine, apărându-mă și contraatacând, protestând și explicând. Apoi am citit următoarele: „Abate-te de la rău! Aceasta va aduce sănătate trupului tău” (Proverbe 3:7-8). Și încă ceva: „Dragostea... este plină de bunătate... dragostea nu se mânie, nu se gândește la rău... crede totul, nădăjduiește totul, suferă totul” (1 Corinteni 13:4-5, 7). Apoi am găsit o prescripție care li se potrivea lucrurilor care mă supărau: „Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Cristos Isus... El S-a dezbrăcat pe Sine însuși... S-a smerit... și S-a făcut ascultător până la moarte” (Filipeni 2:5, 7-8).

Ce ușurare! Nu mai trebuia să mă frământ în ce fel să-mi abordez sentimentele sau să pun la cale o confruntare sau să repet ce voi spune. Comportamentul meu față de prietena mea trebuia să reiasă din *viața mea în Cristos Isus*. Eu nu puteam face nimic singură. El putea și dorea să mă facă în stare să o scot la capăt. Punându-mi încrederea în faptul că El va face acest lucru, m-am calmat repede. Puteam s-o iubesc cu un duh netulburat, de la distanță deocamdată, însă fără acele frământări lăuntrice. El m-a ajutat de la început (atrăgându-mi atenția asupra

*Nădejdea slavei*

**113**

Cuvântului Său) până la sfârșit (dându-mi pace și dragoste din izvoarele Sale sfinte) - iar eu am devenit puțin mai asemănătoare cu Stăpânul meu.

**Cum** are loc această transformare?

Zi după zi, Cristos Se formează în mine în mijlocul împrejurărilor vieții mele, și asta fiindcă acele împrejurări sunt dovezile vizibile ale voii lui Dumnezeu. Un Tată atot iubitor și atot înțelept îmi împarte toate lucrurile cu grijă, cântărind totul în așa fel, încât să făurească o creație sfântă. Are oare Elisabeth nevoie de mai multă răbdare? De mai multă dragoste? Mai multă încredere? Mai multă bucurie? Are oare nevoie de ajutor ca să-Mi răspundă cum trebuie?

A-L iubi pe Dumnezeu înseamnă a iubi voia Lui. Pe măsură ce învăț să îi iubesc voia, sunt unit cu Cristos, care L-a iubit pe Tatăl Său și I-a iubit voia într-atât, încât S-a lăsat răstignit pe cruce.

Dacă-L iubesc pe Dumnezeu și îi iubesc voia și permit să fiu răstignită cu El, nădejdea slavei deține tot mai strălucitoare pentru mine. Eu mă deschid tot mai mult în fața prezenței crescânde a Duhului Său în mine.

Apostolul Pavel a scris: „Am fost răstignit împreună cu Cristos, și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Cristos trăiește în mine. Și viața pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine. Nu vreau să fac zadarnic harul lui Dumnezeu; căci dacă neprihănirea se capătă prin Lege, degeaba a murit Cristos!” (Galateni 2:20-21). Pavel aproape că strigă de bucurie aceste cuvinte, lăsându-le să curgă, încercând să formuleze în termeni omenești acest mister menit să încurce mințile. El sare de colo-colo: „am fost răstignit” ... „trăiesc”. Cumva, are loc această transformare paradoxală și misterioasă.

**114**

Fii liniștit, suflete!

**Voințe nelegiuite**

Cartea de rugăciuni comune are o parte intitulată Colecții, ce cuprinde rugăciuni scurte bazate pe idei culese în urma citirii zilnice a Bibliei. Iată una din cea de-a cincea duminică din Postul Paștelui:

Dumnezeule atotputernic, numai Tu poți aduce la ascultare voințele și patimile nelegiuite ale păcătoșilor. Dă-i poporului Tău harul de a iubi ce poruncești Tu și de a dori ce promiți Tu, ca în mijlocul schimbărilor bruște și variate ale lumii, inimile noastre să fie bine ancorate acolo unde pot fi găsite bucuriile adevărate, prin Isus Cristos Domnul nostru, care trăiește și domnește cu Tine și cu Duhul Sfânt, Dumnezeu acum și în veci. *Amin.*

Nu avem nevoie de o înțelegere profundă a Bibliei ca să ne dăm seama că nu suntem nici măcar pe cale de a ne ridica la înălțimea standardelor ei. Și nimic nu este mai greu de aliniat la aceste standarde ca „voințele și patimile noastre nelegiuite”. Prin puterile noastre, noi nu reușim să ne depășim emoțiile firești. Însă Dumnezeu vrea să transforme (Da, El vrea cu adevărat acest lucru!) fiecare aspect al ființei noastre lăuntrice, în timp ce noi ne aducem voința și sentimentele sub domnia Sa. Caracterul glorios al lui Isus Cristos este format în mine, în timp ce îmi aduc voința și sentimentele la El - fiecare emoție a mea, toate deciziile, toată puterea voinței mele, punându-mă de bunăvoie sub tutela și autoritatea Sa iubitoare.

### **Schimbarea pe care o produce Cristos**

Cineva care îl urmează cu credincioșie pe Isus se poate aștepta în mod inevitabil să fie transformat într-o persoană care radiază pace în mijlocul tulburărilor și al agitației, o persoană blândă și liniștită, chiar și atunci când este provocată.

Blândețea și pacea spiritului nu sunt identice cu slăbiciunea. Despre Moise se spune că a fost cel mai blând om de pe fața pământului; cu toate acestea, a dat dovadă de o mare tărie. Noi suntem preschimbați după chipul lui Isus, care este atât *Mielul* lui Dumnezeu, cât și *Leul* lui Iuda.

*Nădejdea slavei*

115

În lumea noastră nu sunt prea multe lucruri care să ne învețe să fim blânzi. Seminariile și dezbaterile din colegiu cu siguranță nu m-au învățat să fiu blând și supus. Oricum, eu nu sunt supus de felul meu. Mama obișnuia să-mi spună: „Nu te contrazice cu mine, Bets. Fă ce îți spun.” Chiar și când a îmbătrânit și purtam discuții prietenești în contradictoriu, ea ajungea la concluzia: „Ei bine, niciodată nu *m-aș* putea contrazice cu tine!” Noi două am avut personalități foarte diferite. Însă Isus Cristos a lucrat în mine în toți anii de când L-am cunoscut. El **a** produs o schimbare în mine, m-a făcut blândă, bună și umilă.

Blândețea este una din roadele Duhului și o soluție pentru problema dificilă a tendinței spre judecată. Dacă suntem **cu** adevărat blânzi (nepăsându-ne deloc de imaginea și reputația noastră), noi vom spune adevărul atunci când îl vom identifica. Contrar părerii că singura opinie din Biblie despre judecată este „nu judecați”, nouă ni s-a *poruncit* să ne judecăm pe noi înșine și să îi judecăm pe ceilalți creștini. (Dacă ți se pare greu de crezut acest lucru, vezi 1 Corinteni 5 și Galateni 6:1.) Însă noi trebuie să judecăm cu dragoste, admitând atât propria noastră păcătoșenie și nevoia nesfârșită de har, cât și limitele capacității noastre de **a** înțelege. Dacă vrem să facem voia lui Dumnezeu în această privință, atunci trebuie să facem acest lucru prin credință, așa cum facem orice altceva, asumându-ne riscul de a greși uneori. Putem judeca greșit, însă cel puțin putem fi onești și plini de îndurare. Dacă ar fi să nu judecăm deloc, ar trebui să ștergem din vocabularul nostru creștin cuvântul *este*, căci tot ce vine după acest cuvânt este o judecată: mama este bucătăreasă, Davey este jucător de baseball, George este șomer. Multe dintre aceste judecăți sunt pozitive.

Isus ne-a spus să ne iubim dușmanii. Cum aflăm cine sunt ei dacă nu judecăm? El a vorbit despre „câini”, „porci”, „fățarnici”, „mincinoși”, dar și despre prieteni, ucenici, bogați, mici și mari, umili și mândri, despre cel care „ascultă și cel care se leapădă” de noi, despre burdufuri vechi și noi, despre lucrurile lumii și lucrurile împărăției. Isus, Cel blând cu care suntem prinși în același jug, Cel Căruia I-a păsat cel mai puțin de bunăstarea Lui, a fost Cel Care a rostit aceste judecăți.

116

Fii liniștit, suflete!

Una dintre trăsăturile de bază ale unui duh blând este disponibilitatea de a primi învățătură. Isus a spus: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară” (Matei 11:29). Să luăm asupra noastră jugul Său și să învățăm de la El înseamnă să ne plecăm capul sub același jug pe care L-a acceptat și Isus atunci când S-a supus voii Tatălui. Imaginea este cea a unui jug pentru doi boi care merg umăr lângă umăr, cu aceeași viteză, lucrând în armonie. Isus îl numește „jugul *Meu*”, ceea ce înseamnă că El a permis să fie pus mai întâi pe gâtul Lui. Isus nu ne cere să ne plecăm capul în fața vreunui lucru pe care nu l-a acceptat El mai întâi. Având jugul Lui peste duhul nostru, ne este mai ușor să „umblăm umblarea”. Mersul la pas cu El este aproape inevitabil. Suntem o echipă.

### **Gloria păcii**

Isus are un gen de pace pe care lumea nu o poate da, și El promite să o împărtășească cu noi. Cunoscoam oameni care aduc efectiv pace într-o încăpere. O asemenea persoană este prietena mea dragă, Myra Walters, care este o doamnă galeză și medic, una din cele mai dulci, liniștite și calme femei din câte am cunoscut. În timpul ultimelor săptămâni din viața soțului meu Add, ea obișnuia să treacă pe la noi zilnic pentru zece sau cincisprezece minute, doar ca să îl vadă. Noi trei știam că nu mai putea face nimic pentru el ca medic, însă ea intra netulburată în cameră, ca un înger al Domnului, aducând pace. Puteam vedea cum soțul meu se relaxa de fiecare dată când ea venea și îi lua mâna, se apleca spre el și îl întreba: „Cum te simți astăzi, Add?” Era ca și cum el ar fi fost ajutat să treacă de la o zi la alta prin pacea lui Dumnezeu, adusă de Myra.

Tatăl meu mi-a dat textul din Isaia 41:10 atunci când am plecat la internat: „Nu te teme, căci Eu sunt cu tine; nu te uita cu îngrijorare, căci Eu sunt Dumnezeul Tău; Eu te întăresc, tot Eu îți

*Nădejdea slavei*

117

vin în ajutor. Eu te sprijinesc cu dreapta Mea biruitoare.” Dumnezeu își va respecta această promisiune pentru fiecare dintre noi. Cristos este în mine, El, care este nădejdea slavei.

Ori de câte ori simțim că am dat greș, să ne aducem aminte de o altă promisiune minunată din Isaia 50:7: „Dar Domnul Dumnezeu m-a ajutat; de aceea nu m-am rușinat, de aceea mi-am făcut fața ca o cremene, știind că nu voi fi dat de rușine.” Dacă simți că ai creat atâtea încurcături în viața ta, încât nu vei reuși niciodată să reflecti chipul lui Cristos, adu-ți aminte că nu *tu* ești responsabil de acest lucru. Viața lui Cristos care este în tine este cea care se va reproduce pe sine. Atunci când suntem răscumpărați, devenim creaturi noi. Totul devine posibil. Isus lucrează în branșa transformării noastre în oameni noi. El a murit pentru ca să își poată trăi viața în noi, făcând din noi niște dăunători de viață.

Atunci tu vei chema și Domnul va răspunde; vei striga, și El va zice: „Iată-Mă!”... Domnul te va călăuzi neîncetat, îți va sătura sufletul chiar în locuri fără apă, și va da din nou putere mădularelor tale; vei fi ca o grădină bine udată, ca un izvor ale cărui ape nu seacă.

ISAIA 58:9-11

## **^esp/te autoa/te**

81isabeth Elliot, născută în 1926, este una dintre cele mai influente femei din lumea creștină contemporană. Este binecunoscută pentru prelegerile sale în diverse locuri din lume, pentru emisiunea sa radiofonică săptămânală „Porțile bucuriei”, difuzată pretutindeni în SUA și prin cele peste 20 de cărți publicate.

S-a născut în Belgia, unde părinții săi au fost misionari. În 1953 s-a căsătorit cu Jim Elliot, iar împreună au fost misionari în Ecuador. În 1955 s-a născut Valery, fiica lor, iar, după zece luni, Jim, împreună cu alți patru bărbați misionari, au fost uciși de către cei din tribul Auca, în timp ce încercau să le vestescă Evanghelia. În ciuda faptului că a rămas văduvă, și-a continuat munca printre aceștia, făcând cunoscute învățăturile creștine celor ce i-au ucis soțul.

După o vreme, Elisabeth s-a întors în SUA și s-a recăsătorit cu Addison Leitch, profesor la un seminar teologic din SUA, care în 1973 a murit răpus de cancer. Astăzi, Elisabeth locuiește împreună cu cel de-al treilea soț, Lars Gren în Magnolia, Massachusetts. Din dorința de a încuraja și a influența credincioși și căutători ai lui Cristos din întreaga lume, Elisabeth își pune în slujbă experiența ei de fiică, mamă, soție, văduvă și misionară. Titlul cărții de față, în original *Be still my soul*, este inspirat din unul din imnurile favorite ale autoarei, imn inspirat la rândul său de Psalmul 46:10. Imnul, care datează din secolul XVIII, scris de Katharina A. von Schlegel, în germană (*Stille, meine Wille, dein Iesus hilft siegen*, 1752) a fost tradus în engleză de Jane L. Borth, în 1855. Ceva mai târziu, în 1899, compozitorul finlandez Jean Sibelius a compus muzica acestui imn, de altfel destul de celebru. Elisabeth Elliot alături de soțul său, Lars Gren

## WWW.SCRIPTUM.RO

### Cum puteți obține cărțile editurii Scriptum

Editura Scriptum își dorește ca dumneavoastră, cititorii, să beneficiați de cele mai bune cărți, răsplătindu-vă pe deplin efortul de a citi. Astfel, alegem cu cea mai mare grijă cărțile pe care le publicăm sau le promovăm.

Puteți obține foarte comod cărțile noastre: prin telefon, fax, e-mail, librărie virtuală sau standuri de carte și librării din orașul dumneavoastră. Cărțile comandate direct la editură, vor fi trimise prin poștă, iar plata se va face ramburs, la ridicarea coletului. În librăria virtuală veți găsi mereu titluri noi și deosebite.

*Pentru informații:*

Editura Scriptum, str. Lăpușului nr. 28, 410264 Oradea

Tel/Fax: 0259-457.428, Tel. RDS: 0359-412.765

e-mail: [comenzi@scriptum.ro](mailto:comenzi@scriptum.ro), magazin virtual: [www.scriptum.ro](http://www.scriptum.ro)

## Fî liniștit, suflete, Domnul e de partea ta!

*Noi obișnuim să complicăm mult conceptele creștine, iar Elisabeth reușește să le simplifice cu multă grație.*

Ruth Bell Graham

Viața ta poate părea mult mai complicată decât a altora, dar elementele ei de bază sunt aceleași. Te confrunți cu mașini de spălat care se strică, cu fripturi care se ard, cu facturi care trebuie plătite și cu ore de vârf la care traficul este blocat. Poate că ai probleme financiare, poate că ai un copil bolnav sau poate chiar tu însuși trebuie să faci față suferinței. Poate că de curând ai eșuat într-o relație sau poate ți-a decedat cineva drag. Necazuri, tragedii, lipsuri, îngrijorări. Durere. Dumnezeu folosește durerea sau necazul în viața ta. Acestea au un rol important în a te schimba. Nefericirea noastră nu izvorăște din suferința noastră (din eșecurile noastre), ci din neputința noastră de a accepta *darul* lui Dumnezeu pentru noi. Ceea ce contează este răspunsul nostru, atitudinea noastră. Căci o inimă liniștită e mulțumită cu ceea ce îi dă Dumnezeu.

Folosind titlul unuia din imnurile ei favorite, autoarea ne îndeamnă să ne eliberăm de îngrijorare, înțelegând că absolut toate situațiile au la bază un motiv anume și se derulează după un program al lui Dumnezeu, nu al nostru. Dacă vrei să îl înțelegi cât de cât pe Dumnezeu subiecte din cele amintite mai sus, într-un stil clar și elegant.

Elisabeth Elliot, născută în 1926, una din femeile proeminente ale creștinismului din zilele noastre, este conferențiar și autoarea a peste douăzeci de cărți. Dintre acestea amintim *Căderea singurătății*, publicată de Editura Scriptum. Ea călătorește mult, ținând prelegeri în diverse locuri din lume. Emisiunea ei săptămânală „Porțile bucuriei” este difuzată pe undele stațiilor de radio creștine pretutindeni în Statele Unite.

Elisabeth Elliot locuiește împreună cu soțul ei, Lars ren, în Magnolia, Massachusetts.

EDITURA SCRIPTUM

[www.scriptum.ro](http://www.scriptum.ro)  
9789738777026